

1 MAYIS'TA

Emperyalizme ve zulme karşı

BİRLEŞELİM!

- ❖ IMF'yle, NATO'yla, ABD'yle, İsrail'le yapılan tüm anlaşmalar iptal edilsin!
- ❖ İşten atmalar ve zamlar durdurulsun!
- ❖ F Tiplerinde tecrite son verilsin!
- ❖ Düşünceler, inançlar, hak ve özgürlükler üzerindeki tüm yasaklar kaldırılsın!

FEDA zulme karşı direniş çağrısıdır

Açlık ve kilit

AÇLIKI!.. Son bir kaç yıldır çokça söz ediliyor ondan.

Açlık, yeryüzündeki korkunç adaletsizliğin adı; 1,2 milyar insanın aç bırakıldığı bir dünyayı anlatıyor.

Açlık, dünyanın Türkiye'sinde bir çocuğun ölüm kağıdında "ölüm nedeni"!

Açlık, hırsızlıkların, kapkaççılığın artmasının altındaki nedeni!

Açlık, korkutur herkesi. "Allah kimseyi açlıkla terbiye etmesin" der bir halk deyişimiz.

Açlık, çaresizliktir, yemek isteyen çocuklarına bir şey veremeyen ananın yüreğinde.

Açlık, ekmek bulamayan ihtiyar dilencinin bir duvar dibinde çektiği ıstırap.

Açlık, herkesi yüzlerce kez doyuracak nimet varken yeryüzünde, milyonların ölüm nedenidir.

Açlık, bir düşmandır, bir canavardır, yok edilmesi gereken bir beladır.

Ama der devrimci tutsak; "açlık, bizim için, çarpışmayı gönüllü kabul ettiğimiz, sırtını defalarca yere vurduğumuz hasmımızdır."

Açlık, Türkiye'nin hapishanelerinde direnişin adıdır.

*

AÇLIK çöksa eğer bir yerde, orada çok olur **KİLİT** de.

Kilit vardır, bir korunma, güvenlik aracıdır; kilit vardır, hapsedmek içindir.

Açlık çöksa, kilitler de çoğalır; çünkü açların öfkesini kilit altına vurmamak gerekir.

Açların hesap sormasını, kendinden çalınanlara el koymasını engellemek için daha çok, daha çok kilit gerektirir egemenlere.

Açların homurtuları egemenlerin uykularını böldükçe, daha çok kilit siparişi verilir. Yeni kapılar yapılır

yeni kilitler için. Kapılar halkın üstüne, açların üstüne, öfkenin üstüne kapanır.

Bakın tarihe; en sağlam en görkemli kapılar, onlar için yapıldı. Kilit, özel mülkiyetle var oldu, kapitalist mülkiyetle en "gelişmiş" şekillere kavuştu. En açılmaz kilitlerin icadı onlar içindi. Teknolojinin nimetleri, şifreleri, onların kapılarını ve kilitlerini açılmaz, aşılmaz yapmak için kullandı.

Zindanların demirleri, zincirleri, prangaları, kilitleri çoğaldı krallar güvenlik içinde olsun diye. Zindanların kapıları, hücreleri arttırıldı durmaksızın, tekellerin düzeni daim olsun diye.

*

Açlık ve kilit, ülkemizin F Tipi hapishanelerinde irade savaşındalar şimdi. Açlığın üstüne vurulmuş kilitler; ve kilitleri parçalamak için sürüyor açlık.

Açlığın üstüne vurulan kilitler, dışarıdaki açları tehdit ediyor; kilitler, içerideki açların düşüncelerini değiştirmek istiyor...

Açlık "ıstırap" değil hücredeki için; elbet vücudun organları ıstırap içinde, gün gün erirken acılar içinde, ama onların inancı ve amaçları, eritiyor ıstırabı ve acıları.

Üç kapı, üç kilit bir yanda... Doksan şehit, yüzlerce ölüm orucu savaşçısı ve dışarıdaki açlar ordusu diğer yanda.

Kilitler ve kapılar üzerine, imparatorların ve halkların binlerce yıllık savaşı bu. Ne kadar tutabilir bu kilitler öfkeyi? Ne kadar durdurabilir kapılar açları?

Koçbaşlarına dayanıklı kilitlerle kapanan hangi kale kapısı, koruyabilir beyleri, paşaları?

Hangi sarayların, hangi zindanların kapıları parçalanmadı, kölelerin ve reayanın ve proletaryanın öfkesinin gücü karşısında?

Hangi kilit dayandı sonsuza kadar?

**Venezuela'da Amerikancı darbe püskürtüldü;
"AMERİKANCİ DÜNYA DÜZENİNE HALKLARDAN DARBE!"**

FİLİSTİN DİRENİYOR

Filistin direnişi, halkları hesaba katmayan hiçbir politikanın başarısızlığının kanıtıdır.

1 MAYIS'DA ALANLARA Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin zulmüne ve sömürüsüne karşı alanlarda gücümüzü gösterebiliriz.

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
1 Mayıs 1997

Yer:
İstanbul
Abide-i Hürriyet Meydanı

... Ve yaşlılar... ve gençler... ve Kürtler, Türkler, Lazlar, Çerkezler, Araplar...
Ve onurumuz şehitler... Ve geleceğimiz çocuklar... Ve işçi, esnaf ve memur...
Ve kasketiyle köylüler... Ve işsizler, ev kadınları... genç kızlarımız...

El ele... omuz omuza arşınıyorlar yolu. Sakin, kararlı, ağır adımlarıyla zulümdür üstüne yürüdükleri.

Ve bağımsızlık, ve özgürlük, ve ekmek, ve adalettir, yolun sonunda ulaşmaya çalıştıkları!

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi Sahibi ve Yazışları Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu Adresi: İnebey Mahallesi İnkilap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul İrtibat Telefonu: 0212 491 16 40 Faks:0212 491 16 37 Baskı: ASPAŞ Pazarlama		
Fiyat: 750.000	Fransa: 3 Euro	İngiltere: £ 2
Avrupa: 3 Euro	İsviçre: 3 Euro	Belçika: 3 Euro
Almanya: 3 Euro	Hollanda: 3 Euro	Austurya: 3 Euro

Bürolarımız		
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2 Tel-faks: 0 322 351 97 28	Kocaeli: Demiryolu Cad. 1. Geçit Karşıyaka İş Hanı Kat: 6 No: 40 Tel-faks: 0 362 332 47 40	Merin: İstiklal Cad. İstiklal İş Hanı Kat: 7 No: 20 Tel-faks: 0 324 232 15 74
Ankara: GİM Buharı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 154 Kızılay Tel-faks: 0 312 417 39 11	Malatya: Dabakhanı Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İşhanı Kat: 3 No: 15 Tel-faks: 0 422 325 24 61	Samsun: Taksim Cad. Bozluoğlu İş Hanı Kat: 3/42 Tel: 0 362 420 08 53
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Kanatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 306 223 87 18	Bursa: Başak Cad. Gür İş Hanı Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97	Tatvan: Kemir Kaya Mah. Kunduracılar Cad. Dedeoğlu Sokak Pustular İş Hanı Kat: 1 No: 33 Tel-faks: 0 462 321 59 93
Gaziantep: Karatopra Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniceri Sokak No:27 Daire:10 Şahinbey	Hopa: Kuledibi Mah. İnönü Cad. Karaman Apt. K1 No:1 Tel: 0466 351 32 46	Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9 Tel: 0 372 252 51 79
İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparsoy İş Hanı		

- 3... Terör ve Feda
- 5... Ankara miting:
"Üç Kapı Üç Kilit Açılsın"
- 6... İşgal ve katliam sürüyor Filistin halkı direniyor
- 8... Deprem gibi...
- Cesetleri göremiyorduk...
- 10... "Cenin teslim olmadı, Cenin düştü"
- 11... Şahin Güvercin masalı
- 12... Amerikancı darbeye, halkın darbesi
- 15... Chavez'in "suçu" neydi?
- 17... Hücrelerden
- 18... Özgür vatan için şehit düştüler
- 19... MİT varsa MOSSAD'da vardır
- 20... Kontra yöntemlerin hedefi
- 22... Şaron taktikleri Şaron'a özgü değildir
- 24... Feda zulme karşı direniş çağrısıdır
- 26... 1 Mayıs'ta emperyalizme ve zulme karşı birleşelim
- 28... 116 yıllık kavga 1 Mayıs
- 31... Küçükarmulu'da hangi yasalar geçerli
- 32... Halkın hukuku
- 33... Alevi düşmanlığı Radyo kapattırdı
- 34... Gençlik'ten
- 36... Türkiye ve Dünya halkları Filistin'in yanında
- 37... Hala teröre karşı savaştı mı?
- 39... Dünya halkları direniyor, savaşıyor
- 40... Bağımsız Türkiye
- 41... Halkın iradesi
- 42... Canan ve Zehra ne diyorlar
- 43... Çatışmasız solculuk
- 45... Kültür Sanat
- 48... Yurtdışından
- 49... Medya
- 50... Kahramanlar ölmez

Terör ve Feda

Herkesin karşısında son derece sarsıcı bir dünya tablosu var. Bu tablo, belki de son yılların en ciddi, en işe yarar tartışma zeminini de hazırladı. Kimileri bu tartışmaya ipe sapa gelmez teorilerle katıl-sa da, burjuva düzen partileri dünyasının gevezeliklerini tartışmaktan daha iyidir.

İsrail katliamcılığını, katliamcılığın arkasındaki gücü-ABD'yi, katliam-cılığı meşru kılmaya hizmet eden "teröre karşı savaş" demagojisini, tar-tışıyoruz. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin zulmü karşısında halkların direnişini, nefessiz bırakılmış halkın feda eylemlerini tartışıyoruz.

Tartışılacak ve netleşilecek.

Kimi kafalar, neden "yaşam kutsaldır"da donup kalmıştır? Cenin'de son kurşununa kadar direnen Filistinliler, hücrelerinde son nefesine kadar ölüm orucunu sürdüren devrimci, bedenini siyonist düşmanın üzerinde patlatan feda eylemcisi, bunların hepsi akılsız mı, beynsiz mi? Onbinler-ce bağımsızlık savaşçısı, devrim savaşçısı akıldan, iradeden yoksun mü-ridler mi?

"Yaşam kutsaldır" teorisini kim öğretti? "**Hiç bir şey uğrunda ölme-ye değmez**" ideolojisini, "**yaşam kutsaldır**" ideolojisini öğretenler, bakın bugün nasıl katliamlar yapıyorlar?

Sakın bunlar, katliamlarına, zulüm ve sömürülerine kimse karşı çık-masın diye üretmiş olmasınlar bu teorileri?

"Yaşam kutsaldır" teorilerinin savunucuları, bunu tartışacak.

Ölmeyi kimse istemez durduk yerde. "Öbür dünya"ya inananlar bile. Herkes yaşamayı ister. Ama "ölüm" duygusundan, "yok ol-ma" duygusundan daha önemli şeyler yok mu? Bağımsızlık, özgürlük, adalet, işte böyle duygulardır.

Bağımsızlık, özgürlük, adalet özlemi, ölüm korkusunu yener. Halk-lar böyle varolmuş, tarih boyunca bu duygularla direnmiş ve zaferler ka-zanmışlardır.

Bunlar da bir yana, yaşamak isteyen insan, İNSANCA YAŞAMAK is-ter. İşkenceciler tarafından aşağılanarak, sömürülerek, aç bırakılarak değil.

Bir insanın aç bırakıl-ması, onu aşağılamak değil midir? Bir insanın dilinin yasaklanması, toprağının işgal edilmesi, onu aşağıla-mak değil midir?

Ve bu Amerikancı dün-ya düzeni, 1,2 milyar insa-nı aç bırakıyor. 1.2 milyar aşağılanarak yaşamayı ka-bul mu edecek? Bu açlar-dan biri, yüzü, onbini, açlık düzenini değiştirmek, sö-mürgeciliğe son vermek,

8 yaşındaki Muhammed her-şeyi gördü ve 9 yaşındaki ço-cuklar, büyüklerinden bomba soruyorlar... anlıyor musun?"

Her şey bu cümlede özetleniyor, ve her şey, bu cümlede düğümleniyor.

Düğümü çözen, gerçeğe ulaşır.

öteki açlara mücadele azmi ve gücü vermek için, kendisiyle birlikte kendisini aç bırakan sömürgecilerin üçünü-beşini de cezalandırarak feda eylemi yaptığında, kim buna haksız diyebilir, kim bunda bir adaletsizlik bulabilir.

Bugün olan da budur.

Nerede bir feda eylemi varsa, bakıyor ve görüyoruz ki, orada ya açlık, ya işgal, ya zulüm, ya işkence, ya katliam, ya da hepsi birden vardır. Ve orada adaleti yerine getirmenin, özgürlüklerin bütün yolları da tıkalıdır. Aç bırakılan, zulmedilen halklar, hayır diyor ben çaresiz değilim, gerekirse, kendimi de feda ederek böyle hesap sorarım; böyle açarım adaletin, bağımsızlığın ve özgürlüğün yolunu.

Yollar açılıyor.

Halkların mücadelesini, direnişini, adalet, özgürlük, bağımsızlık özlernlerini yokedemiyor zalimler. Nice çok bombaları, tankları olsa da, bakın işte, bu güç, insanı yenemiyor, insanın yüreğini, beynini yenemiyor.

Emperyalizm gerçeğine gözlerini kapayıp, halkların direnişinin meşruluğunu reddederek, yaşananları “yaşamın kutsallığı”yla, “terör” kavramlarıyla açıklamaya kalkışanlar, bu teori ve kavramların, halkların direnişini yoketmeyi amaçlayan “burjuva” ideolojisi-ne-kültürüne ait olduğunu hatırlamalıdır. Dilde kullanılan her kavram, bizi emperyalizmin veya halkların yanına koyar.

Batıcılık, Amerikancılık, ideolojik ve kültürel anlamda bir batakıdır. Bu batakıya düşen, beynini, iradesini, kaybediyor... Bu batakıya düşen, kullanıyor-kullanılıyor... Bu batakıya düşen, ülkeyse ülke olarak, örgütse örgüt olarak, kişiye kişi olarak SÖMÜRGELEŞİYOR... Bu batakıya düşenler, halka değil, “uluslararası kurumlara” güvenir hale geliyor; yani özünde onlara sığıyor.

Tam bu noktada önümüze sürülen “Yönümüzü batıya mı, doğuya mı döneceğiz” türünden ikilemler sahte ikilemlerdir. Bugün, çağdaşlık, uygarlık, burjuva kültürünün ve emperyalizmin kabesine sığınma haline getirilmiştir. ABD, emperyalist politikalarına yönelik eylemleri “uygarlığa” saldırı diye nitelemiyor mu? Batı dilindeki “uygarlığın” karşılığı, emperyalizmin düzenidir.

Dünyanın “Tek kutuplu dünya” haline geldiğine inandırmaya çalıştılar bizi.

Evet, emperyalist sistemle, başını SSCB’nin çektiği sosyalist sistem arasındaki çelişki, dünya siyasetini, sınıflar mücadelesini etkileyen, belirleyen en önemli çelişkilerden biriydi; “iki kutup” daha çok bu çelişkiye verilen addı.

Ama bu çelişki, bir başka çelişkinin biçimlerinden bi-

riydi yalnızca. **Emperyalizmle dünya halkları arasındaki baş çelişkinin** görünümünden biriydi. Görünümünden biri yokoldu diye, çelişkinin kendisi de ortadan kalkmış olmadı.

Baş çelişki duruyor.

Hem de dünden daha fazla keskinleşmiş, dünden daha açık hale gelmiş bir biçimde.

Bu baş çelişki etrafında şekillenen mücadele, dünyanın onlarca ülkesinde tüm çıplaklığıyla sürüyor.

Halklar, ekonomik-siyasi-askeri boyutlardaki emperyalist terör karşısında direniyor.

Açlık ve yoksulluk yaratmak, **terördür.**

İşgal, katliam, işkence, kaybetme **terördür.**

Sömürgecilik **terördür.**

Bu terör, halkların direnişini “terör” diye adlandırarak kendini gizlemeye, meşrulaştırmaya çalışıyor.

Tartışan, bu gerçeğe varacak.

Halklar, mümkün olan her biçimde direnerek bu oyunu bozuyor. Halklar, şu veya bu biçimde etkisizleştirilmiş, örgütsüzleştirilmiş, hatta yer yer beyinleri bulandırılmış olabilir; ama gerçeği yüzyılların sağduyusuyla görür yine... Ekmeğine, özgürlüğüne el uzatıldığında, düşmanın karşısına dikilir... Dünyanın en büyük askeri, ekonomik güçlerinin gücünün “kadri mutlak” olamaması, istedikleri planları tıkr tıkr uygulamaları bu nedenledir.

Halkların direniş gücü, direniş biçimleri zengindir. Filistinliler, kurşunları bitinceye kadar direnerek, Venezüella’da bir başka biçimde bozuldu hesaplar. Venezüella veya dünyanın herhangi bir yerinde, emperyalizme karşı bir direniş, emperyalizmin bir planını bozmak, geri adım attırmak, halklara güç veriyor.

Emperyalizme vurulan her darbe, halkların kutbunu parlatıyor, halkların umudunu büyütüyor. Kendi uluslarının, dünya halklarının bağımsızlığı, özgürlüğü için, Amerikancı dünya düzeninin hükmüne son vermek için kendini feda eden her direnişçi, dünya halklarına emperyalizmin asla yokedemeyeceği güçte bir miras, asla tarihten silmeyeceği biri vasiyet bırakıyor. ABD Başkanı Bush, onun için feda savaşçıları “terörist, katil” diye nitelendirmek için yirtıyor.

Boşuna. Şaron katilinin karşısında, bomba soran 9 yaşındaki çocuğun, onurlu Filistinli genç kız ve delikanlıların, hücrelerinde ölüm oruçlarında ölen direnişçilerin, “Şaron’un beyninde patlayacağım” diyen yaşlı ananın, bağımsızlık uğruna, vatan ve halk sevgisiyle ölmü göze alan devrimcilerin, yurtseverlerin üzerine terörist damgasını vuramayacak.

ölüm orucu
direnışı
550.
gününde
hücrelerde,
hastanelerde
90 şehit,
yüzlerce
gazi
bedeliyle
sürüyor

Ankara'da ortak ses, tek talep; “Üç Kapi Üç Kilit Açılsın”

Uzun bir aradan sonra F tiplerine karşı kitlesel bir eylemde daha sloganlarla inledi Ankara sokakları. 13 Nisan'da Abdi ipekçi Parkı'nda bir araya gelen yaklaşık **2500 kişi** hep bir ağızdan “Tecrite Hayır” dedi. Tutsak aileleri, kitle örgütleri, sendikalar ve partilerin katıldığı mitingde ölüm orucu gazileri de yerlerini aldı.

TAYAD, THAY-DER ve TUYAB ayrı ayrı oluşturdukları kortejlerin yanısıra en önde “**KAPILAR AÇILSIN YAŞAM KAZANSIN, ÜÇ KAPI ÜÇ KİLİT AÇILSIN ÖLÜMLER DURDURULSUN**” **TAYAD - TAY/DER - TUYAB** imzalı pankartlarıyla tecrite karşı birlikte mücadele mesajı verdiler.

Tayad'lıların korteji beyaz başörtülü analarıyla, direniş gazileri ve TAYAD şehidi Gülsüman ve Şenayların büyük resimleri ile alanda yerini alırken, Beksav'ın bando takımı da mitinge renk kattı.

Kartonlardan yapılmış kilit resimlerinin taşındığı mitingde yapılan konuşmaların ortak noktası birdi; **tecrit kaldırılmalı... Üç kapi üç kilit açılmalı...**

Tutsak Aileleri konuşmalarında, “tecrit kalk-

madan ölüm oruçlarının bitmeyeceğine, evlatlarının direnişlerini, kararlılıklarını savunduklarına” vurgu yaparken, Adalet Bakanlığı'na baroların önerisini dikkate alması çağrısı yapıldı.

Filistin direnişine destek mesajlarının da verildiği mitingde, “**Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz**”, “**Katil Devlet Hesap Verecek**”, “**Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez**”, “**Devrimci Tutsaklar Teslim Alınmaz**”, “**Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur**”, “**Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük**”... sloganları atıldı ve miting direnen tüm tutsaklara alkışlarla selamlar gönderilmesiyle sona erdi.

Devrimci Basından Eylem

Adana'da devrimci basın temsilcilikleri yaptıkları basın açıklaması ile, tecritin kaldırılmasını istediler. Yapılmak istenen basın açıklamasına müdahale eden polis, basın emekçilerini tartakladı. Buna rağmen yapılan açıklamada üç kapi üç kilit önerisinin kabul edilmesi istendi. Aynı gün Adana büromuzu basan polisler büromuzda terör estirdiler.

İŞGAL ve KATLIAM SÜRÜYOR FİLİSTİN HALKI DİRENİYOR

İşgal ve zulüm altındaki topraklarda son haftaya damgasını vuran gelişme, Cenin katliamının boyutlarının kısmen de olsa ortaya çıkmaya başlaması ve ABD dışişleri bakanı Powell'in günlerce dolaştıktan sonra Şaron ve Arafat ile görüşmesi oldu.

Resmi rakamlara göre 30 bin Filistinli evsiz kalırken, BM Çocuk Fonu (UNICEF) ise İsrail askerlerinin 800 kadın ve çocuğu Cenin kampından sürdüğünü duyurdu. Cenin'de katlettiklerini gizlice toplu mezarlara gömen İsrail'in gerekçesi; Filistinliler propaganda yapmasın... Dünyaya dayatılan hukuk bu? Hem katledirim, hem ölüsünü gömer gizlerim diyor. Terör bu değilse, başka nedir?

Cenin'den TV kameralarına yansıyan yanmış ceset, yıkılmış binaların görüntüsü, "teröre karşı savaş"ın resmidir. Cenin'i gezen yabancı ve Türkiyeli basın söyleyebildiği tek kelime; "korkunç" oldu. Bu "korkunç"luğu yaratan İsrail'in arkasındaki tek desteğin Amerika olduğu Powell'in gezisi ve Bush'un Amerika'dan yaptığı açıklamalarla yeniden teyid edildi.

Powell'in Oynama ve Oyalama Görüşmeleri

Powell'un, Arafat'la görüşmek için, "terörü kına" diye dayatması, bu görüşmelerin ne anlama geldiğini anlatmaya yetiyordu. Buna rağmen, "acaba ABD İsrail'i durdurur mu" beklentisi bilinçli olarak yaratıldı, tüm dünyanın dikkatleri bu görüşmelerde toplandı. Aynı anda Bush Amerika'dan tehditler yağdırmaya devam etti, "ölenler şehit değil katildir" diye direnen, katliamların hesabını soran Filistinlilere hakaret etmeye devam etti. Direnişin meşruluğunu yoketmek için yapılan bu dayatmayı ne Filistin halkı ne de başka halklar kabul etmeyecektir. Halkların özgürlüğü ve vatanlarının bağımsızlığı için canlarını ortaya koyanların şehit olup olmayacağını halklar Bush'dan öğrenecek değildir. Binlerce yıllık halkların tarihi öğretiyor.

Katliamcı askerler yüzlerce cesedi imhaya hazırlanırken, ABD Dışişleri Bakanı Powell, İsrail saldırganlığına destek oldu. Ariel Şaron ile görüştüktan sonra düzenlenen ortak basın toplantısında, ABD'nin, İsrail'in "kendini savunma ihtiyacını anladığını" ilan eden Powell, "Terörizme yanıt veren bir ülke olarak terörizmin ne olduğunu biliyor ve İsrail'in terörizme yanıt ver-

Ne ABD'nin "diplomatik girişimleri" ne de başka emperyalistlerin sözde baskıları... Filistin halkı bin yıl da geçse direnme kararını Cenin'de, Nablus'da, Nativitas'da veriyor...

İşgal ve katliam, tank paletleri ve dozerlerin yarattığı "deprem"... Feda olup İsrail'i vuracaktır.

me hakkı olduğunu anlıyoruz. Sorun, sadece yanıtın ötesine nasıl geçebileceğimizdir" dedi. Filistinliler de anlıyor bu katliamcılığın arkasında olanı.

Şaron'la tek sorunlarının "operasyonun süresi" olduğunu açıkça ifade eden Amerikalı bakan, operasyonların "uzun süreli stratejik sonuçları" hakkında uyarıda bulundu.

Görüşmelerin de Powell'in gelişinin de oyunun bir parçası olduğu Şaron ile birlikte düzenledikleri "dost muhabbetine" dönen basın toplantısında bile pervasızca yansıtıldı. Powell, Şaron'un söylediklerini

sadece üslup farklılıklarıyla tekrar etti ve özetle, Filistin halkına teslimiyet çağrısı yaptı.

Filistin halkının direnişi olmasa görüşmeyeceği bile açık olan Powell'in Arafatla görüşmesi ise tankların namlularının ucunda yapıldı. Bir halkın liderinin tecritte, kapısına namlular dayalı tutulması çok doğal bir durummuş gibi kanıksatılmak, "terörle savaşın gereği" diye gösterilmek istendi.

Yapılan iki görüşme sonucunda ortaya çıkan tablo İsrail'in istediği idi. Arafat'ın "kabul edilemez" diye niteliği bu durumu, Bush "gelişmeler oldu, Arafat terörü kınadı" diye dile getirdi. Katledilen Filistin halkının, açık işgalin, büyük pervasızlığın Amerika'yı ilgilendirmediğine tüm dünya bir kez daha tanık oldu.

ABD desteği o kadar açık ve tartışmasız ki, kendileri dahi gizlemiyorlar. Amerika'nın her yanından taşınan yahudilere kongre binası önünde bizzat Bush'un organizasyonu ile gösteriler düzenletiriliyor, Bush'un sözcüsü, İsrail terörünü teşhir eden Arap medyasına sansür istiyor; Arap devletlerinin "basınlarını engellemesi gerektiğini" ilan ediyor.

BM'de "Uluslararası Güç Gönderme" Tartışması

BM'de İsrail katliamını lütfen kınama kararı alındı. Bu karara **Almanya, Amerika ve İngiltere** karşı oy kullanırken, **AB** ülkeleri kamuoyu baskısıyla "ekonomik ambargo" sözleri etmeye başladı.

BM genel sekreteri Kofi Annan, işgalin, Şaron'un meydan okuyan tavrının kabul edilemez olduğunu söylemek zorunda kaldı. Şimdi de "uluslararası güç" tartışılıyor.

Amerika, Şaron'a **"tamam durabilirsin"** demedikten sonra bu girişimlerin ne kadar anlamı olacak göreceğiz. Günlerce halkın tepesine evlerinin yıkılarak katledilmesi izleyenlerin direnişin ve halkların baskısıyla "harekete geçme" oyunlarının nasıl sonuçlanacağını göreceğiz.

Siz Oyalayın ve Oyalanın Ben Teröre Devam Ediyorum

İsrail tüm bu görüşmeler, açıklamalar, "diplomatik girişimler" trafiği içinde en çok barıştan söz etti ve katletmeye, yıkmaya, işgale de devam etti.

Bir köyden çekiliyor, on köyü işgal ediyor, Cenin'in içini boşaltıyor, etrafını kuşatıp ilaç bile sokmuyor yıkıntıların altındaki Cenin'e, Nativitas Kilisesi'ne, hristiyanların kutsal yerlerine pervasızca saldırıyor, Arafat'ın karargahına ve kiliseye "zehirli gaz vermeyi" tartışıyor. (ABD basını)

İntifada Liderlerinden Barguti Tutuklandı

El Fetih'in Batı Şeria sorumlusu ve İntifadının örgütleyicilerinden biriydi Mervan Barguti.

Filistin halkı tarafından resmi olarak seçilmiş bir siyasetçiydi aynı zamanda.

İsrail'e karşı tek yolun direniş olduğunu söyleyen konuşmaları, halkla kaynaşmasıyla Filistin halkının sevgisini kazanan Barguti'yle görüşen avukatları, Barguti'nin İsraililere ifade vermeyi reddettiğini, tek söylediğinin "İntifada meşrudur" olduğunu açıkladılar.

İsrail radyosunun duyurduğuna göre, Şaron'un iktidara gelişinden bu yana gündemde tuttuğu tampon bölge planının uygulanması kararı verildi. Bunun coğrafi, siyasi bir anlamı var; tüm Filistin çitlerle, duvarlarla çevrilip hapsedilecek. Halk bu statü içinde yaşamaya zorlanacak.

Direnış Zorlu Bir Süreçe Giriyor

Powell'in görüşmeleri sonucunda **Ortadoğu Konferansı** düzenlenmesi kararı alındığı açıklandı.

Arafat'ın katılıp katılmayacağını dahi tartışıldığı böyle bir konferansın hiçbir anlamı yoktur. Konferans da aldatmacanın bir parçasıdır.

Tam tersine, direniş daha zorlu, çatışmalı bir döneme giriyor.

İstediği zaman girip işgal edecek, istediği zaman çıkacak. İsrail, bu statüyü dayatmak istiyor. Filistin bunu kabul ederse, yani İsrail'in bir kenti gibi olmayı kabul ederse ne ala, etmezse, direniş zorlu ve uzun bir sürece yayılacak demektir.

Filistin halkı, şu ana kadar **direneceğini** tartışması olarak ortaya koydu. Bu noktadan sonra şu ya da bu liderliğin İsrail'in, ABD'nin şartlarını kabul ederek anlaşma yapması eskiye göre çok daha zor demek yanlış olmayacaktır. Bu acılar, bu yıkım, bu terör unutulamaz.

BM ve Genel Sekreteri ABD'nin Oyuncusu

Amerika oynuyor, dünyayla, adı uluslararası olan kurumlarla oynuyor, kullanıyor, istediğini yaptırıyor.

Geçen hafta BM genel sekreteri Kofi Annan İsrail'in tüm uyarılara rağmen işgali ve katliamı sürdürmesine karşı yaptığı konuşmada, "bu ahlaksızlığın" sahibinin Amerika olduğunu da çok iyi biliyordu.

Annan yaşananları, ABD'nin politikalarını açık olarak görüyor, biliyor, konuşuyor...

Değişen bir şey yok! O zaman seçenek belli değil mi?

BM hiçbir sözünü dinletemiyorsa o zaman istifa et, tepkini böyle göster, yok bunu da yapmıyor. O zaman fiili durumu kabulleniyor demektir.

Deprem gibi... Cesetleri Göremiyorduk Ama Kokularını Duyabiliyorduk...

fay hattı değil, İsrail tankları bu hale getirdi!

Cenin... "Yaklaşık 33 dönümlük yerleşim birimi, toz olmuş. Buldozerler, molozları yığmış. Çürüyen insan bedenlerinin korkunç kokusu, buranın bir mezarlığa döndüğünün kanıtı. Günlerce bodrum katlarında saklanan, saldırılar sırasında tek göz odalara dolu olan insanlar, tozun ve enkazın altında yüzlerce ceset olduğunu söylüyor. Cesetler, tank ve buldozerler tarafından ezilmiş."

Yarı yarıya harap olmuş bir binada, üzerine ekoseli kilim örtülmüş bir adamın cesedinin üzerinde sinekler uçuşuyor. Roket saldırısına uğrayan bir başka binada, 23 yaşındaki Eşref Ebu Hecar'ın cesedinin kalıntılarını, yıkılan duvarın altında buluyoruz. Kafası küçülmüş ve kararmış. Bir üçüncü binada, beş erkek cesedi, battaniyelerin altında uzanıyor." (Phil Reeves)

Zulüm gizlenebilir mi?

Belki de gizlemek istemiyorlar.

Filistin halkına, tüm dünya halklarına gözdağı olsun diye belki; katliamcılığı inkar ederken bile "üstlenmekten" geri durmuyorlar:

"Bir kaç yüz Filistinli öldü, fakat Filistinlilerin iddia ettiği gibi bir katliamdan söz edilemez... Cesetleri gizleme diye bir şey yok, ama cesetleri toplayıp gömme işine başlayacağız" (İsrail ordu sözcüsü Tuğgeneral Ron Kitrey, 13 Nisan, basından)

Belki hiç bir savaşta rastlanmadı katliamcılığın bu türüne. Nazi işgallerinde bile.

Evin içinde insanlar var; yaşlılar, üç beş aylık çocuklar, hamile kadınlar... Tanklar sürülüyor o evin üstüne. Ev yerle bir ediliyor içindikilerle birlikte. Ve Amerika, "İsrail'in teröre karşı savaşını anlıyoruz" diyor. **Hangi terör? Hangi savaş?**

Düştü! "İnsan Hakları" adına konuşan ne kadar ülke, ne kadar "uluslararası kurum" varsa, hepsinin maskesi düştü.

Cenin'de ölü sayısı ikiyüz mü, beş yüz mü? Ne farkeder? Zulüm, vahşet, barbarlık, yoketicilik yeterince ortada değil mi!

"Burnuma ceset kokusu geliyordu. Harabeye dönen Cenin kampı, 1945'teki Berlin'i andırıyordu..." Fransız L'Humanite gazetesinin muhabiri Pierre Barbancey'e ait bu anlatım da. "Cenin'de 48 saat geçirdim. Filistinli tanıklar, İsrail ordusunun öldürdüğü Filistinlileri kamp meyda-

"Vietnam gibi bir şeydi, orada hiçbir şey kalmadı..."

(İsrail TV'sinde konuşan İsrail askeri Cenin'i anlatıyor)

nında kazılan çukura doldurup üzerine beton attığını anlattılar. ... Cenin'de burnumuza ceset kokusu geliyordu. Her yerde salkım saçak çöp bidonları... Üzerlerinde sürekli vızıldayan sinekler... Korkunç bir görüntü... Üstü başı pislik içinde çocuklar, kucaklarında çocuklarıyla bağırışan ağlayan kadınlar... Su yok, süt yok, yiyecek yok..."

Phil Reeves anlatmaya devam ediyor:

"Bizi yıkık evlerin kalıntıları arasında dolaştıran sessiz genç adam Kemal Anis, birden duruyor. Bir moloz tepeciğini gösterek, "Burası bir toplu mezar" diyor.

Moloz tepesine bakıyoruz. Burada İsrail askerlerinin, yarı yarıya yıkılmış bir evin yanında, 30 cesedi üst üste koyup sonra da binayı buldozerle cesetlerin üzerine yıktığını anlatıyor. Daha sonra bir tankla moloz ve ceset yığınını düzlemler. "Artık cesetleri göremiyorduk" diyor, "Ama kokularını duyabiliyorduk".

Bir kaç gün önce olsa, Kemal Anis'e inanmayabilirdik. Fakat Cenin kampından kaçan diğer mültecilerin hafife alınan hikayeleri, abartılı değildi. Anlattıkları, beni gördüklerime hazırlamamıştı. Şimdi onlara inanıyorum."

İnanmayacak ne var?

Cenin kampının orasında burasında yatan cesetler vahşetin kanıtı. Kurşunlarla delik deşik edilmiş duvarlar, 17 Ağustos depremi sonrasını andıran manzara, vahşetin tanığı.

Uri Avnery adlı gazeteci de katliamın tanıklarından biri. Anlatıyor:

"Kampın sakinleri saklanarak, fısıldayarak bizi askerlerin olmadığı dar sokaklara soktular. Askerlerle karşılaştığımız zaman ya bizi uyardılar ya da geri çağırıldılar. Kamptaki insanlar, neler olduğunu anlatmak için sabırsızdı... 43 yaşındaki Cemal Salih... 8 yaşındaki Muhammed'i göstererek devam etti: "Tüm kötülükleri gördü. Hepsini hatırlayacak".

Cenin mülteci kampındaki dehşeti gören herkes gibi. Kampa dün giren Filistinlilerin neredeyse dilleri tutuluyordu... Hepsinin mesajı ortaktı: **Dünyaya anlatın.**"

İşte anlatılıyor. Anlıyor musun dünya?

5 yıl önce, 10 yıl önce 8 yaşında olan Muhammedler'le dolu Filistin... Onlar hatırlıyor... Sen unutacak mısın?

Anlıyor musun dünya; Cenin'deki katliamı ve Cenin'deki direnişi anlıyor musun?

8 yaşındaki Muhammed herşeyi gördü ve 9 yaşındaki çocuklar, büyüklerinden bomba soruyorlar... anlıyor musun?

Kimlik

yaz orayal
arabım ben
ve kimlik kartımın numarası ellibin
sekiz çocuğum var
ve dokuzuncusu yazdan sonra geliyor
kızacak mısın bana?

yaz orayal
arabım ben
bir kaç arkadaşla taş ocağında çalışıyorum
sekiz çocuğum var
onlara ekmek veriyorum
giysi ve kitap
kayalardan...
kapınızda sizden sadaka dilenmiyorum
meclisinizin ayaklarında kendimi küçük
düşürmediğim gibi... eee kızacak mısın?

yaz orayal
ben bir arabım
ünvansız bir ismim var
bir ülkede sabırlı
insanların öfkeli olduğu bir yerde
köklerim
zamandan öncesine dayanıyor
ve çağların başlamasından öncesine
çamların ve zeytin ağaçlarından önce
ve çimler çıkmadan önce

-
yaz orayal
arabım ben
atalarımın meyve bahçelerini çaldın
ve ektiğim toprağı
çocuklarımla birlikte
ve bize bir şey bırakmadın
bu kayalar harîç...
devlet onları alacak mı
söylendiği gibi?!

bu yüzden!
yaz birinci sayfanın en üstüne
ne insanlardan nefret ediyorum
ne de onların haklarına tecavüz ediyorum
ama eğer acıkırsam
gaspçılarımla eti benim yiyeceğim olacak
sakının...
sakının...
Açlığımdan
Öfkemden!
Mahmud Derviş 1964

(Filistinli Şair)

"Cenin teslim olmadı, Cenin düştü..."

"Cenin teslim olmadı... Kurşunları bitti, Cenin düştü..." Böyle diyordu bir Filistin'li.

Cenin şimdi bir simge. İsrail-Amerikan katliamcılığının ve Filistin halkının kahramanlığının bir simgesi... Filistinliler, Cenin'in adının tarihe yalnızca bir katliamın adı olarak geçmesine izin vermediler; zulmün olduğu yerde, halkların direniş tarihini yazdılar.

Katliamcılar "nerede yanlış yaptık" diye düşünüyor şimdi. Askeri "stratejistler", 1967'deki altı gün savaşlarında, bir çok Arap devletinin ordusunu altı gün gibi kısa bir sürede yenip bozguna uğratan güçlü İsrail ordusunun, 14-15 bin kişilik küçük bir kampı, haftalar boyunca ele geçirememesinin sırrını tartışıyor.

Sır, Filistin halkının 50 yıllık acılarla ve direnişle yoğrulmuş tarihindedir.

Bir halkın kahramanlıklar tarihine eklenmiş görkemli bir sayfadır Cenin. Onyılların direnişinin içinde büyük bir direniş... Kurtuluş savaşları vermiş her halkın günleri vardır, bu günler o halkın varoluşlarının önünü açmıştır. Cenin direnişi, Filistin halkı için işte böyle bir gündür artık.

*

Cenin kampı, 1948 katliamlarından kurtulanların oluşturduğu bir kamp. Toprağı işgal edilmişlerin şehri yani. Kamp, 1967'de de yine bir İsrail saldırısında yerle bir edilmişti. Cenin'de yaşayan dedeler, neneler, çocuklar ve onların çocukları aynı yıkımları ve katliamları değişik tarihlerde yaşadılar.

"Terörizmin alt yapısını yokedeceğiz" diyor İsrail. Oysa bu "alt yapı"yı yoketmek, dünyanın hiç bir silahının başaramayacağı bir şeydir; çünkü bu "altyapı", Filistin halkının beyni ve yüreğinden başka bir şey değildir.

Cenaze evinden çok, "düşün evi gibi" bayraklarla süslenmiş, yüzlerce ziyaretçinin gelip gittiği, şehitlik eylemcisi Andalis Takatka'nın annesi NTV'ye anlatıyor;

"Kızımın gurur duyuyorum... Kızım Cenin kampında olanları sabaha kadar TVden seyrediyordu. Sabaha kadar ağlıyordu. Bana şehit olmak istediğini söyledi. O Cenin kampında evi başına yıkılıp susuz kalıp kanalizasyondan su içenlerin, ve hapsedilen Abu Ammar'ın intikamını aldı."

Ve eve gelen yüzlerce Filistinli'den bir grup kadın Andalis Takatka'nın evinin önüne yürüyüş yaparak geliyor, dillerinde şu sloganla;

"Kanımız, ruhumuz, gururumuz şehitlere helal olsun."

Genç kızlarını, oğullarını özgürlük uğruna şehit vermeye gönüllü bir halkı yenebilecek güç var mı? Cenin'de, Nablus'da, Ramallah'da o vahşeti Filistin halkına yaşatanlar, o "alt yapıyı" da yok edebilirler mi?

Düşün evi gibi; Direnen halklar her yerde aynı türkülerini söylüyor, benzer gelenekleri yaratıyorlar. **"İki olur gerillanın düşünü"** diyordu bizim dağlarımızdaki devrimci savaşçılar. Andalis Takatka da öyle diyor; *"Zaten diyordu ki; Beni istemeye gelecekler, bir çok kişi olacak, herkese ver beni, kimseyi geri çevirme..."* O, Filistin halkının gelini oldu... Evdeki düşün havası işte o hava.

*

Cenin mülteci kampındaki direniş, en büyük düşmanlarının safında bile yankılar yarattı. İsrail'in Yediot Ahronot gazetesi, İsraili subayların Filistinli militanları MS. 74'te Masada Kalesi'ni Romalılara karşı savunan Yahudilerle kıyasladığını yazdı. Gazete'nin başlığı şöyleydi: **"Cenin, Filistinlilerin Masada'sı"**. 1000 kadar direnişçinin, Ölüdeniz kıyısındaki kalede teslim olmak yerine topluca intihar etmesiyle biten Masada savaşı Yahudi tarihinin en büyük kahramanlıklarından biridir. İsraili askerler bugün bile kalenin kalıntılarının olduğu yerde 'Masada bir daha düşmeyecek' diyerek yemin ediyor. Ama şimdi onlar, mazlum değil, zulmedenler durumundalar. Masada'lar mazlumlara aittir ve Masada'nın bugünkü adı Cenin'dir.

Yüzlerce ölüm pahasına son mermisine kadar direnen Filistinliler, bağımsızlığın yolunda sonuna kadar savaşma andı içtiler bir kez daha. Öldüler, teslim olmadılar. Öldüler, yenilmediler. **"Cenin teslim olmadı, Cenin düştü"**nün anlamı bu işte.

"Dünyanın tüm onurlu insanların bilmesini istiyorum. Endişelenmeyin. Biz direniyoruz, direnmeye devam edeceğiz"
(El Cezire Tv'ye konuşan Cenin'den bir direnişçi)

ŞAHİN-GÜVERCİN MASALI

Colin Powell, Amerikan yönetiminin güvercinlerinden biriydi. Gazeteler, anlı şanlı bazı aydınlar, yazarlar öyle diyordu.

Şimon Peres de de İsrail’li bir güvercindi. Peres Ortadoğu’daki barış umutlarının güverciniydi.

Not edin bunları bir kenara. Sonra gözlerinizin önüne yakılmış, yıkılmış, içinde toplu mezarların kazıldığı Cenin kampının görüntülerini getirin.

Şimdi bu görüntüler eşliğinde, güvercinlerin sözlerine kulak verin:

Diyor ki Powell; “İsrail kendini savunma hakkına sahiptir... terörün altyapısını kurutma operasyonunu anlayışla karşılayınız...” Güvercin konuşuyor, Cenin kana bulanıyor... Güvercin konuşuyor, Nablus’ta infazlar sürüyor.

Ve diyor ki öteki güvercin: “Terörün altyapısını yoketme operasyonunda Şaron’a desteğimiz tamdır.” Güvercin, Şaron’un hükümetinde bakan. Güvercin Cenin’i yakıp yıkanların başında. Güvercin, “Güvenlik duvarı” adı verilen ve Filistin’i hapsedmekten başka bir anlam taşımayan kararlara da tam onay veriyor.

Şaron’un ellerindeki kan, Peres’in ellerinde çoğalmaya devam ediyor. Amerikan yönetiminin şahini Ramsfeld ve güvercini Powell, pençelerini Filistin halkının etine daldırmışlar, gözleri kan içinde.

Bu sahne gerçek. Güvercinler ve şahinler ise bir masal. Bir oyun.

Oyalamak için, aldatmak için uydurdular bu masalı. ABD ve müttefikleri, Irak’a saldırırken de, pençelerini Afganistan’ın derinliklerine uzatırken de, Vietnam’da yakıp yıkarken de, hep vardı bu güvercinler ve şahinler...

Dünya halklarını parçalanacak “AV”lar gibi gören şahinlerin politikalarına karşı çıkan kitlelere deniyordu ki, sizin karşı çıkmanıza gerek yok, basın yönetim içinde “gerçeği görenler” de var, “insanca düşünenler” de var, onlar kan dökülmesine engel olacaklar, siz merak etmeyin... Son ana kadar, hatta “şahin”, “AV”ının

yüreğini yerinden söküp kanlar içinde çıkarırken bile sürer bu oyun.

Dünya halklarının ciğerini söküp yemek isteyenlerin, tüm dünyayı sömürülerini sürdürecekleri bir av alanı olarak geren emperyalist yönetimlerin kitlelerin tepkilerini yumuşatmak, “vahşi av” gerçeğini gizlemek için bu oyuna başvurması anlaşılabilir. ya bu masala kananlar, ya bu oyuna aldananlar?

Şahinler-Güvercinler Teorisi, düzen içiliğin teorisi; Emperyalizmle, düzenle karşı karşıya gelmekten kaçınanlar ne yapıp edip bir güvercin bulurlar, pençelerinden kan damlayan şahinler arasında!

Düzen içinde, zalimlerin içinde, “uzlaşacak” birilerini arayanlar, zalimlerin bir kısmından olsun **icazet** almaya çalışanlar, şahinlerin içinde her zaman bir “güvercin” bulmuşlardır.

Buldukları bir “güvercin” değildir, ama öyle olduğunu varsayar, o özellikleri yakıştırırlar.

Şahinler-güvercinler politikası; egemen sınıflar açısından halkları aldatma ve oyalama, düzenden beklentilerini canlı tutma yöntemi.

Burjuva politikacılarının güvercin-şahin taktiği, aynı işkencehanelerdeki **papaz-cellat** oyununa benzer. Yaptıkları iş **özünde** aynıdır. Çoğu kez, **biçimde de** aynıdır. “Sertlik yanlısı şahinler” asalım, keselim der, “uzlaşma yanlısı güvercinler” savaştan çözelim, dediklerimizi kabul edin” der; aynı papazın “ezdirme kendini, işkence yapılmadan konuş” dediği gibi.

Amerikan ve İsrail güvercinlerinin ne olduğu şimdi görülüyor... Buradan gelelim Türkiye oligarşisinin güvercinlerine!

Klikler, özel savaş rantçıları, iyi-kötü generaller de bu masalın “yerel” söylemleridir.

Emperyalizmi ve işbirlikçi oligarşileri doğru tahlil edemeyenler, bu oyunun aleti olurlar. İslamcılar, milliyetçiler sık sık bu duruma düşer.

Sorun düzen içinde “uzlaşma” yapılacak, icazet alınacak, sırtını yaslayacak bir güç bulma sorunudur. Ya düzen tümüyle karşıya alınacak, ya da düzen içinde ittifaklar bulunacaktır. “Güvercin”ler işte bu ihtiyacın ürünü olarak “yaratılır”lar.

Tüm kötülükler “şahin”lerin üzerine atılarak, **DÜZEN AKLANMIŞ** olur. Bu masalın en kötü, en tehlikeli yanı da budur zaten.

Emperyalizmin sömürgeci niteliği, tekellerin çıkarları, katliamların bunun için olduğu unutturulup, gizlenip, herşey üç beş “şahin”e bağlandığında, emperyalizm de, oligarşiler de, aklanmış olur! Aklanınca da, tabii faşist bir düzeni “demokratik cumhuriyet” diye, dünyaya açık ve zulümden başka bir şey getirmeyen Amerikancı dünya düzenini “burjuva demokrasisinin zaferi” diye adlandırmak mümkün hale gelir!

AMERİKANCİ DARBEGE HALKIN DARBESİ

Venezuela'da solcu Chavez hükümetine darbe girişimi, Amerika'nın yeni dünya düzeninin parçası olmayı kabul etmeyenlere karşı açılan savaşın bir parçasıdır. Amerika'nın "ya bizdensiniz ya terörden yana" politikası; Bombalar, cuntalar, yıkımlar, işgallerle sürüyor.

Amerikancı cuntanın ömrü kısa oldu. Onbinlerce yoksul Venezuelalı başkanlık sayrını kuşatarak darbecilere geçit vermedi. Amerika hesap hatası yaptı. Halklar gerçeğini hesaplamayan tüm emperyalist plan ve programlar halkların direnişine er ya da geç çarpıp dönecektir.

Dünyanın 4. petrol üretimine sahip Venezuela'da Amerika'nın komploları, Chavez'i iktidardan uzaklaştırma girişimleri sürecektir. Ancak neredeyse her ülkesinde Amerikancı darbeler yaşanan Latin Amerika tarihinde bir ilk gerçekleşti ve darbe geri tepti. Bu, "teröre karşı savaş" yalanıyla dünyanın yoksul halklarına, anti-amerikancı iktidarlarına karşı savaş açan Amerika'ya büyük bir darbedir.

Tarihi CIA destekli darbelerle dolu olan Latin Amerika tarihine bir darbe daha eklendi. Ama bu kez hesap tutmadı, Venezuela'da ulusalcı politikalarıyla bilinen Chavez'i devirmek isteyen cunta halkın direnişi ve ordu içindeki yurtsever subayların direnişiyle karşılaştı.

12 Nisan günü dünya bir darbe haberiyle uyanmıştı. Zengin petrol yataklarıyla dünyanın 4. büyük petrol üreticisi durumunda olan ve ABD'nin petrol ihtiyacının yüzde 30'dan fazlasını karşıladığı Venezuela'da generaller iktidara el koymuşlardı. Tv ekranlarına, yan yana dizilmiş subaylar Levent Kırca skeçlerindeki gibi poz verirken, arkalarında ABD'nin olmasının rahatlığı içinde darbe nedeni olarak, tüm Amerikancı darbelerdeki yalanları açıklıyorlardı; "sivil halkın katledilmesine göz yumamazdık".

Darbe, emperyalizmin son dönem politikalarına denk

düşer şekilde tüm dünyanın gözleri önünde ve en kaba şekilde yapılmıştı.

Genel Grev, Gösteri, Provokasyon, Darbe

Darbeye giden süreç çok açık hazırlanmıştı. Chavez, özellikle ülkedeki zengin petrol gelirine rağmen halkın yüzde 80'inin yoksul içinde yaşamasına karşı "**Yoksulluğa Karşı Mücadele Programı**" adıyla bir program başlatmış ve bu çerçevede uygulamaları gündeme getirmişti. Bunun bir adımı da devlet petrol şirketi olan PDVS'nin Amerikan işbirlikçisi yönetimini değiştirmekti. Chavez'in bu işbirlikçileri görevden alması ve yerlerine ulusal çıkarları savunan bürokratlar ataması ABD'nin ve gerici sermaye çevrelerinin Chavez'i devirme planlarını hızlandırdı.

Zaten günler öncesinde medyanın yoğun bir Chavez karşıtı kampanyası sürmektedir. Chavez'in "işçileri yoksulluğa sürüklediği"nden tutun da, "Venezuela'da Küba rejimi kuracağına" kadar büyük bir kampanya Amerika'nın desteğiyle sürdü. Bir yandan da ABD, Venezuela iktidarını sıkıştırmak için neredeyse her gün bir açıklama yapıyor, darbecileri cesaretlendirmeye, halkı aldatmaya çalışıyordu. Tüm dünyayı açlığa mahkum eden politikaların sahibi emperyalist Amerika'nın başkanı Bush'un gösterilerin başlamasına paralel olarak; "**Venezuela'da işçi haklarının çiğnenmesine ABD'nin hoşgörüyü göstermeyeceğini**" söylemesi oynanan oyunu gösteriyordu.

Sermaye çevrelerine yakınlığıyla bilinen Venezuela

İşçi Konfederasyonu'nun (CTV) işadamları örgütü Fedecamaras'ın desteğiyle yaptığı genel grev çağrısı işte tam bu döneme denk geldi.

Bilimsiz kitleler aldatılarak sokağa döküldü. 11 Nisan günü yapılan gösteriye darbecilerin silahlı adamları ateş açarak 13 kişinin ölümüne, yüzlercesinin yaralanmasına neden oldu.

Artık senaryo tamamdı; darbe için uygun ortam bulunmuştu.

Ertesi günü, 12 Nisan sabaha karşı darbeci generaller harekete geçti. Tutuklanan Chavez askeri kışlaya götürülürken, generaller TV'lerden "Chavez'in istifasını istedikleri, onun da kabul ettiği" yalanını yayınlattılar.

Darbenin meşruluğu bu açıklama üzerine oturtulmak istenmişti. Oysa gerçek tam tersiydi, Chavez istifa etmediği gibi tutuklu bulunduğu kışladan kızı ile yaptığı ve halkın sokağa dökülmesinde etkili olan son konuşmada; "ben bir tutsağım, ben bir devlet başkanımı ve halkımın verdiği yetkiden vazgeçmedim... kesinlikle geri çekilmedim ve hiçbir şey imzalamadım..." dediği ortaya çıkacaktı.

Yalan kampanyası, aldatılıp sokağa çıkarılan kitleler, provokasyon ve darbe... Oyun bu kadar kabaydı ama oyunun sahiplerinin hevesleri kısa süre içinde kursaklarında kaldı.

Yoksulların Başkanının Yerine Zenginlerin Başkanı

Tüm darbelerde olduğu gibi, zenginler için yapılmıştı darbe. Amerikan işbirlikçisi burjuvalar o kadar pervasızdılar ki, arada bir geçiş hükümeti kurmaya bile gerek görmeden direk iktidara kendileri gelmek istediler.

Cunta, **Venezuela İşadamları Örgütü FEDECAMARAS** (bizdeki TÜSIAD gibi) başkanı Pedro Carmona devlet başkanlığına getirildi.

48 saat sonra "yoksulların devlet başkanı" sloganlarıyla yeniden iktidarı alacak olan Chavez'in yerine zenginlerin devlet başkanı olarak "yemin eden" Carmona'nın ilk açıklaması, "Küba'ya verilen ucuz petrolün kesildiği, ulusal meclisin ve yüksek mahkemenin feshedildiği ve Filistin'e destek için kısılan petrol üretiminin artırılacağı" oldu.

Daha ilk andan bu kadar kaba ve aleni olarak, "biz Venezuela'nın ve tüm dünyanın yoksul halklarına karşı düşmanız, Amerika'nın çıkarları için darbe yaptık" demişti darbeciler.

Dönem Amerikan emperyalizminin pervasızlık dönemi, işbirlikçileri de o oranda pervasız olacaktı. Tıpkı Türkiye oligarşisinin katliam ve soygundaki pervasızlığı gibi darbeciler de pervasızdı.

Darbenin Asıl Sahibi Amerika'da Sevinç ve Bozgun

Gelişmeleri takip eden herkes, bu darbenin Amerikan- cı faşist bir darbe olduğunu söylemekte tereddüt etmediler. Bu o kadar aleniydi ki, ABD, daha darbeden bir kaç saat geçmişken açıklamalar yaparak "bize karşı direnenleri böyle yaparız" mesajıyla darbeye sahip çıktı.

Beyaz Saray sözcüsü Ari Fleischer, "**Chavez'in gitmesi Başkan Bush'u sevindirdi; Chavez'in istifasına yol açan halkın barışçı gösterilerine sert tepki veren hükümetin tavrıdır**" açıklamasına ek olarak, ABD yüzüne "demokrasi maske" takma gereği dahi duymadan, darbeye tam destek verdiğini açıklıyor, "meydana gelen olayın, darbe değil, bir hükümet değişikliği olduğunu, Chavez'in de şimdiye kadar yaptığı yanlışların bedelini ödediğini, böylece ilişkilerinin normalleşeceğini" söylüyordu. (14 Nisan Hürriyet)

Öyle ya, emperyalizm değişmiş, darbeler dönemi kapanmış, küreselleşme ile tüm dünya barış içinde yaşayacaktı... Yalanlar Afganistan'dan Filistin'e, Filistin'den Venezuela'ya paramparça oluyordu. Değişen hiçbir şey yoktu. Sömürgelerdeki tüm darbelerin arkasında CIA vardı, yine var. Tüm darbeler ABD tekellerinin çıkarları için, yine petrol tekelleri için darbe yapıldı. Amerika'nın derdi, demokrasi, insan hakları değil çıkarlarıydı ve bunun için darbecileri de Bulgaristan ve Afganistan'da olduğu gibi kralları da desteklerdi ve yine öyle oldu.

ABD'nin darbedeki planlayıcı rolü bozgun sonrası ABD basınında dahi açık olarak yazılıyordu; "CIA, gösteri ve grevlerde doğrudan rol aldı. Muhafifler, emekli ordu mensupları, medya patronları ABD'nin Caracas büyükelçiliğinde bir araya gelerek toplantılar yaptılar. Bazı meclis üyeleri, bizzat Washington'a götürüldü." (Washington Post)

Hiçbir Latin Amerika ülkesinin tanımadığı, Amerikan Devletleri Örgütü (OAS) tarafından da gayri meşru ilan edilen darbecilere sadece Amerika'nın destek vermesinin yetmediği Chavez'i destekleyen onbinlerin sokakları doldurmaya başlamasıyla ortaya çıkmaya başlıyordu.

Darbecilere halkın direnişi ve darbesi de asıl olarak Amerika'ya vurulan bir darbedir. Herkesin gördüğü ve dile getirdiği bu gerçek, Amerika'nın imparatorluk hayallerine de vurulan bir darbedir.

Amerikan pervasızlığına yurtsever bir cevaptır.

"Yoksullar Chavez'i Bırakmayacak"

Başkent Caracas sokakları onbinlerin bu sloganıyla inliyordu. Genelkurmay başkanı Hector Rafael Ramirez Perez komutasında yapılan darbeye karşı halk ertesi günü sokağa döküldü.

Halkın sokağa dökülmesinde ordu içinde Chavez yanlı-

sı subaylar, VCT (Venezuela Emekçiler Konfederasyonu) ve PCV'nin (Venezuela Komünist Partisi) çağrıları etkili oldu.

Özellikle başkent Caracas ve diğer şehirlerin gecekondu bölgelerinde silahlanan halk, Chavez'e sahip çıktı. Chavez'in yoksulluğa karşı mücadele kampanyası, anti-amerikancı söylemleri, şu ya da bu oranda halkı örgütleme, yönetime katma çabaları böylece etkisini gösteriyor, halk kitlesel olarak cuntaya müdahale ediyordu.

Chavez'in, başkanlık sarayına ilk geldiği anda; **"bu bir demokratik devrim, bu Latin Amerika tarihine yazılacak"** dediği de bu müdahaleydi.

Ülkenin bütün kentlerinde sokağa çıkan halk, başkent-

te başkanlık sarayını kuşattığında, ordu içinden de yurtsever subay ve askerlerin büyük desteği geldi ve darbeciler iktidardan uzaklaştırılarak tutuklandılar. Amerikancı darbenin ömrü ancak 48 saat oldu, halkın gücü karşısında bozguna uğradı.

Cuntanın yenilgiye uğratılması, yoksul Venezuela hal- kında büyük sevinç yarattı ve havai fişeklerle kutlamalar saatlerce sürdü. Halk, Chavez'in gelişini, **"Chavez geliyor! Chavez geliyor! Halk onu istiyor. O, yoksullar için çalışıyor"** sloganlarıyla selamladı.

Amerika'nın halklara rağmen, onları hiçe sayarak düzenini kuramayacağını Venezuela halkı tüm dünyaya böyle anlattı.

Halk ve Yurtsever Askerler Birlikte

Amerikancı cuntaya karşı halkın darbesi şöyle gerçekleşti:

Halkın sokağa dökülmesi ve generallerin devlet başkanı atadığı Pedro Carmona'nın istifa ettiği anlarda, halk ve yurtsever subaylar devlet TV'sini, hükümet binalarını da ele geçirmeye başladı. Chavez'in istifa ettiğini yalanlayan mektubu TV'lerden okundu, halk direnişe çağırıldı ve Chavez'in bir kaç saat içinde başkanlık sarayında olacağı duyuruldu.

Bu sırada, Chavez'e bağlı askerler, Devlet Başkanlığı binasını ele geçirdi. Onbinlerce halkın Chavez'i destekleyen sloganlarla kuşattığı Devlet Başkanlığı Sarayı'ndaki askerler de halka katıldı.

Chavez hükümetinin eski altı bakanı darbecileri tanımadıklarını duyurdular ve bu sırada ülke genelinde askeri birimler darbecilere karşı isyan başlatarak kontrolü ele geçirdi.

Cuntacıların Chavez'in Küba'ya sürgün gideceği açıklamalarına Küba'dan gelen cevap, darbecilere vurulan son darbe oldu; **"bunlar faşist darbecilerin yalanları. Eğer darbeciler Chavez'i zorla Küba'ya getirirse, en iyi ve en hızlı uçağımız, onu, ülkesinde bekleyen cesur halkına geri göndermek üzere hazır olacaktır"** açıklaması yaptı Küba.

Devrimciler Venezuela Halkını Selamladı

Venezüella'daki darbe girişiminin hemen ardından Cepheliler bir açıklama yaparak Amerikancı darbeye karşı Venezuela Brüksel elçiliği önünde gösteri çağrısı yaptılar.

Darbenin geri püskürtülmesinin ardından 16 Nisan'da yapılması planlanan gösteri bu kez Venezuela halkına destek ve zaferlerini selamlama gösterisine dönüştü. **Cephelilerin** organize ettiği Brüksel'deki gösteriye **Şili'li MAPU** ve **FPMR, PTB** (Belçika Emek Partisi), **ATTAC** örgütleri katıldı. Venezuela elçiliği önünde yapılan gösteriyle devrimcilerin Venezuela halkının yanında olduğu belirtildi.

Chavez'in "Suçu" Neydi?

ABD'nin arka bahçesi ve petrol aldığı ülkeler içinde 3. sıradaki Venezuela'da halkının büyük bir çoğunluğunun oyunu alarak iki kez devlet başkanını seçilen bir lider Amerika'nın çıkarlarına uymuyor diye, Bush'un deyimiyle "ya bizden ya terörden yana" saflaştırmasında Amerika'dan yana değil diye, devrilmek istendi.

Peki kimdi Chavez ve suçu neydi?

HUGO CHAVEZ KİMDİR?

Hugo Chavez, 1954 doğumlu ve subay köken-

lidir. 1982'de solcu-ulusalcı bir hareket olan **Devrimci Bolivar Hareketi**'ni kurdu. Amerikancı Carlos Andres Perez iktidarına karşı 4 Şubat 1992'de başarısız bir darbe girişiminde bulundu, tutuklandı. Çıktıktan sonra sol grup ve partilerin ittifakı olan **Vatansever Kutup**'un başına geçti. Yolsuzluklara ve küreselleşmeye

karşı mücadelesi ile yoksul Venezuelalıların desteğini aldı (yüzde 57) ve 1998'de Cumhurbaşkanı seçildi.

Yoksul halk içinde desteği giderek arttı. Ve 1999 Nisan'ındaki referandumda **yüzde doksandan fazla** oy aldı ve bu referandum ile birlikte köklü reformlar yapma yetkisi kazandı. Petrol tekellerine ve Amerika'ya karşı politikalara ağırlık veren Chavez, ülkenin adını da "**Bolivar Venezuela Cumhuriyeti**" olarak değiştirdi. (*Simon Bolivar, latin Amerika halklarının ulusal kahramanı ve Latin ülkelerinin birliğini savunan bir devrimcidir.*)

Temmuz 2000'deki seçimlerde, Chavez, "güzel günlerin yaklaştığı, ülkenin petrol zenginliğini çarçur eden **oligarşik düzeni yıkacağı** ve hükümetin sosyal harcamalarını destekleyeceği" sözü vererek **ikinci kez seçildi**. Dış politikada da Amerika'nın yeni dünya düzenine karşı politika izledi.

CHAVEZ'İN "BÜYÜK SUÇLARI"

Evet suçluymdu Chavez, ABD'nin çıkarlarına denk

düşmüyordu. Yani "onlardan yana değildi". Yoksul halktan yana politikalar izlemeye çalışan, Küba ile ilişkiler kuran, ulusalcı bir liderdir Chavez.

Amerika, onun için, "**şimdiye kadar yaptığı yanlışların bedelini ödüyor...**" dedi darbenin bir kaç saat sonrasında.

Amerika kendine muhalif olanlara, bunları yaparsanız, bedelini darbelerle, bombalarla, işgallerle ödersiniz diyor. Amerika, Arafat'ın esir tutulmasını da "**kendi eylemlerinin sonucu**" olarak açıklamıştı.

Peki Neydi Chavez'in bu "yanlışları"?

Cavez IMF'nin yaptırımlarını kabul etmemekte direniyor ve Amerika'nın süper güç olmasına karşı çıkıyordu. Bundan büyük suç mu olurdu Amerika için.

Venezuela halkının zengin petrol içinde yoksulluk içinde yaşamasına karşı politikalar izledi. Bunun için "**Yoksulluğa karşı mücadele kampanyası**" başlattı. Bunun sonucu olarak 2001'de yüzde 3.2'lik bir büyüme oranına ulaştırdı ülkesini; **EN BÜYÜK SUÇTU BUI**

Yabancı petrol tekellerini kamulaştırdı. Devlet Petrol şirketinin Amerikancı yönetimini değiştirdi. Ürettiği petrolden sadece yüzde 1 pay alan bir ülkenin yoksulluğuna son vermek istedi, petrol zenginliğini Amerikanın, tekellerin çıkarları için değil, ulusal çıkarları için kullanmak istedi. Bununla da yetinmeyerek OPEC toplantısında, uluslararası petrol tekellerinin ülkelere verdiği yüzde 1 payın artırılmasını, aksi durumda bu tekellerle anlaşmaların iptal edilmesini önerdi; **EN BÜYÜK SUÇTU BUI**

Düşünün, bir ülkede çıkan petrolün ancak yüzde biri o ülkeye veriliyor, yüzde 99'unu emperyalist tekeller alıp götürüyor. Tüm Latin Amerika ülkelerinin, tüm sömürgelerin zenginlikleri böyle yağmalanıyor işte. Ülkemizde de böyledir. Bergamalı köylülerin direndiği emperyalist tekel de oligarşiye ancak bu kadar pay verecektir. Bu, emperyalist-kapitalist sistemin işleyişidir; büyük tekeller kazanır, sömürgeler yağmalanır.

Chavez'in büyük suçları bitmedi;

Amerikan işbirlikçisi tekellerin siyasette, ekonomide oligarşik yönetimine karşı halkı yönetime katmak için örgütlenme politikaları geliştirdi; **EN**

BÜYÜK SUÇTU BUI

Amerika'nın terörüne açık olarak karşı çıktı, eleştirdi. "Teröre karşı savaş" adı altında Afganistan'ın bombalanmasının karşısında yer aldı ve Afgan çocuklarının resmini herkese göstererek, **"Masumları katletmekten vazgeçin"** çağrısı yaptı; **EN BÜYÜK SUÇTU BUI**

Küba'ya petrol yardımı yaptı, ABD'yi vahşi neoliberalizmi Latin Amerika'ya zorla dayatmaya çalışmakla suçladı, IMF'yi eleştirdi. Irak, Libya, İran gibi anti-amerikancı iktidarlara ilişkiler kurdu. Filistin'in direnişini desteklemek için petrol üretimini azalttı; **EN BÜYÜK SUÇTU BUNLARI**

Venezüella ordusunu Karayipler'deki deniz tatbikatlarından çekerek ordusunun ABD'nin ordusu olmayacağını ifade etmiş oldu ve ABD'nin Kolombiya'daki FARC ve ELN gerilla hareketlerinin yok edilmesi operasyonunda işbirliği yapmadı. Gerilla hareketlerinin meşru olduğunu söyledi. Topraklarında yaşayan Araplar konusunda ABD'ye bilgi vermeyi reddetti; **EN BÜYÜK SUÇTU BUNLARI**

Chavez işlediği bu **BÜYÜK SUÇLARINDAN DOLAYI HALK TARAFINDAN SAHIPLENİLDİ** ve **YENİDEN İKTİDARA GETİRİLDİ**.

"POPÜLİST CHAVEZ"

Medya eşine az rastlanır şekilde halkın sahiplenmesi ve karşı darbesi ile yeniden iktidara gelen Chavez'e böyle diyordu; "popülist politikacı Chavez." Burjuva basın böyle diyordu, ama Kürt mil-

DARBECİLERİN OKULU: School of America

Birçok Latin Amerika ülkesindeki darbelerde olduğu gibi, Venezuela darbesinde de yine School of America (Amerikan Okulu) mezunu generaller boşroldeydi. Cuntacılar beş generalin bu okulda ABD tarafından eğitildiği, "Komuta ve Genelkurmay Subay Eğitimi" ve "Otomatik Bakım Subay Eğitimi" gibi dersler aldıkları ortaya çıktı.

Her ne kadar aldıkları derslerin işe yaramadığı ortaya çıkmış olsa da şu gerçek de bir kez daha teyit edildi; tüm ülkelerdeki, adaletsizliklerin, cuntaların, cinayetlerin, katliamların, provokasyonların arkasında ABD vardır.

1946 yılında kurulan ve darbeler yüzünden teşhir olması sonrasında adını "Batı Yarıküresi Güvenlik İşbirliği Enstitüsü" olarak değiştiren bu katil okulu bugüne kadar 25 ülkeden 60 bin katili yetiştirdi, ABD çıkarlarını koruması için ülkeleri-

liyetçi basın da aynı deyimi kullanmakta bir sakınca görmüyordu.

Peki nedir şu "popülistlik" ya da "popülist politikalar uygulamak"? Tek kelimeyle halktan yana politikalar izlemenin burjuvazinin dilindeki demagogjisi. Sanki çok kötü bir şeymiş, yapılmaması gereken bir şeymiş gibi ülkemizde de sık sık eleştiri konusu olarak gündeme gelir. Söylenen şudur; bu dünya düzeninde yoksul halktan yana politikalar izlemek aptallık, tekellerin çıkarına politikalar ise gerçekçiliktir.

DARBE GİRİŞİMİNİN ÖĞRETTİĞİ

Chavez, anti-amerikancı, yoksul halktan yana politika izlemeye çalışmıştır. Ancak işte tam da bu noktada Venezuela (ve bir çok sömürgecinin) gerçeğiyle karşılaşmıştır. Çarpık kapitalizm, dışa bağımlılık, devlet mekanizmasının bir çok kademesine sömürücü sınıfın yerleşmiş olması Chavez'in önünde engel olmuştur. İşsizlikte, yoksullukla savaşta önüne tekeller engel olarak çıkmıştır.

Şili-Allende örneğinde yaşananlar, sonuç dışında neredeyse tekrarlanırken, sonuçta darbenin halk desteğiyle püskürtülmüş olması halkın gücünün bir kanıtıdır. Chavez'in bundan sonra izleyeceği yol da halkın desteğini kuşkusuz şekillendirecektir. Kapitalist sistem içinde ulusalcı politikaların başarı şansı yoktur.

ne gönderdi, cuntalar yaptırdı, katliamlar düzenletti.

ABD, CIA Latin Amerika halklarını yetiştirdiği diktatörler, düzenlediği cuntalar, katliamlarla kana ve acıya boğdu. Latin Amerika tarihi isyanlar tarihi olduğu kadar, ABD'nin de zulüm ve katliam tarihidir.

İşte bu okuldan **cuntacılık, katliamcılık ve işkence dersleri alanlardan** bazıları;

Manuel Noriega (**Panama**), Guillermo Rodriguez (**Ekvador**), Juan Velasco (**Peru**), General Roberto Viola ve Leopoldo Galtieri (**Arjantin**), Guido Vildoso ve General Hugo Banzer Suarez (**Bolivya**), Juan Melgar Castro, Humberto Regalado ve José Efraim Rios Montt (**Honduras**), Roberto D'Aubuisson (**El Salvador**)...

İşçiler, işsizler, gecekondulular

1 Mayıs'ta

bizi siz temsil

edeceksiniz!...

Hücrelerdeyiz, tecrit altında, birbiri üstüne kilitlenmiş kapıların ardındayız.

Hücrelerdeyiz, yüzlerce günlük açlığımızla direnişteyiz.

Hücrelerdeyiz, katliamlardan, işkencelerden geçip geldik. Direndik, teslim olmadık. Halkımızın umudu karartılmamasın, zalimler karşılarında teslim olmuş bir halk, teslim olmuş halkın öncüleri bulamasın diye direndik.

Katliamlarda, hücrelerde direndik, 90 kez öterek savunduk ideallerimizi.

İdealimiz; halkımızın özgürce, karnı tok yaşayacağı bağımsız ve adaletli bir ülke. Halkımız için öldük, halkımız için binlerce kez ölmeye hazırız.

1 Mayıs'ta da halkımızla birlikte, aranızda olacağız... 90 şehidimiz de aranızda olacak. Halk için bedenlerini tutsuturanlar, gün gün her hücresini tüketip düşenler aranızda olacak. Gülen resimleriyle, öfkeli ve umut dolu bakışlarıyla aranızda olacaklar.

Biz aranızda olacağız. Ülkemizin F itlerinden o gün yüzlercemiz alanlara akacağız. Kimimiz işçinin nasırlı ellerinde, kimimiz gecekondulunun acı ve öfkesinde, kimimiz memurun insanca yaşam özleminde, kimimiz gençliğin büyük coşkusunda... olacağız. Bizi siz temsil edeceksiniz, sloganlarımızı siz haykıracaksınız...

Biz orada olacağız, aranızda, yanbaşınızda...

İMZA

- "Tecrite Hayır" Diyen Yüzbinler Olalım -

TAYAD'lı Ailelerin başlattığı tecrite karşı imza kampanyası her kesime ulaşan çağrısıyla sürüyor. Fakslarla, elden ele, e-maillerle yayılıyor.

İmza... Onyıllardır hak ve özgürlük mücadelesinde, bir çok ülkede kullanılan yöntemlerden biridir. Nazım'ın Hiroşimalı küçük kızı anlattığı şiiirinden biliriz kimimiz;

*"Teyze amca bir imza ver
çocuklar öldürülmesin"* der.

Peki bir imza verdiğinde gerçekten çocuklar ölümden mi kurtulacak?

Ya da; bu kadar can verdik, şimdi bir imza atınca mı tecrit kalkacak?

Hak ve özgürlükler mücadelesinin gelişimi konusunda yanlış ya da eksik bilenler için cevap hemen "hayır" olacaktır. Sonuç ta öyle de olabilir. Ama hiçbir hak tek bir eylemle, tek bir kampanyayla alınmıyor. Özellikle F tiple-

ri gibi bir sorunda bu çok daha geçerlidir.

Ama her toplanacak imza, aşağıdaki metne yazılacak her isim, tecrit uygulayanlara, **"ben sizin tecrit politikanıza karşıyım"** demektir. Bunu söyleyenler ne kadar artarsa, tecritçilerin işi o kadar zorlaşacak.

Tecritin kaldırılmasına ilişkin şu ana kadar yapılan kitlesel eylemlerde ortaya çıkan sayı bellidir. Objektif olarak yansıyan, adeta tecrite karşı olanların sayısı bu. Oysa çok daha fazla olduğu da bilinen bir gerçektir.

Bir imza; bunu göstermenin, bunu tüm dünyaya anlatmanın da bir aracıdır. Değişik nedenlerle, kaygılarla, korkularla bu eylemlerin hiçbirine katılmayan onbinlerce insan bu metne pekala imzasını atabilir. Bunun için devrimci olmasına da gerek yoktur. Bu nedenle imza toplayanlar ayırım yapmaksızın herkese ulaşmayı düşünmeli, toplamayanlar ya-

kınından başlayarak toplamayı önüne hedef olarak koymalı.

Bir imza; bir "tecrite hayır" demektir.

İmza kampanyamıza destek vermek isteyenler TAYAD'a ulaşabilir.

TEL:5343811

FAKS:5343151

MAIL: hucreiskencedir@hotmail.com

İNTERNET: www.tayad.org

İMZA METNİ

TBMM BAŞKANLIĞI'NA
ANKARA

F Tipi hapishanelerde tecrit uygulamasına karşı siyasi tutuklular 20 Ekim 2000 tarihinde ölüm orucuna başladılar.

Şimdiye kadar 90 insan öldü, yüzlerce insan sakat kaldı. F Tipilerinde tecrit hala sürüyor. Yeni ölümler ve sakatlıklarla karşı karşıyayız. Bizler aşağıda imzası olanlar diyoruz ki;

TECRİTE HAYIR ÖLÜMLERİ DÜRDÜRÜ!

İsim meslek imza

ÖZGÜR VATAN İÇİN ŞEHİT DÜŞTÜLER ÖZGÜR VATAN DÜŞLERİ GERÇEKLEŞECEKİ

Devrim şehitlerini anma etkinlikleri sürüyor. İstanbul'dan Dersim'e yapılan anmalarda kahraman devrim şehitlerinin yolundan yürüneceği yeminleri ediliyor. Direnen, ölen ama teslim olmayanların halklara yolgöstericiliği, yeni direnişlerin fitilini ateşleyenler olduğu bugünün dünyasında daha da anlaşılır hale gelmiştir. Bu binleşe anmaya devam ediyoruz şehitlerimizi.

İSTANBUL:

14 Nisan Pazar günü **Şenay Hanoğlu ve Gülsüman Dönmez'in anması** kendi mahallelerinde, Armutlu'da yapıldı. Cemevi'ndeki yemeğe şehitlerin yakınları, mahalle halkı ve TAYAD'lılar katıldı. Armutlu'nun giriş çıkışlarını tutan, mahalleye panzer yığan polis, ülkemiz emekçi kadınının gururu şehitlerin anmasına engel olamadı. Yemeğin ardından, 5 Kasım'daki katliamda yakılan Şenay Hanoğlu'nun evine karanfil bırakılması polisin engellemesi ile karşılaşırken mahalleden otobüsle hareket eden kitle Gazi-Cebeci mezarlığında şehitlerin mezarına karanfil bıraktı.

TAYAD'lıların bir başka anması da aynı gün Gebze'deydi. 19 Aralık'ta bedenini tutuşturarak yoldaşları ve halkımız için kendini feda eden **Fırat Tavuk'un evinde** verilen yemekle direniş şehitleri anıldı.

Kartal Pir Sultan Abdal Derneği'nde 13 Nisan günü düzenlenen anma ve helva dağıtımında diri diri yakılan şehitlerden **Özlem Ercan** nezdinde tüm devrim şehitleri anıldı.

MALATYA:

Malatya Haklar ve Özgürlükler Platformu Malatya'ya 15 km uzaklıktaki Zeynelabidin türbesinde verdiği yemekle şehitleri andı. 14 Nisan'da yaklaşık 150 kişinin katıldığı anmada yapılan konuşmalarda ölüm orucu dire-

nişi ve Filistin halkının direnişi anlatıldı. Devrimci mücadele tarihinin anlatıldığı konuşmaların ardından Grup Boran türkü ve marşlarını şehitleri için söyledi.

DERSİM:

30 Mart-17 Nisan devrim şehitlerini anma etkinliği Dersim'de ölüm orucu şehidi **Fatma Ersoy'un** mezarı başında yapıldı. Ailesi ve yoldaşlarının katıldığı anmada yapılan konuşmalar ve atılan sloganların ardından diğer Dersim şehitlerinin mezarları ziyaret edildi.

SAMSUN:

29 Nisan'da Ankara Numune Hastanesi'nde şehit düşen DHKP-C Ölüm orucu direnişçisi **Fatma Hülya Turgan** 7 Nisan'da Samsun Vezirköprü Yeni Mahalle Mezarlığında anıldı.

Saygı duruşunun ardından Fatma'nın yaşamı ve mücadelesi anlatıldı ve ailesine yazdığı son mektup okundu. Ailesi adına yapılan konuşmada; **"O bir tohumdur toprağın derinliklerinde. Her bahar yeşeren çiçek açan, çoğalan karanfilimizdir bizim. İnatçı coşkulu korkusuz. Biz buna inanıyoruz, O bu topraktan hayat verir insana, yurduna.. Onunla gurur duyuyoruz, onunla başımız hep dik olacak."** denildi.

İZMİR:

Ölüm orucu şehidi **Canan Kulaksız**, öğrencisi olduğu Ege Üniversitesi'nde TÖDEF ve Özgür Gençlik tarafından anıldı. "Canan Kulaksız Ölümsüzdür, Üç Kapı Üç Kilit Açılınsın Cananlar Ölmesin" yazan pankart açarak yürüyen öğrenciler, okudukları basın açıklamasında **"Canan 137 günlük direnişinde tökezlemeden genç yüreğiyle taşıdığı onurlu yükünü"** denildi.

“Mossad Aramızda” (Basından) MIT Varsa Mossad Da Vardır

Hikaye tam “ajan hikayesi”; Yahudi bir kuyumcudan hırsızlık yapan İsraili David Hihınashvili, yine İsraili kuyumcunun ihbarıyla yakalanıyor, hapishanedeki yahudi asıllı “işadamı” Erol Kohen’in koğuşuna konuyor, bir kaç gün sonra da “tu-tuksuz yargılanmak üzere” serbest bırakılıp sınır dışı ediliyor...

Basında “Mossad ajanı mı”, “Sami Kohen ile Mossad’ın bir işi mi vardı?” “Türkiye’deki yahudi işadamları İsrail’e haraç mı ödüyor”... vb haberler çıkınca İçişleri Bakanı işte bu olayla ilgili şu açıklamayı yapıyor: “devletin kendisinde kalması gereken bilgiler vardır, paylaşacak bir şey yok...” Yani bu da “devlet sırrı”! Devletin ne kadar kirli işi varsa hepsi sır değil midir zaten?

İsrail gizli servisi Mossad’ın çalışma yöntemini bilenler, sadece profesyonel ajanların dışında değişik ülkelere dağılmış yahudilerden oluşan onbinlerce kişilik ajan-muhbir ağı olduğunu bilir. Bunu, o ülkelerin gizli servisleri de bilir. Dünyanın bir çok yerinden Yahudi işadamlarının İsrail devletine her türlü kaynak aktardıkları ise sır değildir.

Filistin’i destek eylemlerinde kamera çekimleri yapan Mossad ajanlarının da resmi olarak İsrail Konsoloslukunda çalışıyor olması şaşırtıcı değildir. Tüm İsrail konsoloslukları aynı zamanda Mossad karargahı durumundadır.

Sır olmayan başka bir şey de Mossad’ın Türkiye’deki faaliyetleridir. Bu faaliyetlerin büyük bir çoğunluğunun MIT’in bilgisi dahilinde ve işbirliği içinde olduğu da bilinen bir durumdur. MIT’in ülkemizde CIA’nın şubesi gibi çalıştığı artık belgelerle, kanıtlarla ortaya çıkmış bir gerçektir. CIA’nın olduğu yerde ise Mossad da vardır. CIA her ikisinin de “abisi” gibidir.

Mossad-MIT-CIA işbirliği, İsrail-Türkiye-ABD stratejik ittifakının doğal sonucudur.

“Kirli savaşınızda yokum”

Ben işgal altındaki Filistin topraklarında görev yapmayı reddetmedim... 29 Eylül 2000’den beri İsrail ordusu Filistin yönetimine karşı “kirli bir savaş” sürdürmektedir. Bu kirli savaş, yargısız infazları, kadınların ve çocukların öldürülmelerini, Filistin halkının ekonomik ve sosyal altyapısının imha edilmesini, ekinlerin yakılmasını ve ağaçların köklerinden sökülmesini içermektedir. Siz korku ve çaresizlik ektiniz, ama amacınıza ulaşamadınız. Filistin halkı bağımsızlık ve özgürlük düşünüyü tirmedi.

Sizin sorumluluğunuz altındaki ordunun baş vurduğu yıkıcı şiddete karşın kendi halkınızı korumayı da başaramadınız... Filistinlileri insan değil “terörist” olarak gören İsrail güvenlik görevlileri, ırkçı şiddet uygulamaktadır... Filistinlilere karşı en

Mossad ile MIT’in ilişkileri yeni değil, yıllar öncesinde dayanır. 70’li yıllarda bu ilişkinin kime karşı, nasıl şekillendiğini MIT eski başkan yardımcısı Sabahattin Savaşman anlatıyor: “... Mossad’la periyodik buluşmalar yapılmaktaydı... Bu görüşmelerde yalnız uluslararası konular değil, **ulusal konular da** ele alınır, her ülkedeki **sol faaliyetler**, millî azınlıkların faaliyetleri, tedhişçi **Filistin’e karşı önlemler**... hakkında ikili üçlü (Şah dönemi İran Savak’ı da dahil) temaslar kurulur. Bu görüşmelerde yol gösterici olan genellikle üstün tecrübesiyle Mossad’dır. **Mossad’ın memleketimizde hayli geniş imkanları bulunmaktadır.**” (Stratejik ittifak, Alptekin Dursunoğlu)

MIT’in en yetkili isimleri alenen söylüyor; bu ittifak halkların kurtuluş savaşlarına karşı kurulmuştur. Bu ittifakta yönlendiren Mossad’dır. Ve Mossad’ın Türkiye’de kolları uzundur.

MIT-Mossad işbirliği kan ve katilam üzerine kuruludur. İsrail 1982’de Sabra ve Şatila kamplarında o büyük katliamı yaptığı saldırının hemen öncesinde Mossad, MIT’i arar; “Lübnan’a gireceğiz, siz de gelin, Asala kampları var orada...”

Bu çağrıya olumlu cevap veren Türkiye, MIT daire başkanı Hiram Abas sorumluluğunda bir grubu gönderir. Malum Asala’ya karşı operasyonlar gerçekleştirilir. O sırada Mossad ve İsrail askerleri de Sabra ve Şatilla’ya kana bulamaktadır.

Cinayetler, katliamlar, provokasyonlar, komplolar üzerine kurulu bu işbirliği sonraki yıllarda gelişerek sürdü ve halen sürüyor. Mossad’ın hiçbir faaliyeti MIT’in bilgisi ve onayı dışında değildir. Hep içiçeydiler ve olmaya devam ediyorlar; bu nedenle basındaki “Mossad aramızda” haberleri şöyle olmalıdır: “MIT varsa Mossad da vardır.”

kanlı saldırıyı yaptığınız zaman bile görevinizi yerine getiremediniz.

Benim için açıktır ki Gush Etsion, Efrat ve Kedumim gibi yasadışı ve etikten yoksun yerleşim yerlerinin inşasını sürdürülebilmek için hepimizin hayatını tehlikeye attınız. Yerleşim yerleri, İsrail toplumunu yiyen kanserli ırlar gibidir.

İsrail devleti, hem İsraililer hem de Filistinliler için umutsuzluk ve ölüm ekmıştır. Ben, işte bu yüzden ordunuzda hizmet etmek istemiyorum. “İsrail Savunma Gücü” adını kendine uygun gören o ordu, yerleşimcilerin oluşturduğu hareketin silahlı dalından başka bir şey değildir.

(İsrail ordusunun katliamlarına ortak olmak istemediği için tutuklanan Sergio Yahni’nin İsrail Savunma Bakanı’na açık mektubundan aktaran Cumhuriyet 12.04.2002)

KONTRA YÖNTEMLERİN HEDEFİ: Hem “BALIK”, Hem “SU”

Halk, derya deniz, bağımsızlık ve sosyalizm
savaşçıları, suda balık;
Suyu zehirleyip balıkları
öldürmeyi amaçladı kontrgerilla.
Başaramadı. Balıklar ölmedi, su arınıyor!

ABD, İsrail, Amerikancı iktidarların kontrgerilla yöntemleri; Hepsinin Reçeteleri Aynı.

NASIL BU KADAR ALENİ YALANLAR SÖYLEYEBİLİYOR,
NASIL BU KADAR KABA DEMAGOJİ YAPABİLİYORLAR?

Arafat'ın karargahını basıyor ve ardından karargahta yalanan silahları basına sergiliyor... Sanki, bir derneğe baskın yapıp bulmuş o silahları. Filistin bir devlet, tabii silahı da olacak, ordusu da, askeri de.

Ama bütün dünyayı aptal yerine koyan veya aptallaştırmayı amaçlayan kontrgerilla yöntemleri bu alçakça saldırıda da uygulanıyor. Arafat ve Filistin halkının “terörist” olduğu, İsrail'in saldırısının da “terörün altyapısını dağıtmak için” gerçekleştirildiği imajını kafalara yerleştirmek için, bu tür açıklamalar yapılıyor.

“Arafat'ın karargahında sahte para bulundu”... “Arafat'ın karargahında eylemleri desteklediğine ilişkin dökümanlar bulundu”... “Cenin'de çok sayıda silah, uyuşturucu bulundu”... gibi çeşitli biçimlerde devam ediyor açıklamalar.

Bir de şu yöntemlere bakın:

Arafat'ın karargahının önünde sürekli tanklar hareket halinde tutularak, çıkarılan yüksek gürültüyle içeridekileri uyutmama işkencesi yapılıyor. Aynı yöntem kuşatma altına tuttukları Nativitas Kilisesi'nde de uygulanıyor. Yüksek sesli mü-

zik çalınıyor kilise önünde, hoparlörden hayvan böğürtüleri dinletiliyor.

Tutsak alınan Filistinliler, **çırıncıplak** soyularak, köylerinden 5-10 kilometre ötede o halde bırakılıyorlar.

Bunların hepsi, işkencehanelerde işkencecilerin uyguladığı yöntemler. “İsrail devleti” adı verilen ama bir devletten çok kontrgerilla örgütlenmesine benzeyen bu devletin uyguladığı politikalara yön veren, işkenceci bir polis şefiyle aynı kafa, aynı ruh hali, aynı mantık değil mi!

Şaron'un katliamına, işkence ve psikolojik savaş eşlik ediyor. Bunların hiç biri İsrail'e özgü değildir, hepsi “evrensel”; çünkü hepsi CIA karargahlarında hazırlanmış, geliştirilmiş yöntemlerdir. İsrail işgalinde de, Kolombiya işkencehanelerinde de, Türkiye hapishanelerinde de uygulanan yöntemler aynıdır.

Tabii burada şu soruyu sormak da gereklidir; nasıl bu kadar kaba yalanlara, demagojilere başvuruyorlar? Adeta kör gözüm parmağına denilebilecek kabalıkta yöntemlerle propaganda yapabiliyorlar?

Yalan, kontrgerillanın psikolojik savaşının en temel araçlarından biridir. Ama kitleleri de bu yalanlara açık, bu **yalanları yutacak hale** getirmek gerekir. Bunun sağlanamadığı yerde, kontrgerillanın yalanları tersine kendilerini vurur.

**Devrimcileri fiziki imha, kitleleri uyutma!
Veya “balığın suyunu zehirleme”**

İşte bu anlamda, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin 20 yılı aşkın süredir uyguladıkları kontrgerilla politikalarının bir yanında da kitleleri depolitize etme, yozlaştırma politikaları olmuştur. Önce “komünizm tehlikesi”, ardından “terör” demagojisiyle kitlelerin beyinlerinin zehirlenmesi, dumura uğratılması, kontrgerilla yöntemlerinin belki en tehlikeli yönüdür. CIA'nın kontrgerilla programında bunun adı “**balığın suyunu zehirleme**”dir.

1960'lı yıllarda, hemen tüm yeni-sömürgelerde ulusal ve devrimci mücadelelerin gelişmesi karşısında CIA tarafından adına “Ulusal Güvenlik Doktrini” denilen bir politika geliştirildi.

Bu doktrin, mücadelenin geliştiği her yerde cuntalara başvurulmasını, sivil faşist örgütlenmelerin kullanılmasını ve devletin militarize edilip halkın mücadelesinin her yönüne başvurularak bastırılmasını öngörüyordu.

Bu politika Amerika'ya ve işbirlikçilerine istedikleri “başarıyı” sağlayamadı. Cuntalar kimi yerlerde devrimci gelişmeleri engelleyemezken, başvurdukları yöntemlerle de hem kendilerinin, hem ABD'nin teşhir olmasına yolaçtılar. Özellikle Ni-

karagua devriminden sonra, ABD faşist cuntalar yerine "cuntaların sivilleştirilmesi" politikasına ağırlık vermeye başladı. ABD'de Reagan yönetimi 1980'in başlarında yürürlüğe koyduğu "Demokrasi Projesi"yle cuntalardan sivil yönetimlere (buna cuntacıların sivilleşmesi de denilebilir) geçiş politikasını başlattı. Aynı dönemde kontgerilla politikalarına da yeni bir biçim verildi.

70'li yılların sonu ve 80'li yıllarda geliştirilen "**Ayaklanmaya Karşı Mücadele Doktrini**" adı verilen kontgerilla politikaları, daha "ince" yöntemlere başvurulmasını öngörüyordu. Gerilla "suda balık"tı. "**Ayaklanmaya Karşı Mücadele**" politikasının özü de **balığın suyunu zehirleme** esprisine dayanıyordu.

Bu politikada, terörün sürdürülmesinin yanı sıra, "kitlelerin ideolojik olarak kazanılması ve depolitizasyonu doğrultusunda iletişim araçlarının, aydınların, sanatçıların her ne yolla olursa olsun 'satın alınması'na önem veriliyordu. İletişim araçlarının bu işbirlikçiler aracılığıyla denetlenmesi daha ince baskı yöntemleriyle birleştiğinde **kitlelerin gözüne at gözlüğü takan ve başkaldırı cesaretini kıran bir etki yaratacaktı.**"

Şimdi amaç buydu.

Kitleleri zehirlemek için, aydınları zehirle, beyinleri bulandır!

Amerika ve CIA. bu sonucu elde edebilmek için çok büyük bütçeler ayırdılar. Bu projeler için 1984 yılında, Amerikan yanlısı parti, enstitü, üniversite, sendika ve gazetelere dağıtılmak üzere 65 milyon dolarlık bütçe oluşturuldu.

Bir çok eski solcunun burjuvazinin akıl hocalığına ve propagandistliğine "kazanılması" işte bu projelerin sonucudur.

Bu projelerden bazıları ve bunlara CIA tarafından harcanan dolarların miktarını görmek, bu politikanın daha iyi anlaşılmasını sağlayacaktır.

- "Aşırı sağcıların", ABD'li sosyal demokratlar görünümü altında Sosyalist Enternasyonal'e katılmaları için 50 bin dolar,

- Sovyetler Birliği'ndeki "**başş grupları**"nı desteklemesi için Reagan tarafından atanan E. Lefeber'ın kurduğu "Etik ve Kamusal Politika Merkezi"ne 200 bin dolar.

-Yeni-sömürge ülkelerdeki üst düzey subayların eğitimi için 1.5 milyon dolar. (Bu eğitim programı da "demokratik prensipleri ve demokratik hareket tarzlarını öğrenme" olarak adlandırılmıştır)

- ABD vatandaşları ile yabancılar arasında "ortak değerlerin savunulmasını amaçlayan", "Tran-soceanic Leadership Projat" için 1.5 milyon dolar.

- Latin Amerikalı öğrencilere önderlik eğitimi için 500 bin dolar.

- Demokrasiyle serbest piyasa ekonomisinin birbirine bağlı olduğunun propagandası için kurulan "Serbest Girişimcilik Merkezi" için 1 milyon dolar.

- "Sovyetler Birliğini Araştırma Merkezi" için 500 bin dolar.

- Anti-komünist yayınlar için 4,5 milyon dolar.

Bu projeler çerçevesinde yürütülen faaliyetlerle, dünya çapında, yeni sömürgelerde kontgerillanın psikolojik-ideolojik savaşı yoğunlaştırılırken, sosyalist ülkelerde de karşı-devrimci örgütlenmelere hız verildi.

1980'li yıllarda geliştirilen bir başka kontgerilla politikasının adı ise "**Düşük Şiddette Çarpışmalar Doktrini**"ydi. Bu da, "1-) zorun sınırlı kullanılması, 2- Bir toplumu belli bir davranışa zorlayabilme ya da kontrol edebilme yeteneği, 3-) barışın korunması için operasyonlar, terörist eylemler ve kurtarma eylemleri düzenleme yeteneği" olarak tanımlanıyordu.

Bu "doktrine" göre, yeni-sömürge orduları tümüyle iç savaşa göre örgütlenilerek, kontgerillanın kayıplar, infazlar şeklinde bütün halkı düşman gören yöntemleri süreklileştirildi.

Ama bu "doktrinde" özellikle 2. madde yine belirleyici bir önem taşıyor. "**Bir toplumu belli bir davranışa zorlayabilme ya da kontrol edebilme**" amacına esas olarak "**terör**" demagogisi çerçevesinde ulaşılmaya çalışılmıştır. Anti-komünist ve ya şovenist duygular da bunu güçlendirici olgular olarak kullanılmıştır.

Bütün bunlar, kontgerilla yöntemlerini sadece infazlardan, kaybetmelerden ibaret görmemek gerektiğini gösteriyor. Kontgerilla politikalarının daha zehirli ve sinsi olan yanı, kitlelere yönelik olarak sürdürülen psikolojik savaş ve ideolojik, kültürel bombardımandır. Infazlar, kaybetmeler, katliamlarla "balık"ları (gerillaları, devrimcileri) imha ederken, bu yöntemlerle balığın suyunu, yani halkın beynini, yüreğini zehirliyor.

Başaramadılar!

Bu politikalar, emperyalistler açısından belli ölçülerde başarılı da olmuştur. Bugün emperyalizmin demagogilerinin bu kadar kaba hale gelmesi, tüm dünyayı aptal yerine koyan propagandalar yürütmeleri, bu "başarı"larına fazla güvenmelerinin sonucudur. Ama yanılıyorlar.

Dünya halklarını şu veya bu ölçüde etkileseler de istedikleri sonucu alamamışlardır. Filistin konusunda dünya halklarının ABD'nin karşısına dikilmesi bunun göstergesidir. Zehirlenen beyinler, şimdi yeniden arınıyor. Emperyalist sömürü ve zulmün kendisi, **panzehir** etkisi yapıyor, gözler gerçeklere açılıyor. Daha da açılacak.

"Balık"lar ölmedi, balıkların içinde yaşadığı sular da, balıkların daha rahat yaşayabileceğin sular haline geliyor. Zülüm, sömürü ve zulme karşı yükselen her çılgın, mesela her feda eylemi, suyu temizleyen bir rol oynuyor.

Arı duru sular içinde, güçlü kuvvetli, fedakar ve cüretli "balıkların" vuruşları, emperyalizmi giderek daha fazla sarsacak. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın.

Şaron Taktikleri Şaron'a Özgü Değildir

İsrail'in zulmü, zulüm yöntemleri, vahşet kelimesinin bile anlatmakta zorlandığı uygulamaların hiçbiri Şaron'un kişiliğinin sonucu değildir. Bunların tümü CIA karargahlarında üretilen ve CIA'nın eğittiği katillerin, cuntacıların, ölüm mangalarının dünyanın tüm sömürgelerinde halka, ulusal kurtuluş savaşlarına karşı uyguladığı yöntemlerdir. Latin Amerika ülkeleri, Asya, Vietnam, Kore... ulusal kurtuluş savaşlarının olduğu her ülkede çeşitli biçimlerde gündeme geldi.

Yakılıp yıkılan evler, insanlar, bombalanan köyler, işkenceli ölümler, devasa silahlarla silahsız insanların üzerine zulüm yağdırmalar... tüm bunlar Türkiye'de de yaşanıyor. Katliamcılar, zulmedenler ise hala iktidarda. Susurluk iktidarı sürdürükçe yarın da yaşanacaktır.

Türkiye'deki Şaronlar ve Şaron Taktikleri

Filistinlilerin feda eylemlerini savunan bir yazar, "iyi ama Türkiye'deki intihar eylemlerini meşrulaştırıyorsunuz" diyenlere karşı; "biz İsrail değiliz ki" diye savunmaya geçiyor.

Türkiye'nin zulüm politikalarında İsrail olup olmasını belirleyen en önemli etken; Amerika'nın o süreçteki politikaları, yüzüne hangi maskeyi taktığı ve uşaklarına ne kadar zulüm yapma izni verdiği ile ilgilidir. Bugün İsrail'e bu konuda sınırsız bir özgürlük tanınmış durumda. Aynı "özgürlükten" on yıllarca Türkiye oligarşisi de yararlandı ve halen yararlanıyor.

Bu ülkenin kentlerinde, köylerinde, hapishanelerinde, gecekondularında yüzlerce infazda, kayıplarda, katliamlarda, işkencelerde, köy boşaltmalarda, zulümde aynı yöntemler kullanıldı.

Doğu'da yıllarca süren savaşa bakalım;

Köy meydanlarına toplandı Kürt köylüleri, dışkılar yerdirildi kimine, yakılan yerlebir edilen köy evlerinin sayısı resmi rakamlarla bile onbinlercedir. Tarlalar, ormanlar ya-

kıldı, çobanlar sürüleriyle birlikte kurşunlandı. Toplama kamplarına değilse de kentlerin gecekondularına aç-ışsiz sürüldü milyonlarca Kürt köylüsü. İnsan cesetleri tankların arkasına bağlanıp sürüklendi, gerillaların başı, burnu, kulağı kesilerek kameralara poz verdi ölüm mangaları.

Gerekçe aynı değil miydi; teröre karşı savaşıyordu bu ülkenin ordusu, polisi.

Köy baskınlarında yöntemlere bakın İsrail'i görün; skorskyler, apaçilerle yoğun bombalar, görevi sadece öldürmek olan, ölüm mangalarının hiç susmayan ölüm kusan silahları ve sonuçta yakılmış yıkılmış evler ve ölüm.

Tıpkı **Ulucanlar'da** olduğu gibi;

Dört duvar arasında elleri kolları bağlı tutsaklara gaz bombaları, kurşunlar yağdırılıyor. Tek tek seçilen tutsaklar hapishanenin "hamam" denilen bölümüne götürülüyor ve korkunç işkence yöntemleriyle 10 kişi katlediliyor. Bomba, kurşun ve işkenceli ölüm; kim öğretti bu taktiklere "kahraman Türk Ordusu"na?

Diyarbakır hapishane katliamı da Ulucanlar'ın benzeridir. 10 tutsak kafalarına çivili sopalarla vurularak katledildi.

Bu taktiklerden hangisi Şaron'unkinden azdır?

Peki **19 Aralık** katliamını yapanlar Türkiye'nin Şaronları değilse nedir?

Helikopterler, onbinlerce bomba, asker, polis, ölüm timleri... kendi hapishanelerini kuşatmadı mı o gün? Tüm hapishaneler gaz bombalarıyla, içinde binlerce insanla birlikte boğulmadı mı? Cenin'de Filistinlileri diri diri yakan, başlarına evlerini yıkan kafa, 19 Aralık'da da tutsakları diri diri yakmadı mı, hapishaneleri yerlebir etmedi mi? Tıpkı İsrail'de olduğu gibi "zaferlerini" kameralara kaydedip, "bakın terör" diye yalan söylemediler mi?

"Gaz bombalarından göz gözü görmez oluyor kısa sü-

19 Aralık 2001
Türkiye

Bu vahşet kimin taktığı; Şaron'un mu, oligarşinin mi?

Nisan 2002
Filistin

rede. Atılan bombaları saymak mümkün değil. Etrafımız mayın tarlası gibi gaz ve ses bombalarıyla dolu. Bombalar kafamıza sırtımıza ve ayaklarımıza geliyordu... En son yoğun gaz bombalarından sonra o yoğun gaz içine yangın bombaları atıldılar... Çıktığımızda artık alevlerden hiçbir şey görünmüyordu. Gülser, kapının ağzında alev alev yanmıştı. Gülseren Yazgül Güder, Özlem Ercan, Şefinur Tezgel, Seyhan Doğan, Nilüfer Alcan ve Gülser Tuzcu alevler içinde diri diri yandılar.”

Bu sahneleri yaratan Şaronlar bu ülkeden, bu taktikler Şaron’un taktikleri.

“Havalandırmada halayımızı çekmeye başladık. Önce üzerimize gaz bombaları atıldı. Havalandırmada göz gözü görmüyordu. Kimisi nefes almakta zorlandı, kimisi baygınlık geçirdi, kimisi kustu... Çatılardan, mazgallardan duvarı yıkılan üst blok koridorundan havalandırmada bulunan tutsakların üzerine ateş açıldı.”

Halay çekenleri dahi bombalarla, kurşunlarla katleden taktiklerin Şaron’un taktiklerinden bir farkı var mı? Fark, işgal edilenin bir ülke değil de kendi hapishaneleri olması mı?

“Biz İsrail değiliz ki” diyenler hala Türkiye’deki Şaronların uyguladığı Şaron taktiklerini görmüyorsa, şu anlatımları da okusun;

“Ölüm Orucu’na gidenler saldırı durdurulmazsa kendimizi yakacağız diyerek bağırıyorlar. Ancak durdurulmadı ve Ölüm Orucu eylemcisi Fırat Tavuk kendini yakarak Özel Timlerin üzerine zafer işareti yaparak koştu. Fırat Tavuk’a o esnada **ateş edilerek öldürüldü**. Bu olay gözlerimizin önünde yaşandı.”

Zulmü durdurmak için kendi bedenini ateşe veren bir tutsağa bile ateş açanlar nereden aldılar bu eğitimi? Bu vahşet taktiklerini kimden öğrendiler dersiniz? Ve bu zulüm bir kaç ölüm mangasının kafasına göre yaptıkları değildir, sistemli ve planlı olarak devletin resmi politikası uygulanmıştır;

“Biz buraya İçişleri Bakanlığı’nın talimatıyla geldik. **Buraya gelirken biz herşeyi göze aldık**” diyen ölüm mangalarının beyni, ruh hali ile; **“bizi kimse durduramaz”** diyen Şaron’un beyni arasında zerre kadar fark yoktur. Tek bildikleri katletmek, yoketmektir.

Dünya bu vahşeti izliyormuş umurlarında değildir, onlar pervasızlıklarını “teröre karşı savaş” yalanından, Amerika’dan alıyorlar çünkü.

Armutlu’da kameraların önünde, yüzlerce gündür aç olan insanların üzerine binlerce polis, onlarca panzerle giden, mahallenin tepesine gaz bombaları yağdıran, yakıp yıkan bu ülkenin polislerinin görüntülerini hatırlayın.

Evet, Türkiye, İsrail değil ama zulüm politikalarında, katliam taktiklerinde zalimlerin hiçbir farkı yoktur.

“O milletvekilini meclisin bahçesinde asacaksın”

(Emekli Tümgeneral Osman Özbek)

ALIN SIZE ŞARON’UN KOMUTANLARINDAN BİRİ

Siyasete girme hazırlıkları yapan Emekli Tümgeneral Osman Özbek en büyük vatansever olarak konuştu; “70 milyarlık ilaç harcaması yapan milletvekilini Meclisin kapısında asmak lazım.”

Sanki kendisi halkı düşünen, en büyük vatansevermiş gibi halkın parasını yiyen milletvekillerini asmaktan söz ediyor. Bozuluyor elbette; büyük bir katliamın sorumluluğu üzerinde kalmış ama bunun karşılığı sürgün olmuş.

Osman Özbek’i tanımayanlar ya da unutanlar için hatırlatalım; jandarma komutanı olarak **19 Aralık hapishaneler katliamının komutanıdır**.

“Beyaz enerji operasyonu”nunu yürütürken, pay kapma savaşında Kayseri’ye sürgün edilince istifa etti.

Özbek, aynı konuşmada “Orhan Pamuk’u iki defa okuyup bir şey anlamadığını” da söylüyor. Demek ki, beyninde bir sorun var. Ama doğrudur o kafanın edebiyattan, sanattan, kültürden, romandan anlaması beklenmez, o bunların hiçbirini bilmez. Sadece katletmeyi, yok etmeyi, bir de diri diri insan yakmayı bilir.

Asmaktan, kesmekten, katletmekten başka bir şey bilmez bu kafa. Aklına ilk gelen yoketmektir. Bu kafanın ahlakını, beynini cibiliyetini düşünün; kendinden olmayan herkesi yok ediyor. Ve bunlar bu ordunun üst kademelerinde komutan oluyor. Bu kafanın emir verdiği askerlerin neler yaptığını siz düşünün artık.

Şaron da işte böyle komutanlarla yapıyor katliamlarını.

Diri diri yakma emrini veren de işte bu katildir, Osman Özbek’dir. Onun komutasındaki ölüm mangaları kahkahalar arasında insanları diri diri yakmış, üzerine kurşunlar yağdırmış ve kameralara kaydettikleri görüntüleri Osman Özbek’e; işte emirlerinizi yerine getirdik diye sunmuştur.

Daha onlarca Osman Özbek, ordunun üst kademelerinde görevlerine devam ediyor.

Filistin'de Feda'yı Anlayan Türkiye Gerçeğini De Anlayacak FEDA ZULME KARŞI DİRENİŞ ÇAĞRISIDIR

Tartışma sürüyor; Filistinli feda savaşçıların İsrail zulmü karşısında bedenlerini bomba yapmalarının haklılığını herkes tartışıyor. Bir kaç istisna Amerikancı dışında fedayı kabul etmeyen hiç bir kesim yok. En geri noktada olanı; "karşıyım ama anlıyorum" diyerek meşruluğunu kabul ediyor.

Özellikle islamcı kesimde Filistin gerçeği ve feda eylemleri (Filistin'deki adıyla şehitlik eylemleri) kabul görüyor ve destekleniyor. Dini motifleri bir yana bırakırsak -ki tartışmanın odağında olan da bu değildir- esas olarak desteklenen; zulme karşı halkların direnişlerinin meşruluğudur. Hem de öyle bir zulüm ki, devasa silahlarla, gelişmiş teknolojilerle saldırıyor, yakıyor, içinde insanlarla evleri başlarına yıkıyor.

Aydın, demokrat kesimde de süren bu tartışmalarda da en genelde "başka çareleri kaldı mı... anlamak lazım..." düşüncesi tartışmaları şekillendiriyor.

Tüm kesimlerin şu ya da bu ifade ile kabullendiği gerçek; fedanın zulüm karşısında büyük bir direniş çağrısı, halkların teslim alınamayacağı gerçeği olduğudur.

İşte tam da bu noktada Türkiye gerçeği gelip tartışmanın tam ortasına düşüyor.

Türkiye işgal altında değilmiş, Filistin başka Türkiye başkaymış demek ülkemizdeki zulmün üzerini örtmüyor. "Zulüm bana yönelene kadar oligarşi ordusuyla, polisiyle her türlü zulmü uygulayabilir", "bizim ordumuz-polisimiz yaparsa teröre karşı savaş, İsrail yaparsa zulüm" denmiyorsa, böyle düşünülüyorsa, o zaman Türkiye gerçeği de tartışılmak, görülmek zorundadır.

O gerçek içinde binlerce infaz, katliam, köy boşaltmalar, açlık, işkenceler, kayıplar, F tipleri, kuşatılan yerlebir edilen gecekondu mahalleleri, diri diri yakılan insanlar var. Ve tüm bu suçlardan ceza alan hiçbir katilamcı ve işkencenin bulunmaması gerçeği var. Yine, tüm bunların şu bu iktidar döneminde değil, tüm iktidarlarda yaşanıyor olması gerçeği var.

Ve tüm bu zulüm karşısında Türkiye'deki feda eylemleri var...

Bu gerçeklerin üzerinden atlanarak "orası başka burası başka" diyerek tartışmadan kimse kaçamaz.

Ecevit'in 19 Aralık büyük hapisane katliamı sonra-

Filistin'de fedayı anlayanlar, ülkemizdeki zulüm ve feda gerçeğini tartışmak zorundadır. Tahtı sallanan "terör" demagojileriyle bu gerçek yokedilemez.

Filistin'i anladığını söyleyip, kendi ülkesini anlayanlar; Filistin'i de gerçekte anlayamazlar.

sında, daha yanmış cesetlerin dumanı tüterken, zafer kazanmış komutan gibi, "devletle başede-meyeceklerini anlamış olmalılar" sözüyle;

Şaron'un, "Netanya otelindeki gibi bir intihar saldırısına karşı 'ikinci bir Cenin'le cevap veririz. Biz kimse durduramaz." (16 Nisan Hürriyet) sözlerindeki benzerliği herkes düşünmek zorundadır.

Her ikisi de Amerikan emperyalizminin verdiği görevleri yerine getiren iki katil.

İsrail, ABD'nin ortadoğu çıkarları için Filistin direnişini yo-

ketmeye çalışıyor;

Oligarşi, yine ABD'nin Ortadoğu, Balkanlar, Kafkaslar'daki çıkarlarına hizmet edecek bir "istikrar" için devrimciler başta olmak üzere düzene muhalif olanları yoketmeye çalışıyor.

Bu "amaç" üzerinde şekillenen pratiğin farklılıkları gerçeği değiştirmiyor.

Filistin'i "Anlayan" Türkiye'yi Neden Anlamıyor?

Filistin'deki şehitlik eylemlerini anladıklarını söylüyor aydını, demokrati, islamcısı solcusu... Ama Türkiye gerçeğini tartışmaktan, anlamaktan kaçıyor yine aynı kesimler.

Türkiye gerçeğinde ve Türkiye topraklarındaki feda gerçeğinde anlaşılmayacak hiçbir yan yoktur.

Büyük zulümler, büyük fedakarlıkları doğurur. Hiçbir devrimci hareket ya da halk durup dururken feda'yı seçmez. Filistin'de de böyledir, Türkiye'de de. En basit bu gerçeği anlamayan ne Filistin'i gerçekten anlıyordur, ne de Türkiye'yi anlayabilir.

Ancak Türkiye'yi anlamak istemeyen aydının, demokratın, islamcısının sorunu başka!

Çünkü, tüm dünyanın karşısına dikildiği Şaron'a katilamcı demek, Filistin'i desteklemek şimdi "riskli" değil.

Oysa Türkiye gerçeğinde öyle mi? **Bedeller** var, devletle karşı karşıya gelmek var, bu devletin zulüm devleti olduğunu söylemek ve bunun bedellerini göze almak var,

hapislikler, işinden, gazetede ki köşesinden olmak var... O zaman aydın olmak, bilimsel olmak, gerçekçi olmak, bu ülke gerçeklerini görmek bir yana rahatça bırakılabilir. (Bu durumda geriye de bir şey kalmaz zaten.)

Peki bunun yerine ne konacak ki, bu kafa meşrulaşsın? Türkiye gerçeği yerine batıcılık ve batının ucube teorileri devrimcilerin karşısında savunuluyor, onların diliyle, tanımlarıyla konuşuluyor.

"Batı" denen emperyalizm; idealsizleştiriyor, sınıf savaşlarını, düşünceler uğruna bedel ödemeyi, özgürlük savaşlarını, emperyalizme karşı her türlü direnişi yoketmeyi hedefliyor. Bunu yaparken de büyük bir sahtekarlıkla *"insan hakları, demokrasi, hukuk, yaşam..."* yalanlarını kullanıyor. Bu yalanların hiçbir hükmünün olmadığını Filistin'de yaşananlar tartışmasız ortaya koymuştur.

Türkiye'nin aydını, demokrati da "Kopenhag Kriterleri" diye diye beynini batıya teslim etmiş onun kriterleriyle düşünüyor ve fedanın karşısına

"hayat kutsaldır" diye çıkıyor, "müridlik"den söz ediyor, "nere-de ölüp nerede ölmeyeceğini" taraf ediyor. Sosyalist geçeni ise **"akılsızlık"** deyip "akıllı solculuk" derisi veriyor. O taraf içinde "akıllı" olmak zulüm düzeniyle bütünleşmektir. Çünkü, Mil-liyet yazarı Ece Temelkuran'ın söylediği gibi; *"sisteme göre, kendisine muhalefet eden, kendisi dışında duran hiçbir öznenin 'aklı' yoktur"* zaten.

Amerika ve İsrail'in tüm dünyayı aptal yerine koyarak, sanki Filistinliler yaşamaktan bıkmış, yaşamasını bilmiyormuş, delirmişler gibi, onları canı, terörist, islam için ölen fanatikler olarak göstermesiyle; büyük bir özgürlük tutkusuyla kendini feda edenlerin karşısına *"yaşam kutsaldır"* diye çıkmanın, "terör, şiddet" demenin arasında hiçbir fark yoktur. **Bu düşüncelerin kaynağı emperyalizmden başkası değildir.**

Türkiye'nin aydını, demokrati, solcusu, anti emperyalisti yüzünü bu ülkenin gerçeklerine dönmeli, ayaklarını Anadolu toprağına basmalıdır. O zaman "anlaşılmayan" hiçbir şey kalmayacaktır.

Terör Demagojisine Son!

Emperyalizmin ve oligarşinin, zulüm düzenlerine karşı direnenlere "terörist" demesi anlaşılabilir. Onlar bu yalanla halkların direnişlerini yoketmek, gayrimeşru göstermek istiyorlar. Kendi terörlerini meşrulaştır-

mak istiyorlar.

Terörün ne olup olmadığı; Amerikan imparatorluğunun *"teröre karşı savaş"* yalanıyla tüm dünya halklarına karşı açtığı savaşta, Afganistan'da, Filistin'deki büyük zulümde tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmıştır. Burjuva köşe yazarları, burjuva demokrasisine inananlar dahi bu gerçeği sorguluyorlar.

Ancak aynı emperyalizmin tarifleriyle, aynı bakışla kendine demokrat, ilerici, aydın diyenlerin, emperyalizmin safında değilim diyenlerin; devrimci mücadeleye karşı "terör, şiddet" diye saldırmasının hiçbir "anlaşılır" yanı yoktur.

Terör demagogilerine son verilmelidir.

Mücadele yöntemleri benimsenir ya da benimsenmez, bu ayrı bir zeminde tartışılabilir. Ancak emperyalistlerin, oligarşilerin terörüne karşı direnişlerin ve savaşın meşruluğu özellikle böyle bir dünya düzeninde tartışılmaz dahi. Tartışılır hale getirmek emperyalizmin istediğidir.

Emperyalist terörün, oligarşinin zulmü ve sömürüsünün karşısında halkların her türlü direnişi meşrudur.

Bu gerçeği herkes görecektir, doğru yolu bulacaktır.

Feda Zulüm Altındaki Halkların Gücüdür

Yıkılmış Cenin'den 60 yaşındaki bir Filistinli kadın kameralara bağırıyor; **"duy beni Şaron; biz kadınlar bomba olmaya hazırız. 9 yaşındaki çocuklar patlayıcı sormaya başladılar..."**

Halkları kendini feda etme noktasına getiren zulümdür.

Türkiye'de, Filistin'de... tüm dünyada feda emperyalizme, oligarşilerin zulmüne karşı halkların direniş gücüdür. Halklar teslim olmuyor; zulüm ne kadar büyürse, halkların direnişi de o kadar büyüyor, gelişiyor. Feda şimdi direnişin bir biçimi.

Feda, işte bu zulme karşı halklara yapılan bir çağrıdır; zulme karşı direniş çağrısıdır.

1 MAYIS'TA Emperyalizme ve Zulme Karşı BİRLEŞELİM

Bizi yok sayıyorlar! IMF'nin, tekellerin her istediğini anında yapanlar, bizim isteklerimize, sorunlarımıza gözlerini kapıyorlar.

İşsizlik, yoksulluk her gün katmerleşiyor.

Baskılar, yasaklar, zulüm katmerleşiyor.

Bu ülkenin işçisini, memurunu, köylüsünü, işsizini, emeklisini, esnafını yok sayıyorlar.

Peki biz var mıyız?

Var isek, varlığımız nasıl belli olacak?

Halkın gücü, örgütlülüğüdür, birliğidir.

1 MAYIS ALANLARINDA, yüzbinler halinde birleşerek gücümüzü gösterelim.

Amerika'ya ve Amerika'ya sırtını dayayıp halkı ezenlere, soyanlara gösterelim ki:

**BİZ HALKIZ, BİZİ YOK EDEMEZSİNİZ,
BİZİ YOK SAYAMAZSINIZ!**

Herşey ayan beyandır; Amerikan imparatorluğu ve yeni sömürgelerdeki Amerikancı hükümetler, halkın elinde avucunda hiç bir şey bırakmamakta, tüm ülkeleri, ulusları kendi köleleri haline getirmekte ısrarlıdır.

Dünyanın dörtte üçünü, aç, işsiz, yoksul hale getirdiler; hala pervasızca bu politikaları uygulamayı sürdürüyorlar.

Hepimiz IMF'ye karşıyız; Ecevit iktidarı IMF'yle yeni anlaşmalar imzalıyor.

Irak'a, Afganistan'a saldırıya ortak oluyor, Filistin halkını katledenlerle anlaşmalar imzalıyorlar.

Açık ve kesin ki, bizi yönetenler, bizi temsil etmiyor, bizim çıkarlarımızı savunmuyor. Dedimiz gibi, bizi yok sayıyorlar.

1 Mayıs'ta alanlara çıkarak; Halkı hesaba katmayan tüm planların bozulacağını gösterelim.

Halkın iradesini, tepkisini ve taleplerini kale almayarak IMF'siyle, ABD'siyle, İsrail'ile imzalanan anlaşmaların halka rağmen yürütülemeyeceğini gösterelim.

Ellerindeki tanklara, füzelere, bombalara güveniyorlar. Açlığa, IMF'ye, sömürüye, emperyalizme uşaklığa karşı çıkanları, tanklarla, füzelerle teslim almak için, zulümde, katliamda, işgalde sınır tanımıyorlar.

IMF'ye kapılarını açmadı, ABD'ye boyun eğmedi diye, Filistin halkını, Irak'ı, Kuzey Kore'yi, İran'ı, çeşitli ülkelerdeki devrimci, yurtsever örgütleri "hedef" ilan ediyorlar.

Afganistan'ı yakıp yıktılar; Filistin'i işgal ettiler. Amerikancı yönetimlerin olduğu her ülkede ve ülkemizde de, birbiri ardından IMF'yle anlaşmalar imzalanırken, birbiri ardına da yeni baskı yasaları çıkarılıyor.

Bu pervasızlığın karşısına dikilebilecek tek şey; milyonlarca halkın iradesidir.

1 Mayıs'ta alanlara çıkarak, bu adaletsiz Amerikancı dünya düzenine hayır diyelim.

Filistin çok somut örnektir önümüzde.

ALANLARDA GÜCÜMÜZÜ GÖSTERELİM!

Direnmeyen, mücadele etmeyen, örgütlenmeyen bir halk, ne onuruyla yaşayabilir, ne onuruyla ölebilir. Direnmeyen, mücadele etmeyenleri bekleyen tek şey, emperyalizmin ve uşaklarının sömürü ve baskısı altında kölece sürünerek yaşamak ve sürünerek ölmektir.

Mücadele etmeyen ve örgütlenmeyen halkların, ekmeği, adaleti, bağımsızlığını kazanması da mümkün değildir.

ADALET bir ülke için

BAĞIMSIZ bir ülke için

İŞİMİZİN, EKMEĞİMİZİN olduğu bir ülke için

1 Mayıs'ta alanlara çıkalım.

Dünya ve ülkemizde olup biten olayları soğukkanlılıkla değerlendirebilen herkesin görebileceği gibi;

Emperyalizme bu bağımlılık sürdürükçe;

IMF'yle, NATO'yla, ABD'yle, AB'yle yapılmış bu anlaşmalar yürürlükte kaldıkça;

IMF'ye sadakatten, Amerika'ya bağlılıktan başka hiç bir özellikleri olmayan, sağcılıkları, solculuklara, milliyetçilikleri tümüyle yalan olan düzen partileri bizi yönetmeye devam ettikçe;

hiç bir geleceğimiz olmayacaktır.

Tek kurtuluşumuz, emperyalizmi kovmak ve işbirlikçilerini iktidardan uzaklaştırmaktır.

1 Mayıs ezilen halkların birlik ve mücadele günüdür. 1 Mayıs alanlarında, emperyalizme ve onların ülkemizdeki işbirlikçilerine karşı birleşelim.

Amerika'ya bağımlı hale geldiğimiz 1950'lerden bu yana, yoksulluktan, zulümden, cuntalardan, sıkıyönetimlerden, olağanüstühallerden başka ne gördük?

Milyonlarcamız işsiz, yoksul ve aç. Örgütlenmeyelim, hakkımızı istemeyelim diye iktidar polis copunu tepemizden eksik etmiyor.

Bakın, ülkemiz hapisanelerinden sadece son iki yılda, 90 ölü çıktı. Gecekondu semtlerinde insanlarımız katledildi. Meydanlarda insanlarımız coplandı, kurşunlandı. Şaron'a rahmet okutacak zulümler uygulandı. IMF ile imzalanan son anlaşmadan bu yana işten atılan

**IMF'ye
F tiplerine
Siyonizme
AB'ye, ABD'ye
"HAYIR!"
demek için
1 MAYIS'TA
ALANLARDA
BİRLEŞELİM!**

ların sayısı iki milyonu buldu.

Düzen, aç-işsiz bırakıyor, karşı çıkmayalım diye zulüm uyguluyor. Bu düzen değişmedikçe tüm iktidarlar bu politikayı uygulayacak.

Ne katliamcıların, ne soyguncuların yargılanmadığı bir ülke burası. Kısacası, soygun ve katliam ülkesi.

Soyguncular, emperyalist tekellerin ortağı, katliamcılar, CIA'nın yetiştirmesi. Hırsızlar ve katliamcılar, haklarımızı ve özgürlüklerimizi gasbediyor. İnançlarımızı, düşüncelerimizi, örgütlenmemizi, direnmemizi, hak talep etmemizi yasaklıyor.

1 Mayıs'ta, hak ve özgürlüklerimiz için birleşelim, alanlara çıkalım!

Direnen Filistin halkının, direnen tutsakların, yeryüzünün dört bir yanında direnen halkların yanında olmak için; direnen dünya halklarının bir parçası olarak, 1 Mayıs alanlarında;

Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm için
Mücadeleyi Yükseltelim!

Haklar ve Özgürlükler Platformu

116 Yıllık Kavga 1 MAYIS

Bölüm: 2

1980'li yıllar, cuntayla başladı ülkemizde. 12 Eylül 1980'deki cunta, baskı, yasak ve terörle, hayatın her alanında mücadelenin, örgütlenmenin biçimini değiştirdi. Her türlü örgütlenmenin, sendikaların, grev hakkının yasaklandığı o yıllarda, 1 Mayıs'ın sözü bile edilmiyordu tabii.

Alanlar, sadece alanlar da değil, tüm ana caddeler, yılın 365 günü, tankların, askeri birliklerin işgali altındaydı zaten. 1 Mayıs günlerinde bu işgal daha da yoğunlaştırılıyordu.

Ama buna rağmen, fabrikalardaki toplantılarla, dağıtılan "yasadışı" bildirilerle, küçük çaplı gösterilerle de olsa 1 Mayıs geleneği, cuntaya karşı direnişin bir parçası olarak yaşatıldı. Hapishanelerde devrimciler, hücrelerinden havalandırmalardan gökyüzüne savurdıkları sloganlarla 1 Mayıs'ı unutturmadılar.

1987-88, gençliğin, işçi sınıfının mücadelesinin gelişmeye, cuntanın yasaklarının, sınırlarının aşılmaya başladığı yıllardır. Üniversitelerdeki 1 Mayıs gösterileri, cunta sonrasının ilk grevlerinde "*Cunta döneminde gasbedilen hakların yeniden kazanılması*" çerçevesinde, 1 Mayıs'ın toplu sözleşme talepleri arasında yer alması, 1 Mayıs'ın unutturulmadığının, bir mücadele günü olmaktan çıkarılmadığının göstergesiydi.

İşgale, yasaklara karşı mücadele

1988'de artık alanlar fiili olarak zorlanacaktı. Devrimci Sol Güçler, bu anlayışla, şehitlerin kanı ve yüzbinlerin sloganlarıyla "**1 Mayıs Alanı**" adını alan **Taksim** alanına yürüdüler. Oligarşinin tehditleri, sendika bürokratlarının ayak oyunları, hiç bir şey engelleyemedi bu yürüyüşü.

Taksim alanına açılan cadde ve sokak başlarında 5 bin emekçi **gasbedilen hakkını, işgal edilen alanını istiyordu**. 1978'den tam **on yıl sonra**, Taksim yeniden binlerin adımlarının kararlılığıyla sarsılıyordu. Aynı yıl, İzmir'de de Devrimci Sol Güçler, alana çıkarak 1 Mayıs bildirisini okudular.

1989'da da sürdü işgale karşı mücadele. 1 Mayıs alanı panzerlerin, binlerce kişilik polis, komando birliklerinin işgali altındaydı. Devrimci Sol Güçler, fabrika önlerindeki gösterilerden bildirilere toplantılara kadar uzanan bir hazırlık yürüttüler. Bu hazırlığın sonucunda binler toplandı yine Taksim önünde.

İşgalciler alana çıkılmasına engel oldular. Taksim'in dört bir yanı çatışma alanına döndü. Şişhane tarafındaki

1980-2001: İşgalden Alanların Yeniden Kazanılmasına

çatışmada, işgalciler, genç işçi **Mehmet Akif Dalcı**'yı katlettiler. Elinde kana bulanmış taşıyla Dalcı, 1 Mayıs mücadelesinin simgelerinden biri haline dönüşecekti. Üç saati aşkın sürdü çatışma. Yüzlerce emekçi yaralandı, 500 kişi gözaltına alındı.

Alana çıkılamamış olsa da, 1989 1 Mayıs'ı işgalin kırıldığı yıl olarak görülebilir. Binler alanlardaydı artık ve artık hiç bir şey bunu engelleyemezdi.

1990 1 Mayıs'ı öncesinde ve 1 Mayıs'ında, Devrimci Sol Güçler, "**1 Mayıs Yasallaşmalıdır**" talebiyle mücadeleyi yükselttiler. Uzlaşmacı sendikacıların ve oportünistlerin 1 Mayıs eylemlerini bölmesine rağmen, alanlardaki işgali kırmak için mücadeleye sürdü. 1991 1 Mayıs'ının özelliklerinden biri de, eylemlerin ülke çapında yaygınlaşması oldu. Diyarbakır'dan Ankara'ya, Mersin, Bursa, İzmir, Denizli, Kayseri, Ereğli, Zonguldak, Aydın'a kadar pek çok il ve ilçede, çeşitli biçimlerde 1 Mayıs eylemleri yapıldı.

Kavgayla, bedel ödeyerek kazanılan hak: 1 Mayıs artık yasal!

1992'de oligarşi 1 Mayıs'ı yasal bir hak olarak kabul etmek zorunda kaldı. Yasaklara, katliama, gözaltılara rağmen, peşpeşe dört yıl boyunca binlerin meydanlara çıkma kararlılığının ortaya konulması, iktidar 1 Mayıs mitinglerine izin vermek zorunda bıraktı.

İstanbul'da iki ayrı yerde 1 Mayıs mitingleri yapıldı. Ankara, İzmir, Bursa, ve Kocaeli de 1 Mayıs alanlarının kazanıldığı, yasal mitinglerle kutlandığı diğer illerdi.

1 Mayıs 1993'te İstanbul Abide-i Hürriyet'te **30 bin** emekçi vardı. Devrimci hareketteki darbe ihanetine rağmen, "devrim yürüyüşü sürüyor", devrimci hareketin kortejinde 6 bin kişi yürüyor.

1 Mayıs 1994... Bu defa, **yüzbine** yakın emekçi Abide-i Hürriyet'e sığmakta zorlanıyor. İşçiler, yoksul halk, "Açlığa ve Zulme Karşı Ayakta!" Türkiye genelinde alanlara çıkan yüzbinler, 1 Mayıs yasaklarına bir darbe daha vuruyorlar, artık oligarşi kolay kolay yasaklayamayacak 1 Mayıs'ları. 1 Mayıs 94'te "Haklıyız Kazanacağız" pankartının ardında sekiz bini aşkın kişi yürüyor.

1 Mayıs devrimcidir!

1995... Bu defa miting alanı Kadıköy'de... Onbinler akıyor alana. Cephe kortejinde 15 bin kişi var. Alanın toplamı 70 bin. Katılım, sarı sendikacıların ve düzenin beklediğinin üstünde. Ve üstelik, coşkulu, kararlı, devrim ve sosyalizm sloganlarını en yüksek sesiyle haykıran bir katılım bu... 1976 1 Mayıs'ının yarattığı etkiyi yaratıyor 1995 1 Mayıs'ı. Devrimci kalabalıklar, oligarşinin uykusunu kaçıracak, oligarşi bir sonraki 1 Mayıs'a başka planlar yapacak.

1995 1 Mayıs'ında Anadolu illerinde de kitlesel mitingler yapıldı. **Ankara**'da 15 bin, **İzmir**'de 20 bin, **Adana**'da beş bin, **İzmit**'te üç bin, **Mersin**'de altı bin, **Samsun**'da üç bin emekçi doldurdu alanları.

1996; Ateş altında 1 Mayıs

Kadıköy alanı ve çevresi, 11 bin polis tarafından çevrilmiş durumda. 1 Mayıs alanına çıkan halk da geçen yıldan daha kalabalık. Alandakilerin sayısı **100 bini** aşıyor. Cephe korteji, en kalabalık kortej olarak dikkat çekiyor, otuz bine yaklaşıyor Cephe bayrağı altında yürüyenlerin sayısı.

Kadıköy alanına gelmeden önceki toplanma yeri olan Hasanağa'da polis, provokasyon yaratarak kitlenin üzerine ateş açıyor. **Dursun Odabaş** ve **Hasan Albayrak** bu ateş sonucunda şehit düşüyor. Ama katliamı planlayanların beklediği olmuyor; dağınıklık yok halkta. Bu saldırıya rağmen, 1

Mayıs gösterisi yapılacak. Ve yapılıyor. Yüzbin kişinin gökyüzüne yükselen sloganları burjuvazinin yüreğine korku salıyor.

Mitingin dağılışında polis bir kez daha saldırıyor. Yalçın Levent şehit düşüyor bu kez de.

1997-98; Oligarşinin ve MGK sendikacılarının devrimcileri tecrit planları

Kadıköy'deki 1 Mayıs'larda ortaya çıkan devrimci coşku, oligarşiye alanın yerini değiştirtiyor. 1 Mayıs mitingleri için Abide-i Hürriyet meydanında izin

veriliyor.

Tabii mesele sadece alanın yeri değil; Amaç, devrimcileri tecrit etmek. Abide-i Hürriyet bu amaca uygun düşüyor.

1997 ve 98 1 Mayıs'larında oligarşi ve MGK sendikacıları elele devrimcileri tecrit etmeye, alanlardan uzaklaştırmaya ve 1 Mayıs'ın devrimci ruhunu, misyonunu yoketmeye çalıştılar. MGK sendikacıları ve reformistler bu planın bir aleti oldu.

1997 1 Mayıs'ı, Susurluk'un ardından gelen ilk 1 Mayıs'tı. Halk, 1 Mayıs'ta "**Susurluk'taki Devletten Hesap Sormak İçin**" çıktı alanlara. Aylardır "Aydınlık için 1 dakika karanlık" eylemini yapan, semtlerin meydanlarını toplanan halk, aynı hesabı şimdi 1 Mayıs meydanlarında soracaktı.

Cephe korteji ve diğer devrimciler alana giremediler. Devrimciler, polis çemberinin içindeki alana girmeden, o çemberin dışında 1 Mayıs'ı devrimci anlamıyla kutladılar.

Aynı tablo bir sonraki yıl da tekrarlandı. MGK sendikacıları işbirlikçiliği sürdürüyorlardı. Ama alanları bedel ödeyerek kazanan devrimcilerdi, alanları sendika ağalarına terketmeyeceklerdi.

1 Mayıs'ı Tasfiye Çabaları

Ne yasaklayabiliyorlar, ne içini boşaltabiliyorlardı. Çünkü devrimciler vardı; alana sokulmadıkları koşullarda bile, 1 Mayıs'a devrimci anlamını veriyor, meydanı sendika ağalarına bırakmıyorlardı.

1999 1 Mayıs'ında Türk-İş ve Hak İş, salonlarda kutlama yapacaklarını açıkladılar. Amaç gerçekte, 1 Mayıs'ları tümüyle tasfiye etmekte. Ama izin verilmedi buna.

MGK sendikacıları ve reformistler, tasfiyeciliği alanda sürdürdüler bu kez. HÖP kortejinin alana girişi engellenmeye çalışıldı, ama bu defa başaramadılar. Oligarşinin demagogileri, MGK sendikacılarının alanlara gitmeyin, salonda kutlayın propandaları katılımı düşürmüştü. Mitinge katılım 25 bin civarındaydı. Ortalama 4-5 saat süren 1 Mayıs kutlamaları, bu kez 1 saatte bitirilmişti. Çünkü MGK ve polis öyle istemişti, 1 Mayıs öncesinde MGK sendikacılarının katılımıyla böyle bir anlaşıma ve plan yapılmıştı.

Aynı yıl, Ankara 10 bin, Adana 4 bin, Mersin 5 bin, İzmir 15 biner kişilik katılımlarla kutladı 1 Mayıs'ı. Bunların dışında da bir çok il ve ilçede 1 Mayıs mitingleri yapıldı.

1 Mayıs meydanlarını kimse boş göremeyecek!

1999'da kitlesel katılımın düşüklüğünden cesaret alan oligarşi, 2000 1 Mayıs'ı öncesi, hem baskı ve teröre, hem katılımı engelleyecek demagöjlere ağırlık verdi.

Madem alanlardan devrimcileri çıkaramamışlar, tecrit edememişlerdi, o zaman alanlarda onları "kitlesiz" bırakırız hesabı yapıyorlardı. 1 Mayıs öncesi tüm ülkede terör estirildi, gözaltı furyası, dergi bürosu, dernek, sendika baskınları birbirini izledi. Gazetelerde "**1 Mayıs'ı kana bulayacaklardı**" haberleri yayınlattırıldı.

O gün ise, alanda tam **27 bin polis** "görevlendirilmişti". Açıkça işgal edilmişti yani alan. Amaç, korkutmak, sindirmekti. IMF programları dizginsiz uygulanırken, işsizlik çığ gibi büyürken, her türlü kitlesel eylemin, emekçilerin birlik ve dayanışmasının önüne geçmeliydi oligarşi. Alandaki devasa yığınak bunun içindi.

Ama buna rağmen, önceki yılı aşan bir katılım oldu 1 Mayıs'a. İstanbul'da yaklaşık 35 bin emekçi vardı alanda. An-

kara 20 bin, Mersin 10 bin, Adana 5 bin, İzmir 20 bin kişiyle, IMF politikalarına ve devlet terörüne teslim olmayacağını gösterdi. Malatya, Bursa, Çanakkale, Trabzon, Antakya, halkın meydanlara çıktığı diğer illerdi. Düzen sendikalarının, nasıl büyük bir erime içinde olduğu, bu 1 Mayıs'ta tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı, sendikalar cılız kortejlerle yer aldılar alanlarda.

2001 1 Mayıs'ında ise Abide-i Hürriyet meydanında yaklaşık **50 bin** emekçi vardı. HÖP korteji 7000 kişiydi. 19-22 Aralık katliamının ve F tiplerinin açılmasından sonraya denk geliyordu bu 1 Mayıs. Devletin asıl çatışma konusu buydu o süreçte. Ve böyle olduğu için de, MGK sendikacıları, reformistler, polisle aynı tavrı gösterip, F tipleriyle, ölüm orucu direnişiyle ilgili sloganlara, ambargo koymaya, tutsak yakınlarının, direnişin sesini boğmaya çalışıyorlardı. Ama başaramadılar. Türkiye tarihinin bu en büyük direnişi, alanlarda yankısını buldu. Reformistler ve MGK sendikacıları, kendi kortejlerindekilerin bile sloganlara katılmasını engelleyemediler.

Ankara'da yaklaşık 9000 kişi vardı alanda. İzmir 20 bin. Malatya iki bin, Adana 6 bin, Adıyaman, Trabzon, İskenderun, Antalya, Zonguldak, Bursa, Balıkesir'de ise, binlerce kişi alanlara çıkarak, IMF'ye, F tiplerine karşı öfkelerini haykardılar.

Yüzyıllık kavgaya, sürüyordu işte.

ARTAR EKSİLMEZ SAYIMIZ

Üç bölümlük bir yazı dizisi halinde 1 Mayıs'ın kısa tarihçesini sunmaya çalıştık.

Bu ülkenin meydanları, 1 Mayıs'larda işgalleri de gördü, yarım milyonları da.

Yüzbin olduk bir yıl; bir başka yıl 25 bine düştü sayımız.

Vazgeçtik mi, yıldık mı, hayır;

Kavgaya sürüyor, sürecek, sürmeli dedik.

Oligarşinin baskısına, demagogilerine, sahte solcuların, MGK sendikacılarının manevralarına rağmen, 1 Mayıs kavgasını büyötmeye devam ettik. Yeniden biner, onbiner arttık alanlarda.

Alanlar bizimdir.

Alanlar, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm kavgasının kürsüleridir.

Alanlar halkın birleşme yerleridir.

Birleşmeye, birleşerek savaşmaya devam edeceğiz.

Bağımsız, demokratik, sosyalist Türkiye'nin alanlarında zafer türküleri söyleyinceye kadar...

Küçükarmutlu'da Hangi Yasalar Geçerli?

Polisin panzerler, bombalarla katliam yapıp işgal ettiği Armutlu'da hukuksuzluk, yasadışılık (siz bunu polis yasası anlayın) ayyuka çıktı.

Son dönemde yaşananları "Armutlu'da hangi kanunlar uygulandığını" soran Armutlu halkının 12 Nisan tarihli açıklamasından aktaralım;

"Artık sıkıyönetim uygulamaları Armutlu'dadır. Evlerimiz, çoluğumuz çocuğumuzla onlarca ağır silah namlusu üzerimize çevrilererek basılmakta, "evinizde misafir var mı?" gibi sıkıyönetim sorgusuyla evlerimiz talan edilmekte, **"evde misafir yok" diye tutanak tutulup imza atmaya zorlanmaktayız.** Armutlu'da baskı ve sindirme uygulamalarının şimdilik geldiği nokta budur. Bu sıkıyönetim uygulamasının ardı "evinize gelen misafirleri karakola bildireceksiniz" hatta "misafirlerinizin temiz kağıdını getireceksiniz"dir.

Bu uygulamalar hangi yasa ve kanunla yapılmaktadır? Bunlar sıkıyönetim uygulamalarıdır.

Bizim birbirimize misafirliğe gitmeye hakkımız yok mudur?.. Armutlu'da ilan edilmemiş bir sıkıyönetim mi vardır? Varsa niye haberimiz-haberiniz yoktur?

HAYIR; misafirlik, misafir karşılama-ağırlama-yatıya konuk etme hakkımız vardır. Bu zulüm tamamen yasadışıdır..."

Şaron'un sokağa çıkma yasaklarını andıran bu uygulamalarla bitmiyor Armutlu'da polis terörü. Devam ediyor Armutlu halkı anlatmaya;

"Karakol yapmak için, mahallemizin tek çocuk parkı yı-kıldı biliyor musunuz?

Bizim çocuklarımızın oyun oynamaya hakkı yok mudur? Bizim çocuklarımızın, salıncakta sallanma, tahtaravaliye binmeye, kaydırdaktan kaymaya...bizim çocuklarımızın çocukluklarını yaşamaya hakkı yok mudur? İçişleri Bakan-lığı bunlara da soruşturma açacak mı?

Mahalemizde defalarca kimlik göstermeden bakkalımıza gitme hakkımız yok mudur?

Gençlerimizin durduk yerde gözaltına alınmama, dövülmeme, boş arazilere götürülüp kafalarına silah dayanarak işbirliğine zor-

lanmama hakkı yok mudur?

Sokaklarımızı gece gündüz arşınlayan panzer ve akrep-lerin, daha önce olduğu gibi, hangi eve çarpacağı ve kimin bunların tekerleri altında kalacağı endişesi duymadan yaşa-maya hakkımız yok mudur?..

Tüm kamuoyuna duyuruyoruz ki; Armutlu'da kanun ve yasa yoktur.

Armutlu'ya getirilen bu "huzur"dan biz çok huzursuz. Armutlu'da "Şaron huzuru" vardır. En temel hak ve özgürlüklerimiz dahi tanınmamakta, yok sayılmaktadır."

19 Aralık Ümraniye Davası: "Biz Değil Katliamcılar Yargılansın"

19 Aralık'ta Ümraniye'deki katliamından sağ kurtulanlara açılan davanın duruşması 12 Nisan günü Üsküdar 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapıldı. Mahkeme öncesinde polis avukatları tartakladı, küfürler etti, salondan atmaya kalkıştı.

"Cezaevi idaresine karşı silahlı ayaklanma", "patlayıcı madde bulundurma", "adam öldürme ve yaralama" gerekçesiyle açılan davaya katılan tutsaklardan Gülten Özdemir, Asuman Özcan, Tülin Soyhan, Ergül Uzunöz ve Nuriye Yeşil'in katliamı protesto eden sloganlar atmasının ardından polis tutsaklara saldırdı. Saldırışı önlemek isteyen avukatlar da bu ülkede kanun yasa tanımazlıkları tescillenmiş polisin saldırsına uğradı.

Hiçbir yetkisi yokken kimi avukatları mahkeme salonundan çıkarma girişimine karşı koyan avukatların polis teröründen nasibini almasını mahkeme heyeti sadece izlemekle yetindi.

Devrimci tutsaklar savunmalarında; burada sanık sandalyesine oturması gerekenlerin tutsaklar değil, operasyonun kararını alan ve uygulayanlar olmalı diyerek bu mahkemenin neden açıldığını da teşhir etmiş oldular.

Katliam operasyonunun adına "hayata dönüş" denmesinin de katliamı meşrulaştırmanın bir parçası olduğunu dile getiren tutsaklar, katliam günlerinde yaşadıklarını da anlattılar.

Avukatların, duruşmanın büyük bir salonda yapılması ile Edirne ve Kandıra F tiplerindeki tutsakların da getirilmesini talep ettikleri duruşma ileri bir tarihe ertelendi.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

HEPİNİZ SANIKSINIZI!

Bir ülke düşünün ki, **her yıl 2 milyon kişi hakkında** şu ya da bu nedenle **soruşturma açılıyor** olsun.

Evet Türkiye'den söz ediyoruz, ama bu rakam bize ait değil, Polis Akademisi öğretim üyesi Yard. Doç. Dr. Vahit Bıçak'a ait.

Vahit Bıçak, bir yayın kuruluşuna konuşurken, şöyle bir "hesap" da yapıyor; *"Türkiye'de 30 yılda herkes ortalama bir kez sanık oluyor. Ortalama yaşam süresinin 65 yıl olduğunu düşünürsek, Türkiye'de insanlar hayat boyu iki kez sanık olma riski taşıyor."*

Bu oranlamaya elbette polis-ordu mensupları dahil değil, onlara suç işleme özgürlüğü var.

Demek ki, kimse *"ben bir şey yapmıyorum ki, neden soruşturulayım, neden gözaltına alınamam diye düşünmesin."* Bunun için çok fazla bir şey yapmaya gerek yok.

Daha önce de İçişleri Bakanı Rüştü Kazım Yücelen açıklamıştı; *"1995-2001 arasında ülke genelinde 1 milyon 740 bin 70 kişi gözaltına alındı..."*

Yani yılda 2 milyon kişi hakkında soruşturma açılırken, 6 yılda 2 milyon kişi de işkenceli gözaltılardan geçmiş. Bu rakamlar cunta yıllarının rakamları değil, "sivil iktidar" döneminin rakamlarıdır ve kayıtları dahi tutulmayan Doğu'daki gözaltı ve soruşturmaların bu rakamları çok daha büyüteceği kesindir.

Bu rakamları şöyle yorumlamak mümkün; **düzen suç üretiyor!** Halkı aç bırakıyor, işsiz bırakıyor; kapkaçlar, hırsızlıklar... yaratıyor.

Bu gerçek bir günlük gazete-TV haberlerinde dahi en çarpıcı şekilde ortaya çıkıyor.

Bunun ötesinde bu rakamlar şu gerçeği de en açık şekilde ifade ediyor; oligarşi kendi halkını **sürekli gözaltında tutuyor**, her şeyi, herkesi soruşturuyor, "güvenlik korkusu" içinde yaşıyor.

Böyle bir korku içinde yaşayan, her türlü düşünceye, muhalefete karşı "ülke bütünlüğü, ülke güvenliği" diyerek soruşturan, davalar açan bir düzende hukuktan söz edilebilir mi?

Hukuk, devletin "güvenlik korkusu"nu bastırmanın bir aracı haline gelmişse orada adaletten söz edilebilir mi?

Avrupa'dan Aynı Masal:

"Türkiye'de Gelişmeler Var"

Türkiye'ye gelen AIHM Başkanı 'Türkiye'de gelişmeler var..' dedi ve hem AIHM'e gelen davaların azaldığını söyledi, hem de gelmiş görmüş ki, uyum yasalarıyla falan çok olumlu işler yapılıyor...

Bu masalı yıllardır dinliyor halkımız. Hapishanelerimizden kan oluk oluk akarken bile "gelişmelerden" söz ediyorlardı. Bu, ikili bir oyundur. Avrupa Türkiye'den çeşitli konularda taviz koparmak için "insan hakları ihlalleri var" der, sonra da muhaliflere baskıları onaylayarak "iyi yoldasınız" der.

Onlar bir köyden çekilip başka on köyü işgal eden İsrail katliamcılığına bakıp, sadece o bir köyü görüp "olumlu gelişmeler var" derler. Bunlar Avrupa'nın bildiğimiz ikiyüzlülüğünün yansımalarıdır.

Polis-Mahkeme Emperyalist Şirketin Hizmetinde

12 yıldır siyanürlü altın çıkarılmasına karşı direnen Bergamalı köylülerin eylemlerine öncülük eden **Oktay Konyar** *"polise karşı gelme suçundan"* tutuklandı

"Karakola adres sormaya dahi girmeyeceksin" sözü bir kez daha doğrulandı.

Kapalı mekanda yapacağı basın açıklamasını Soma Emniyet Müdürlüğü'ne bildirmek için giden Konyar, "polise karşı geldi" denilerek, mahkemeye çıkarıldı ve tutuklandı.

Mahkeme kararı bizzat hükümet kararıyla yok sayılarak altın üretimine izin verilen emperyalist şirket **Normandy'nin hizmetkarları** çalışıyor.

Hükümet kararının resmi gazetede yayınlanmasını, cumhurbaşkanı tarafından onaylanmasını dahi beklemeden üretime başlayan Normandy için devlet tüm kurumlarıyla seferber olmuş durumda. Hükümetinden polisine, mahkemelerine kadar hizmette kusur etmiyorlar.

Bergamalı köylüler topraklarına, yurtlarına sahip çıktıkları için cezalandırılıyor. Oktay Konyar'ın tutuklanması da bunun bir parçasıdır.

Bölücülerin “Bölücülük Suçlaması”

Alevi Düşmanlığı Radyo Kapattırdı

Oligarşinin Alevi düşmanlığı bin yıldır bilinen bir gerçek. Bu düşmanlık dönem dönem katliamlarla kendini ifade etti, kimi zaman da baskıyla, yasakla Aleviler sindirilmek istendi. “Alevileri kazanma, devleti Alevilerle barıştıрма” oyunlarından ise katliamlar, baskılar eşliğinde hiç vazgeçilmedi.

Geçtiğimiz ay Ankara’da bir mahkemenin Alevi Bektaşî Kuruluşları Birliği’ni “bölücülük” suçlamasıyla kapatmasının ardından bu kez aynı suçlama ile İstanbul ve Marmara bölgesinde yayın yapan **Anadolu’nun Sesi Radyosu** karşılaştı.

RTÜK’ün 180 gün kapatma cezası vermesine sebep olarak gösterilen yayın da yine aynı derneğin kapatılmasından yola çıkılarak **Avukat Cemal Yücel**’in hazırladığı “Hukuka Bakış” programının 28 Şubat’da konuğu Alevi araştırmacı Lütfü Kaleli’ydi. RTÜK’ün 4/g bendindeki, “*Toplumu şiddet, terör ve etnik ayrımcılığa sevk eden ve toplumda nefret duyguları oluşturacak yayınlara imkan verilmemesi*” maddesine dayanarak 2 Mayıs’tan itibaren 180 gün susturulan Anadolu’nun Sesi’ne verilen cezanın, **Alevi halkının sesinin kısılmasının, sindirilmesinin bir parçası** olduğu, kapatma kararının gerekçesinde de açıkta.

Kararda; Av. Cemal Yücel’in, “*Dini İslam, mezhebi Hanefi ve ırkçı yönleri olan bir devlet ideolojisi mevcut*” dediği; Yazar Lütfü Kaleli’nin de, “*Alevileri asimile etmek istiyorlar. ‘İslam’ın tek mabedi camidir. Cemevleri bölücülük ifadesidir. Alevistan kurmak isteyenler PKK’dan sonraki en büyük tehdittir’ diyen bir mantığın içerisinde kendinizi nasıl ifade edeceksiniz?*” dediğinin tespit edildiği belirtiliyor.

Cemal Yücel’in söylediğini bu ülkede bin yıldır bilmeyen mi var? Devletin yöneticileri dahi, “buna bir çözüm bulunmalı, diyanette söz hakkı verilmeli vb.” diyerek TV prog-

ramlarında, Alevilerle ilgili toplantılarda dile getiriyorlar. Lütfü Kaleli ise, bu ülkenin Diyanet İşleri Başkanı’nın söylediklerini alıntı yaparak tekrarlıyor.

Bölücü Kim?

Bin yıldır bu ülkede halkı birbirine düşüren, katleden, inançlarını, ibadetlerini yasaklayanlar mı bölücü, yoksa bunu dile getirenler mi?

Dilleri, inançları, kültürleri yasakla, baskıyla, asimilasyonla yoketmeye çalışanlar mı, yoksa en demokratik haklarını arayanlar mı?

Evet, kim bölücü?

“Hukuka Bakış” programının bütünü, tam tersine yüzlerce yıldır halkın birada nasıl kardeşlik içinde yaşadığını, ama Alevi kesimini tarihsel belgelere kaydedilen baskıları yaşadığı anlatılıyor. İşte bölücüler bu gerçeklere tahammül edemiyerek gerçek bölücünün bu devlet olduğunu bir kez daha gösterdiler.

Anadolu Kültürü Yasaklı

Anadolu’nun Sesi, Genel Yayın Yönetmeni Seyfullah Karakuş’un belirttiği gibi; “**Anadolu kültürünü yaşatmaya çalışan**” ılerici bir radyo. Bu nedenle RTÜK görevlilerinin “yakından ilgisine” mazhar olan radyolardan biri.

Bölücülerin Anadolu’nun zengin kültürüne de tahammülü yok. “**Ne mozayıği ulan**” diyen Türkes’in düşünceleri, devletin resmi düşüncesidir. RTÜK bu mantığın yasaklarını uygulayan bir kurum, başka alanlarda da başka kurumlar aynı politikayı uyguluyor.

Basın özgürlüğüymüş, düşünce özgürlüğüymüş bunlardan hiç sözetmiyoruz bile; çünkü bunların zarresinin olmadığını bilmeyen yok.

yapıyorlar. Kapatma tamamen hukuksuzdur. Ben bu konuşmaları başka röportajlarımda da yaptım. Fakat hiç birine böyle bir ceza gelmedi.” dedi.

ANADOLU'NUN SESİ SUSMAZ

RTÜK’ün kapatma kararı 9 Nisan’da Türkiye Gazeteciler Cemiyeti Lokali’nde bir basın açıklaması ile pretosto edildi.

Açıklamada, Anadolu’nun Sesi Genel Yayın Yönetmeni Seyfullah Karakurt, “Biz radyomuzda Anadolu’yu anlatıyoruz, Anadolu tükülerini anlatıyoruz. Arkamızda holdingler yok, patronlar yok..” derken, Av. Cemal Yücel yeni çıkacak RTÜK yasasının daha yasakçı olduğuna değindi. Yazar Lütfü Kaleli ise, “Aleviliği bölücü olarak görenler kendileri bölücülük

ŞARON YENİLECEK FİLİSTİN KAZANACAK

Bu haftaki gençlik'ten sayfamızı **Gençlik Gelecektir** Dergisi'nin özel sayı olarak da çıkardığı, gençliğe Filistin'le dayanışma çağrısına ayırıyoruz...

Haksızlığın, zulmün, baskının, işkencenin, işgalcinin karşısında yer alan **Anadolu Gençliği...**

Yükreleri ezilen halkların yanında atan genç arkadaşlarımızımıza sesleniyoruz...

Bizlere yıllardır haksızlığa karşı çıkmaktan, barıştan ve halkların kardeşliğinden bahseden hocalarımıza ve öğretimin görevlilerine sesleniyoruz...

Şimdi gözlerimizin önünde yaşanan bu zulüm ve vahşeti görmezden mi geleceğiz?...

Üzerimize ateş ediliyor,

tanklar sürülüyor...

Siyonist-emperyalist postallar çiğniyor topraklarımızı...

Kendi sokağımıza çıkmak YASAK,

Oynamak, okula gitmek YASAK,

Ondört yaşının üstünde olmak SUÇ,

Özgürce nefes almak SUÇ,

Kendini savunmak-korumaya çalışmak SUÇ...

Burası Filistin. Afganistan ya da emperyalizmin hedef aldığı **dünyanın herhangi bir köşesinde ezilen halkların toprağı...**

Yani BİZİM TOPRAKLARIMIZI..

Bizler, tank paletinin altında ezilen toprağın sevdalılarıyız...

Bizler, bombalara, mermilere karşı taş fırlatanların safindayız...

Bizler, İsrail terörü karşısında gözyaşı dökenlerin, feriyat edenlerin, yumruk sıkanların yanındayız...

Öğrenci gençlik olarak, üniversitelerde ve ülkemizde yaşadığımız, tanık olduğumuz hiçbir soruna duyarsız kalmadık, kalamazdık bu güne kadar. Akademik sorunlara karşı olduğu kadar, ülkemizde ve dünyada gördüğümüz, yaşadığımız her baskıya, zulme karşı da sesimizi yükselttik.

Ülkemizde yaşanan hiçbir haksızlığa gözümüzü kapamadık, sırtımızı dönmedik, Duyarsız kalmadık, kalamazdık.

Çünkü bu ülke bizim, bu ülkenin geleceği bizleriz.

Şimdi tüm dünyanın gözleri önünde bir ülkenin geleceği ellerinden alınmak isteniyor. **Özgür Filistin umudu ve inancıyla çarpan yüreklerle kurşunlar yağdırılıyor...** Özgür Filistin için taşla, sapanla, silaha dönüştürülmüş bedenlerle savunulan topraklar işgal altında... Kardeşlerimiz katlediliyor...

YÜREKLERİMİZ FİLİSTİN'DE ATIYOR ŞİMDİ... Bu topraklar BİZİM... Katledilen BİZİM kardeşlerimiz... Yok etmek istenen Filistin halkının yarını BİZİM yarınlarımız...

İkinci yılına girdi Filistin halkının ikinci intifadısı (ayaklanması). 28 Eylül 2000 tarihinde Filistin kasabı katil Şaron'un müslümanlar için kutsal sayılan ibadet yerlerinden Harem-Ül Şerifi "ziyaret etmesi" gergin olan ilişkilerin kopmasına neden oldu. Bu provakasyonu protesto eden binlerce Filistinlinin üzerine kurşunlar yağdırıldı. 100'e yakın Filistinli katledildi. O günden bugüne, 1700 kadar özgürlük sevdalısını yitirdik. Her cenazede, her yere düşende daha bir bilendi kinler. Daha hızlı fırlatıldı taşlar. Sokağa çakanların sayısı her geçen gün arttı.

Dünya efendilerinin kullandığı son model silahlara, son teknolojik bombalara inancıyla, kararlılığıyla, halklarının özgürlüğü, topraklarının bağımsızlığıyla tutuşan Filistinliler karşılık veriyordu.

Zulme karşı direnmenin meşruluğuyla 28 Eylül 2000'den bu yana dur duraksız Filistin halkı sokaklarda... ilerleyen tankları durdurmak için dişini tırnağına takıyor. Filistin halkı için zulüm-baskı yeni değil. On yıllardır gördükleri zulüm karşısında teslim olmadılar, pes etmediler.

İşgale karşı olan Filistin halkı ile Siyonist İsrail devleti arasında bugüne kadar sıkça çatışmalar yaşandı. Filistin halkının bu yeni işgalcilere karşı savaşı hep katliamlarla bastırılır. Der Yasin katliamı'nda 700 bine yakın, Tel Zatar katliamı'nda 10 bin, Sabra-Şatilla'da 30 bin Filistinli katledildi.

FEDA SAVAŞÇILARININ FİLİSTİN SEVGİSİ İSRAİL'DE PATLIYOR...

İkinci intifada ile binlerce Filistinlinin doldurduğu sokaklardan İsrail askerlerine taşlar fırlatılır, İsrail askerleri ise taşlara silahla karşılık verir. Bu çatışmalarda bugüne kadar ölen 1700 kadar Filistinlinin dörtte biri de çocuktur. Siyonizmin zulmü arttıkça feda savaşçıları da artar.

Feda Savaşçıları 16'sındaydı, 22'sindeydi, 27'sindeydi... Filistin halkının gençleriydi... Yaşadıkları zulmün intikamını almak için tereddütsüz canlarını ortaya koyuyorlardı.

Bütün teknolojik üstünlüğüne rağmen İsrail, **Feda Savaşçılarını durdurmayı başaramaz**. Yaşamını ortaya koyan bir insanı durduracak teknoloji henüz icat edilmemiştir ve edilemez de. Her feda saldırısına İsrail, pervasızca uçaklarıyla, helikopterleriyle, füzeleriyle Filistinlileri bombalayıp karşılık verir. Ancak bu saldırılar Filistin Feda Savaşçılarının çoğalmasından başka bir sonuç yaratmaz. Sonunda tehlike Şaron'un oturduğu eve yaklaşır. Bir feda savaşçısının Şaron'un oturduğu evin yakınında saldırıda bulunmasıyla birlikte Siyonistleri korku sarar. Bunun üzerine bugün hep beraber izlediğimiz işgal, katliam ve işkence başlar...

FİLİSTİN DÜNYA HALKLARINA ZULME KARŞI DİRENMENİN KUTSALLIĞINI ÖĞRETİYORİ..

Hepimiz izliyoruz, İsrail terörü günlerdir sürüyor. Bütün "çağdaş", "insan hakları" konusunda her daim "kükreyen" emperyalist

devletler susuyor, İsrail'de ABD gibi bütün uluslararası kurumları hiçe sayıyor. Gerekğinde kurallar, kararlar emperyalist ülkeleri bağlamaz. Bu terörü durduracak herhangi bir kurum veya örgütlenme de yoktur.

Bütün emperyalist devletler ve onların sömürgeleri susa da ezilen halklar Filistin safında yer alıyor. Dünyanın dört bir yanında onbinlerce insan İsrail terörünü kınıyor.

GENÇLİK EZİLEN FİLİSTİN HALKININ YANINDADIR

Bizler de bütün bu vahşeti gördük, izliyoruz. Susamayız ve kesinlikle susmayacağız.

Filistin'in işgalini kırmak için bir taş da biz fırlatalım. Yumruklarımızı kaldıralım, Filistin'in Özgürlüğünü haykıralım... **Filistin'i ancak halkların dayanışması kurtarır** ve bu güce de hepimiz sahibiz. Emperyalistlere, onların politikalarını uygulayan uşaklarına karşı halkların yenilmezliğini gösterelim.

HAYDİ ARKADAŞLAR

FİLİSTİN HALKIYLA DAYANIŞMAYA....

İTÜ'DE YÖK YASASINI PROTESTO

İTÜ'de hem Kürtçe seçmeli ders için dilekçe veren ve okuldan uzaklaştırılan öğrenciler için hem de yeni YÖK yasa tasarısını protesto etmek için bir forum düzenlendi. Kantin önünde alkışlarla başlayan forumda öğrenciler sloganlar ve alkışlarla soruşturmaları ve yeni YÖK yasa tasarısını protesto ettiler. Daha sonra yemekhaneye yürüyerek burada tasarırı ve soruşturmaları kınayan bir metin okudular. Buradan yeniden "Soruşturmalar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Parasız, Bilimsel, Anadilde Eğitim", "YÖK Yasası Geri Çekilsin" sloganlarıyla orta kantine yürüyen gençlik baskılara karşı susmayacağını gösterdi.

YILDIZ TEKNİK'DE FAŞİST SALDIRIYA TEPKİ

10 Nisan günü YTÜ'de yaşanan faşist saldırıya ertesi günü yapılan basın açıklamasıyla tepki gösterildi. 12:30'da orta bahçede toplanan yaklaşık 100 kişilik öğrenci grubu "*Baskılar Bizi Yıldırılmaz*" pankartı açarak alkışlar ve sloganlarla yemekhaneye yürüdüler. Yapılan konuşmadan sonra kapıya yürüyen öğrenciler burada basın açıklamasını okudular. Tekrar orta bahçeye dönen grup "**Faşizme Karşı Omuz Omuz**", "*Şaronun İtleri Yıldırılmaz Bizleri*", "**Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız**", "*Katil Polis Üniversiteden Defol*" sloganları eşliğinde eylemi sonlandırdılar.

Trakya Üniversitesi'nden Filistin'e Destek

Trakya Üniversitesi Tekirdağ Ziraat Fakültesi ve Meslek Yüksek Okulunda, 11 Nisan'da yapılan bir eylemle İsrail'in Filistin'deki katliamı protesto edildi. 80 kişinin katıldığı eylemde İsrail ve Amerika bayrakları yakıldı.

Liseliler Filistin'in Yanında

İstanbul DLMK'lı öğrenciler Yedikule Lisesi önünde yaptıkları eylemle direnen Filistin gençliğiyle bir olduklarını haykırdılar. 15 Nisan'da yapılan eyleme okuldan çıkan liseliler ve öğretmenler de alkış ve sloganlarıyla destek verirken, eylemde "*Şaron Yenilecek Filistin Kazanacak-DLMK*" pankartı açıldı ve İsrail bayrağı yakıldı.

Malatya DLMK da CHP il binasında düzenlediği bir etkinlik ile Filistin halkının yanında olduğunu dile getirdi. IMF politikalarının, eğitim alanında yaşanan sorunların ve F tiplerinin tartışıldığı etkinlikte Grup Boran bir müzik dinletisi verdi.

FİLİSTİN DİRENİYOR, TÜRKİYE VE DÜNYA HALKLARI FİLİSTİN'İN YANINDA

Filistin halkının direnişine ülkemizden, dünyanın dört bir yanından eylemlerle destek sürüyor.

Gecekondular-Filistin Omuz Omuz:

Yoksul gecekondu halkı, Nuretepe-Çayan mahallesinin sokaklarında "Filistine özgürlük, yaşasın halkların kardeşliği" sloganlarını haykırdı. Meşalelerle aydınlanan sokaklar Filistin'in direniş ateşini selamladı.

Türkiye'nin Şaronları Şaron'u Sahiplendi: İstanbul'un gecekondu mahallelerinde ve ülkenin değişik kentlerinde Filistin için yanıp sönen ışıklarla yapılan eylem, Antakya'da yapılıyor.

Samandağ'da bir hafta boyunca süren eylemde şehir merkezinde toplanan kitle mumlarını Filistin için yaktı, "KAHROLSUN ABD EMPERYALİZMİ, KATIL ŞARON FİLİSTİNDEN DEFOL" sloganlarını haykırdı.

Antakya merkezinde yapılan eyleme ise, Şaron'nu protesto edilmesine tahammül edemeyen polisler saldırdı. Armutlu mahallesinde akşam 21.00'de toplanan kitleye saldıran polise karşı direnen halk, siyonizmi ve emperyalizmi lanetlerken, Türkiye'nin Şaronlarının saldırısı sonucu 4 kişi gözaltına alındı.

Futbol Maçında Filistin Bayrakları: Tekelerin medyası pazar günü yapılan **Beşiktaş-Fenerbahçe** maçında kim kime ne demiş dalaşıyla uğraşır-

ken, medyaya yansıtılmayanlar da vardı sahada. Maçın başlamasından hemen önce, istiklal marşı sırasında ve futbolcular ısınırken tribünlerden üç kez açılan **binlerce Filistin bayrağıyla** Filistin halkı selamlandı.

Anadolu Filistin'i Selamlıyor: İstanbul, Konya, Diyarbakır, Van ve Elazığ'da cuma namazı sonrası yapılan gösterilerle katliam protesto edildi. Hafta boyunca Anadolu'nun değişik kentlerinde eylemler, protestolar Filistin'e uzanan Anadolu halkının sesi oldu.

Adana, Malatya, Bergama ve Tekirdağ'da KESK şubelerinin düzenlediği eylemler; Urfa'da, Antep'te sendika ve esnafların mitingi, Ankara'da EMEP'in düzenlediği miting; Ankara İsrail konsoloslugu önüne konulan siyah çelenkler; Adana'da 5 bin kişinin Şaron'u lanetleyen sloganları; İzmir'de 1500 kişinin katıldığı basın açıklaması; Saadet Partisi'nin İstanbul'da 10 bin kişinin katıldığı miting; Anadolu'dan Filistin topraklarına uzanan "direnin, sizinleyiz" mesajları oldu.

HER KİTA, HER HALK "KAHROLSUN SİYONİSTLER" DİYOR

Emperyalist kuruluşlar, devletler, işbirlikçi iktidarlardan bilinçli suskunluklarını sürdürürken, dünya halkları susmuyor.

Ortadoğu halkları her gün sokakta, her gün onbinlerle Filistin direnişini selamlıyor.

Amerika'da, Vietnam'dan bu yana ilk kez üniversitelerde gösteriler Filistin için düzenlendi. ABD'nin çeşitli üniversitelerinde binlerce öğrencinin katıldığı gösterilerde Filistin bayrakları açıldı. California Üniversitesi'nin Berkeley kampüsünde 79 öğrenci gözaltına alındı. NewYork'ta düzenlenen gösteriye ise 2 bin kişi katıldı.

Avrupa ülkelerinin onlarca kentindeki eylemlerde, yüzbinler yürüdü. Sadece 13 Nisan'da Berlin'de 20 bin, Frankfurt'ta 15 bin, Düsseldorf'ta 8 bin, Mainz'de 3 bin, Londra'da 50 bin kişi Amerika ve İsrail'in yanısıra BM de protesto edildi.

HALA “TERÖRE KARŞI SAVAŞ” MI?

Filistin’de, Afganistan’da,
Venezuela’da, Irak’ta,
Türkiye’de...
Dünyanın Her Yerinde
Katliamlarla, darbelerle, işgallerle,
tehdit ve terörle sürdürülen
“Teröre karşı savaş”!
VEYA ABD’nin Dünyayı
Teslim Alma Savaşı

“11 Eylül’ü takip eden günlerde ABD yönetiminin tamamen kendinden menkul gerekçe ve izahlarla yaptığı uluslararası terörizm tarifi, pek kısa zamanda birbirinden zehirli meyvelerini vermeye başladı. Ortadoğu’nun sabıkali aktörleri arasına sıkışıp kalan Filistin ahalisi, Afganistan’dan sonra yeni terör tarifi-nin gadrine uğrayanlar sırasına katıldı.

Bu tarifi ahlaki veya rasyonel bir temeli yok. Amerika’nın gündelik menfaatlerine ve siyasetine göre muhteva değiştiren bu terör tarifi, yakın ve uzak gelecekte her ülkeyi benzeri sıkıntılara sokabilir.”

Bu tahliyi yapan ne bir devrimci, ne Marksist-Lenini-
nist. Bu sözler, Zaman gazetesinin bir yazarına ait.
(A. Turan Alkan, Zaman, 13 Nisan 2002)

ABD’nin “**teröre karşı mücadele**” politikası, tanımlı sorgulanmaya devam ediliyor. “Sağ” bile, ABD’nin terör tanımının, ABD’ye şu veya bu noktada karşı çıkan herkese saldırıyı mümkün hale getiren bir tanım olduğunu, **Amerikan çıkarları** demek olduğunu görmeye başladı... Gerçek bu kadar görülebilir durumda... İsrail vahşeti, Filistin direnişi ve feda eylemleri, 11 Eylül sonrasının **kara propaganda bulutlarını** dağıtan bir rol oynadı.

Zaman yazarının belirttiği gibi; “**bu terör tarifi, yakın ve uzak gelecekte her ülkeyi benzeri sıkıntılara sokabilir.**”

Zaten öyle oluyor.

11 Eylül’den bu yanaki gelişmeleri altalta dizersek;

Afganistan’a saldırı: Afganistan bombalarla yakılıp yıkıldı. Amerikan tekellerinin yolu düzlendi.

Hedef ülkeler ilan edildi: **Irak, İran, Kuzey Kore** ve “derece derece” diğerleri; bunların “terörist” sayıl-

masının nedeni; ABD’ye boyun eğmemeleri, IMF’ye emperyalist tekellere ülkelerini açmamlarıydı.

Hedef örgütler ilan edildi: **FHKC, DHKP-C, FARC, İslami Cihad, Hamas...** Gerekçe özünde aynıydı; ABD’yi eleştirmişlerdi; bağımsızlığı, savunuyorlardı.

Irak’a saldırı ilanı. Çünkü Irak’taki petrol yataklarını sömüremiyor ABD. Siyasi kararlarına boyun eğ-diremiyor.

Filistin’de işgal ve katliam: Gerekçe, “terörün alt yapısını dağıtmak”!

Venezüella’da darbe: Çünkü Chavez yönetimi Amerikan çıkarlarına karşı çıkıyordu.

Evet, bombalarla, darbelerle, katliamlarla, işgal-lerle sürdürülen bir “teröre karşı savaş” bu... Bu tarifte, **tekellerin çıkarlarına ve egemenliğine karşı olan her tavrın, gelişmenin adı “terör”dür.**

“Teröre karşı savaş”ın tarifi ve pratiği

Tüm dünyanın gözleri önünde cereyan eden bu saldırıların dışında, her ülkenin kendi içinde uygulanan katliamlar, işkenceler de, aynı gerekçeye dayanırılıyor.

Hatırlayın, Türkiye oligarşisi, 11 Eylül’den sonra nasıl bir havaya girmişti. O güne kadar kendisini in-fazlar, katliamlar, kaybetmeler, işkenceler, faili meçhuller konusunda eleştirenlere dönüp “teröre karşı mücadele gereği tüm ülkeler tarafından anlaşılmıştır” diye el oğuşturuyorlardı.

Aslında doğrudu; ABD’nin “teröre karşı savaş” diye tarif ettiği de bundan başka bir şey değildi. 19 Aralık katliamı sonrası İçişleri Bakanlığı brifinginde “**Bu teröre karşı mücadelede bir başarıdır**” deniliyordu. Cenin mülteci kampını yakıp yıkmak, bebek-çocuk cesetlerini kampın ortasına dizmek de, Afganistan’ın kerpiç evlerini yerle bir etmek de, “teröre karşı savaş”tı. Kim emperyalist tekellerin ve onların işbirlikçilerinin çıkarlarına karşı çıkıyorsa, onlara karşı her türlü baskı ve imha, “teröre karşı savaş” kapsamına giriyordu. Bu kapsamda, ABD’nin **Guantanamo** kampı da, İsrail’in Filistinli tutsakları hapsedtiği Necef çölündeki **Ketziot** gözaltı kampı da, Türkiye’deki **F tipleri** de, aynı amaçla devreye sokulmuştu. Bütün bunlar, ABD’nin, Şaron’un, Türkiye’deki IMF’ci-Amerikanca iktidarın, Kolombiya’daki faşist iktidarın... “teröre karşı savaş”ıdır. IMF için, tekeller için bu zu-

lüm uygulanmaya devam ediyor...

ABD'ye karşı çıkan hiç bir iktidar yerinde kalamaz, hiç bir örgüt varolamaz. Globalizm diye, teröre karşı savaş diye bombaların, tankların gücüyle tüm dünyaya dayatılan budur.

ABD imparatorluğunun bu dayatmasına, ideolojik, politik planda verilecek en iyi cevaplardan biri, halkların mücadelesi nezdinde "terör" kavramını literatürden çıkarmaktır.

ABD'nin "terör" tarifinin neye tekabül ettiği ve hangi amaca hizmet ettiği bu kadar ayan beyan açıkken, emperyalist saldırılarla halkların bu saldırılara karşı direnişini aynılaştırmak, aynı "terör" tarifinin, aynı "şiddet" tarifinin içine koymak, **gerçeği bulandırmaktan** başka bir şeye hizmet etmez.

"Gerçeğin Çağrısı" Baskın Çıkıyor

"Terörün gerekçesi yoktur, ne Filistin'in ne İsrail'in"... diyor bir çok yazar.

Hamasi bir laf. İçi boş. Birşey söylüyor gibi görünüyor ama hiç bir şey söylemiyor. Hele mevcut duruma ilişkin hiç bir çözüm getirmiyor. Ne demokratlık ne insanlık adına hiç bir tavır içermiyor.

TESEV ve Özkök de, aynı şeyi söylüyor: *"Şaron'un Filistin halkının hayat ve haysiyetini hiçe sayan saldırgan eylemleri; öteki yüzünde, Filistinlilerin kendi hayatlarını ve masum insan hayatını hiçe sayan intihar eylemleri var. Zihniyetin düzlemine bakıldığında kimseyi kimseden daha mazlum bulmak mümkün değil."* (TESEV'den aktaran Ertuğrul Özkök, 18 Nisan Hürriyet)

Bunlar artık hiç bir şey ifade etmiyor. **Amerikanlıların, yeni dünya düzencilerin, globalizm savunucularının** sarıldığı boş safsatalar. Ne ondan, ne bundan yanayız kolaycılığıyla işin içinden sıyrılmaya çalışmaları, gerçek düşüncelerini, politikalarını savunamaz hale gelmelerinin sonucudur.

Özkök, 11 Eylül ertesinde böyle mi yazıyordu? Hayır, o zaman yüzde yüz ABD'nin "teröre karşı savaş"ının yanındaydı. Şaron'un Filistin halkına saldırısı, bu "teröre karşı savaş"tan başka bir şey değil. Şimdi Özkök'ün yapması gereken, bunu da açıktan ve yüzde yüz savunmak. Ama savunamıyor. Onlar da **"arada"** bir yere sığıyor şimdilik.

Aynı bizim "barış girişimcisi" aydınlar gibi. Örneğin bunlardan biri şöyle yazıyor: *"Kahrolsun terörist İsrail" ya da "Kahrolsun Filistinli teröristler" diye haykırırlar bal gibi savaşın taraflarından birine dönüşüyorlar."*

İŞTE, "TERÖRE KARŞI SAVAŞ"!

Bu satırların Özkök'ün çok hoşuna giden Tesev'in sözlerinden ne farkı var?

Böyle bir tablo karşısında, mesela Cenin kampının görüntüleri ve orada "hepimiz Şaron'un beyninde patlayacağız" diye haykıran yaşlı kadının görüntüleri karşısında, hala "arada" olmak, bırakın aydın'a, herhangi birine yakışmaz bir aymazlıktır. Amerikancılar şimdi kendilerini "arada" olarak gizliyorlar. Hem İsrail vahşetine, hem Filistin terörüne karşıyız... savaşa da... teröre de karşıyız deyip durmak ne ifade eder artık. Bunun alternatifi "yaşasın barış"mış. Barış ne yana düşüyor peki?.. Şaron'un yanına mı, Filistin halkının yanına mı, Amerika'nın yanına mı, dünya halklarının yanına mı?

"Arada olma" teorilerinin kimlere sığınak olduğunu, kimlerle yanyana düştüklerini, nasıl İsrail terörüyle, Filistin halkının kendisini savunmasını aynılaştırdıklarını, şimdi de görmezlerse, artık bir daha başka bir şekilde görmeleri de zor demektir.

"Terör" demagojisini savunagelenler, **ideolojik, politik ve ahlaki olarak, çok zayıf durumdadır.** "Teröre karşı savaş" demagojisinin **yüzü o kadar açık hale geldi ki**, Amerikancılar, ABD'nin "teröre karşı savaş" politikasını açıktan savunamaz noktaya geldiler.

Bu bile, "teröre karşı savaş" demagojisiyle dünyayı teslim alamadıklarını gösteriyor. **"Gerçeğin çağrısı"** baskın çıkıyor.

DÜNYA HALKLARI DİRENİYOR, SAVAŞIYOR

Dünya halkları, pasif eylemlerden silahlı mücadeleye kadar emperyalizmin istediği dünya düzenini kuramayacağını gösteriyor. Son bir hafta içinde Filistin için sokağa döken yüzbinlerin dışında iktidar için savaşan Kolombiya ve Nepal gerilla hareketleri ve küreselleşme adıyla dayatılan emperyalist politikalarla karşı direnen İtalyan ve Alman emekçiler eylemdeydi.

NEPAL'DE GERİLLALAR SALDIRDI

Nepal'de monarşiyi yıkarak halk demokrasisi kurma mücadelesi veren gerillaların Dang bölgesindeki iki kasabadaki karakollara saldırısında, başta İçişleri Bakanı'nın Satabariye kasabasındaki evini koruyan 50 polis koruması olmak üzere iktidara büyük kayıp verdirildi.

11 Nisan gecesi iki kente birden saldıran ve sayıları Nepal işçileri bakanının açıklamasına göre 3 bin olan gerillalar, toplam 100'e yakın kayıp verdirerek geri çekildiler.

GERİLLALAR MİLLETVEKİLLERİNİ REHİN ALDI

Kolombiya'nın ikinci büyük kenti Cali yerel parlamento-sunu basan gerillalar parlamento başkanının da bulunduğu 9 milletvekilini kaçırdılar.

Parlamento binasına asker kıyafeti giyerek giren gerillalar, içeride bulunan polislerden karşı koyan birini cezalandırarak geri çekildiler. Gerillaların bölgeyi terk etmesin-

den sonra parlamento binasına gelen Amerikan destekli Kolombiya iktidar güçleri, sadece şaşkın bir kaç memuru bulabildiler. Eylemin Kolombiya'daki hangi gerilla örgütü tarafından yapıldığı ise henüz netleşmedi.

Halen Kolombiya iktidarına karşı savaşan iki büyük gerilla grubu var. Amerika'nın da hedef ilan ettiği **FARC** ve **ELN**.

İTALYA'DA GENEL GREV

İtalyan emekçiler, 16 Nisan günü, Berlusconi iktidarının emekçi haklarını gaspeden İş yasasının 18. maddesindeki işverene işten atma yetkisi veren tasarı olmak üzere, hükümetin emekçiler aleyhine politikalarına karşı genel greve çıktı.

Büyük bir katılım sağlanan genel grev gösterilerle alanlara taşındı; Firenze'de **400 bin**, Torino'da **150 bin**, Milano'da **300 bin**, Roma'da **200 bin**, Bolonya'da **200 bin**, Sicilya'da **100 bin**, Napoli'de **100 bin**, Padova'da **70 bin** kişilik gösterilerle emekçilerin emperyalist politikalara teslim olmayacağı haykırıldı.

Komünist, sosyalist ve katolik eğilimli işçi sendikaları Sicilya'dan Kuzey sınırlarına kadar tüm ülkede hayatı durduran genel greve yaklaşık **13 milyon emekçinin katıldığı** ve bu eylemin son 20 yılın en büyük işçi eylemi olduğu nu açıkladı.

Almanya'da da 3.6 milyon kişinin istihdam edildiği metal sektöründe örgütlü IG Metal Sendikası, işçi ücretlerine yüzde 6.5 zam yapılması isteğiyle uyarı grevine çıktı. Greve 100 binden fazla işçinin katıldığı açıklandı.

Çeçenistan'da Kayıp ve Katliam

Rusya devlet başkanı Putin Çeçenistan'daki katletme **operasyonlarının sonuna yaklaştıklarını** açıkladı. Çeçenistan'da "teröre karşı savaş" adına sürdürülen operasyonlarda tutuklananların, gözaltındaki kayıpların, katledilenlerin sayısı dahi bilinmiyor. Bilinen, sadece son 1,5 yılda gözaltına alındıktan sonra **kaybedildiği kesinleşen** Çeçenlerin sayısının 87 kişi olduğudur. Ama gerçek sayının bunun çok üzerinde olduğu belirtiliyor. Rusya ise yaptığı açıklamalarda kayıpların "istisnai vakalar" olduğunu söylüyor.

Rusya, Amerika'ya Afganistan saldırısı için verdiği desteğin, Filistin'i izlemesinin karşılığında Çeçenistan'da, "teröre karşı operasyon" adıyla katliamlarını sürdürüyor. Emperyalist güçler halklara karşı anlaşıma içinde bastırma operasyonlarını sürdürüyor. 11 Eylül öncesi şu ya da bu oranda emperyalist medyada yer bulan Çeçenistan'da yaşananlarla ilgili en küçük bir haber dahi çıkmıyor artık medyada.

Bağımlılık notları!

"Büyük devlet"ın başbakanı Ecevit'in, "soykırım" sözü nedeniyle **5'inci özürünün** de yetmediği, ABD tekellerinde ve hükümetlerinde söz sahibi Musevi lobilerin "tükürdüğünü sana yalatacağız" tavrı içinde aşağılamaya devam ettiği haberleri basının günlük haberleri olmaya devam ediyor. Bakalım, uşağın kaçınıcı özürü kabul edilecek!

Basından aktaralım; **"IMF, MHP'yle barıştı: IMF Avrupa Direktörü Deppler, Türkiye'nin 2002 sonunda hızlı büyümeyi yakalayacağını belirtirken, MHP liderini teminat gösterdi."** (Milliyet, 17 Nisan)

Bilenler için yeni bir şey değil bu elbette.

MHP, iktidarda olduğu süre içinde IMF politikalarının tümüne imza attı, öte yandan sahte milliyetçilik havasını kendi tabanına karşı sürdürmeye çalıştı. Ama IMF buna da izin vermiyor; MHP'nin burnunu sürte sürte istediği yere getiriyor, "niyet mektupları" dışında liderlerden ve tabii ki, Devlet Bahçeli'den imzalar alıyor. Sahte milliyetçiliğin demagoji yapacak hali bile kalmamıştır.

Basından öğrendiğimize göre Venezuela devlet başkanı Chavez'in "suçlarından" biri; topraklarında yaşayan Araplar konusunda ABD'ye bilgi vermeyi reddetmesiymiş. "Bağımsız" olmakla övünen Türkiye **iktidarı ne yaptı** acaba, açıklasa da öğrensek....

Ne yaptıklarını anlamak için yine basından bir habere bakmak yeterli olacaktır sanırım; **"1 milyon 200 bin Türk'ün parmak izi, bilgisayar ortamına aktarılması için ABD'ye gönderildi."** Kendi insanının parmak izlerini veren, Araplarını ne yapar siz düşünün. Bilgisayar ortamıymış... Hani büyük ve model ülkeydi Türkiye? Bir parmak izini bile bilgisayara aktaramayan büyük ülke!

"ŞEFFAF GENERALLER"E ÇAĞRI

Saadet Partisi milletvekili Mehmet Elkatmış'ın, Emekli General Osman Özbek'e cevaben; kendisinin görevde olduğu süre içinde sadece üç beş generalin yurtdışında tedavi olması için özel yasa çıkarıldığını, generallerin harcamalarının denetlenemediğini, bilinmediğini söylemesi üzereni Genelkurmay'dan cevap geldi;

"O yasa sadece generaller için değildi, tüm memurlar ve TSK mensupları içindi... Lojmanlar ayrıcalık değil kamu hizmetidir, parasını ödüyünüz... TSK'nın bütün harcamaları denetlenmektedir, sonuçlar makamlara iletilmektedir... Bu açıklamalar TSK'yı yıpratmaya yöneliktir, amaçları bilinmemektedir, milletimizin TSK'ya güvenini sarsamayacaklar..." (18 Nisan, basından)

Bu açıklamadan öğrendik ki, generallerin, TSK'nın her şeyi şeffafmış, her şeyleri "gerekli makamlarca" biliniyormuş..

O zaman bir kaç örnekle **soralım bu "şeffaf generallere"**;

İsrail'e **tank ihalesi** karşılığında hangi general ne kadar pay aldı, açıklamayacak mısınız? Ardarda MSB müsteşarları "biz bu anlaşmayı imzalamayız" diye neden istifa etti? Her konuda bir açıklama yapan Genelkurmay'ın tank ihalesine ilişkin neden bir açıklaması yoktur? Bir kaç örnekte ortaya çıktığı gibi, başka silah alım ihalelerinde rüşvet yiyen generallerin isimlerini de halka açıklayın.

Türkiye'nin en büyük holdingleri arasında yer alan **OYAK'ınız**, sadece sizin gariban memur maaşlarınızla mı bu hale geldi? **Batık bankayı** OYAK aracılığıyla nasıl bir dalavere ile kapattınız, şeffaflığınızda bunlara yer yok mu?

Ülke kriz ortamındayken, şirketler batır, halk açlık, yoksulluk içinde kıvrılırken sizin OYAK HOLDİNGİNİZ **nasıl kar etti**, onu da açıklayın da öğrenelim?

Demek siz, garip birer devlet memuru olarak lojmanlarınızın parasını peşin ödüyorsunuz öyle mi; OYAK'ın son genel kurulunda alınan kararlarla yapılacak olan **havuzlu villaların** generallere verileceği haberlerini yalanlamak için neden hemen bir açıklama yapmadınız?

Son bir soru daha; **Susurlukçu generallerle** ilgili ne zaman konuşacaksınız?

çözüm

Sorun varsa Çözümü de vardır

Halkın İradesi

Mevcut düzen, varolan iktidar halkı dinlemiyor, kale almıyor;

Halkın iradesi ülkenin yönetimine katılma anlamında hiçbir şekilde olmadığı gibi, çıkarılan yasalarda, alınan kararlarda halkın çeşitli kesimlerinin tepkileri, istekleri, siyasi-ekonomik talepleri hiçbir şekilde dikkate alınmıyor.

Adı "milletin vekili" ama kendisi tekellerin iş takipçisi olan bir alay katil, serseri, soyguncu bizim adımıza konuşuyormuş gibi yapıyor.

İktidar kulakları sağır edercesine yükselen sesleri duymak istemiyor;

Halk, "IMF'ye hayır" diyor, **onlar** IMF ile anlaşma üstüne anlaşma yaparak daha fazla yoksulluk, işsizlik yaratıyorlar.

Halk, "biz Amerika'nın savaşında yer almayacağız, Afganistan'a asker gönderilmesine karşıyız, Filistin halkının yanındayız" diyor, **iktidar** Afganistan'a para karşılığı asker gönderiyor, siyonist İsrail devleti ile tank anlaşmaları imzalayarak katillere destek çıkıyor.

Halk, "vatanımızı emperyalist tekellere peşkeş çekmeyin, topraklarımızı zehirlemeyin" diyor, **onlar** kendi yasalarını da hiçe sayarak emperyalist tekellere her türlü ayrıcalıkları tanıyorlar.

Halk, feryat halinde "açız, iş istiyoruz, ekmek istiyoruz, çocuklarımızın geleceğini istiyoruz" diyor, bunun için meydanları doldurduğu da oluyor, **iktidar** tüm bu çığlıklara kulaklarını kapatıyor, duymuyor, görmüyor, aldırıyor. İşten çıkardığı milyonlar yetmiyormuş gibi IMF'ye söz veriyor ki, şu kadar daha işten atacağım diye.

Tüm bu örnekleri daha da çoğaltabiliriz. Siyasi, ekonomik, kültürel her alanda örnekler vermek mümkün.

Halk Anayasası Taslağı'nin girişinde, yani "Anayasanın özü"nü oluşturan maddelerden birinde şöyle der;

"Anayasada yapılacak hiçbir değişiklik, bu anayasa ya dayanılarak çıkarılacak hiçbir yasa veya alınacak ka-

rarlar, **ülkenin bağımsızlığına, halkın özgürce oluşmuş iradesine aykırı olamaz.**"

Bağımsızlık ve halkın iradesi. Yani iktidarın aldığı hiçbir karar, çıkardığı hiçbir yasa, değiştirdiği hiçbir anayasa maddesi bu ikisine aykırı olamaz. Halk iktidarı halkın örgütlenmesini buna göre düzenler, buna göre kararlar alır.

Halkın çıkarlarını temsil etmeyen iktidarlar ise bunun tam tersini yapar. Tıpkı bugün ve bundan önceki iktidarlar gibi; ne bağımsızlık ne de halkın iradesi, hiçbirinin hükmü yoktur iktidarlar için.

Bu konudaki pervasızlık öyle ki, avukatlarla ilgili bir yasa çıkarıyor, onların düşüncesini almış gibi yapıyor, sonra bildiğini okuyor. Halkla alay ediyor. Bize şunu söylüyor; ne yaparsınız ki, ben istediğimi yaparım, sesinizi çıkarırsanız tankla, topla tüfekle ezerim.

Peki biz ne yapacağız?

İktidar bizi dinlemiyor diye haklarımızdan, ekmeğimizden, adaletten vaz mı geçeceğiz? Elbette hayır; en başta örgütleneceğiz. Sesimizi duymayanlara duyurmasını bileceğiz. Dünden daha gür sesle haykırmasını öğreneceğiz. Bin kişiyle çıktığımız meydanlara yüzbin kişiyle çıkmayı düşüneceğiz.

Halk olarak irademizi dayatacağız, iktidara dinleteceğiz.

İrademizi 1 Mayıs'da Gösterelim

Bizi dinlemeyen, kaale almayan, aç bırakan, açlığı-mıza isyan etmeyelim diye de zulüm uygulayan bir iktidara karşı;

ülkemizin bir çok kentinde meydanlarda kutlanacak olan **1 MAYIS MİTINGLERİ** değişik taleplerimizin yanı sıra halk olarak **irademizi göstermenin de bir alanı** olmalıdır.

"Ama biz bu kadar değildik..." Neredeydi Peki O Eskiler?

"Babam, canım babam, bak senin de **dostlarının** tamamı **burada değil...** Ne yapalım biz hapishane-deki insanlara baskı ve zulmü durdurmak için bedenlerimizi barikat yaptık. Büyük işe kalkıştık ves-selam. Herhalde şu kadarlık boyumuzla böyle büyük bir işe kalkışmamız ağırlarına gitmiştir bazı-rının. Fiyakaları bozulmuştur onlara dur dediğimiz için. Bilmeleri gerekir ki böyle direnişler yürek ister, hem de manda gönünden.

Yüreğin saf ve temiz olacak ve halkına inana-caksın. Bedel ödemeye değer diyeceksin bu halk için. Ama canları sağolsun gelenlerin de gelme-yenlerin de." (s. 95 - Zehra'nın anlatımından)

Yoktular Canan'ın da, Zehra'nın da cenazesinde. Oysa "devrimcilik"leri bir yana, Canan ve Zehra'nın babasının "arkadaşları" olarak, feodal dostluğun bir gereği olarak orada olmalıydılar değil mi? Bir tanıdığını, bir yakını en acılı gününde, cenazesin-de yalnız bırakmamak bu halkın en güzel erdemle-rinden biri değil miydi?

Ama yoktular.

Yoktular, çünkü "eskiler", devrimcilikleriyle be-raber başka **değerlerini de kaybetmişlerdi.**

Onlar, hiç de küçümsenemeyecek nicelikteki bir kesimin parçasıydılar. "Eski"ydiler onlar. Kelimenin hem gerçek, hem mecazi; hem siyasi, hem ahlaki anlamında eski. Bir **"tortu"** gibidirler onlar.

Yuvarlandıkları düzen içinde, yuvarlandıkları ilk günden beri yuvarlanmaya devam eden... Yuvarlan-

dıkça, daha çok pislığe bulaşan... Daha bencilleşen...

Bırakın Canan'ların, Zehra'ların cüretine, fedakarlığına sahip olmayı, onların cenazelerine katılacak kadar yürekleri bile kalmamıştır. Bu hallerine bakmadan ortada "devrimciyim" diye dolaşıp, böyle de kabul edilmek isterler. Canan'lar, işte o yüzden onların **"fiyakasını"** bozmuştur.

"**Parti Meclisleri**"nde toplantılar yapıp ahkam kesenlerin ve tüm devrimcilikleri de bu ahkam toplantılarıyla sınırlı olanların **sahtekarlıklarını** yüzleri-ne vurmuştur.

Bir şu sayfanın logosunda yer alan iki güzel yüzün cüretine, fedakarlığına, kahramanlığına, temizliğine bakın, bir de anlı şanlı **"şef"**lerin, **"abi"**lerin, tırnaklarını bile feda edemedikleri "mücadele" üzerine keskin sözlerini hatırlayın. Yaptıkları **riya** değil de nedir?

"Sevdiklerini ve dostlarını görüyorlardı yanibaş-larında, ama diyorlardı, ama biz bu kadar değildik. Daha çok olmalıydık daha fazla dostları olmalıydı bizlerin. Neden bir kısmı yanımızdayken diğerleri görünmez olmuştu?..." (s. 108)

"Eski"ler görünemezlerdi. Görünmek **risk**'ti.

Onlar, devrimcilik sıfatını kullanıp, **"asalakça"** yaşamanın derindeydiler. **Vakıflar, barlar, cafeler, çilingir sofraları,** ortak adresleridir.

Biraz sermaye bulan bar açmıştır, biraz kariyeri olan Avrupa fonlarına uzanmıştır. İçlerinde **emeğiyle** geçinenleri çok azdır (ve buradaki sözlerimiz on-lara değildir).

"Akıl" verirler bu eskiler sadece.

Sen öl, ben yaşayım der, teori yaparlar.

Bu, en hafifinden bir **ahlaksızlık** değil mi?

18'inde, 19'unda ölümü kucaklayan genç devrimciler, çok da iyi tanımadıkları bu eskileri, işte bu direniş günlerinde çok iyi tanıdılar.

Tanıdılar ki, dilleri başka, yaşamları başkadır!

Tanıdılar ki, bu "eskilik", kaçışa, ihanete, bencilliğe bulanmış bir çürümüşlüktür!

"Devrimcilik zor iş..."

"Bir yandan sistemin yaydığı o yoz kültürün etkisinden kurtulacaksın, örgütlü yaşamın zorluğuna alışacaksın. Sistemin bütün kurumlarında bireycilik öğretilirken hiç bir zaman 'ben' dememeyi öğreneceksin... Yanındakilerin bir kısmı hayatını yaşamayı öğütleyecekler sana bencilce, ama sen her zaman fedakar olmanın onurunu duyacaksın yüreğinde. Büyük büyük yazarlar ve aydınlar özgür birey hakkında yeni dünya dü-zeninin propagandasını yapacaklar ama sen elinin tersiyle bütün bunla-rı iteceksin..."

(s. 88, Zehra'dan)

“Onursal” Başkanından Gerçekçi Bir ÖDP Tanımı:

Çatışmasız Solculuk İktidarsız Devrimcilik Devrimsiz Sosyalizm

Sadun Aren adı, okurlarımızın çoğuna yabancı gelecektir. O, solun “eski tüfek”lerinden biridir. Paslanmış bir tüfektir. Bu nedenle de zaten onyıllardır sol adına, sosyalistlik adına bir adım attığı, bir yaraya merhem olduğu ne duyulmuş, ne görülmüştür. Bütün bu yıllarda adının duyulduğu tek yer, bir partinin “onursal” başkanlığıdır. Birileri, ondan ne hayır umdularsa, “aşkın ve devrimin partisi” adını verdikleri partilerinin “onursal” başkanlığına getirdiler.

Aren, eski TIP (Türkiye İşçi Partisi) milletvekillerinden biriydi. Cuntacıliktan sosyalist devrim savunuculuğuna, parlamenter yoldan sosyalizme geçişe kadar herşeyi savunmuştur. Bir zamanlar sıkı SBKP’ciydi, (şimdi SSCB’ye küfrediyor). Onunla ilgili en net tanımı, daha 1970’li yılların başında Mahir Çayan yapmıştır: Mahir, onun savunduğu çizgiyi şöyle adlandırır: **“Emperyalizme teslimiyet oportünizmi”**. (Mahir’in “Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori” başlıklı yazısından)

15 Nisan 2002 tarihli Hürriyet’te, işte bu sözünü ettiğimiz Sadun Aren’le yapılmış röportajı okuyunca, Mahir’in ne kadar haklı, ve ne kadar öngörülü olduğuna bir kez daha tanık olduk.

Sadun Aren, **“emperyalizme teslimiyet”**’in teorisini yapıyordu yine pervasızca ve yine oportünistçe. Yeri gelmişken belirtelim; Mahir’in yazılarında Sadun Aren’in görüşleri, büyük çoğunlukla **“Aren oportünizmi”** olarak anılırdı. Gazetedeki açıklamalarında iligine, kemiğine işlemiş oportünizmi görünce, bu tanımı da hatırladık ister istemez.

“Teslimiyet”in son noktasında bir dönem!

İşte röportajdan bir bölüm;

Soru: Devlet sosyalistlerle barıştı mı?

Aren: Tabii ki. Zaten devlet sosyalistlere eziyet olsun diye özel bir çaba sarfetmemiştir. Yasalar gereği, başına bir bela geleceği düşüncesiyle hapse atmıştır.

Soru: Haklı mıydı yani?

Aren: Haklıdır tabii, sosyalistleri hapse atarak kendisini savunmuştur. Böyle durumlarda özel olarak kızılmaz zaten devlete. Şimdi bakıyorum ve rejimin kendisini savunduğunu açıkça görebiliyorum. **Devletin kendisini savunmak mecburiyeti hissetmeyeceği bir sosyalizm yapmalıyız. Devrimci iddiaları olmayan bir sosyalizm yapmalıyız. Demokra-**

si içinde devrim olmaz.

Soru: Devrim fikri ne olacak?

Aren: Vazgeçecek. Ondan vazgeçmezse rahat ettirmezler. Siz devlete karşı sınıf mücadelesi yaparsanız, devlet de tedbirlerini alacaktır.”

Ne denilebilir bu cevaplara.

Sadun Aren’e mi, yoksa onu “onursal başkan” yapanlara mı, yoksa onun için özel tören düzenleyen, ilerici, solcu müllkiyelilere mi söyleyeceksiniz söyleyeceğinizi?

Tipik bir “dönek” tablosu çiziyor. Devlete sığınıyor.

Öyle ki, DSP Milletvekili Uluç Gürkan bile katılmıyor onun “devlet haklıdır” deyişine. Uluç Gürkan, Sadun Aren’in sözleri üzerine şunları söylüyor: **“Geçmişte yarattığı acılar ve Türkiye demokrasisine verdiği zarar nedeniyle devletin bu konuda hiçbir haklılığı yoktur,”**

MHP’li Cemal Enginyurt bile ona tam katılmıyor; **“Devlet kendisini korumakta haklıydı. Ancak, hem sosyalistlere hem de ülkücülere yaptığı zulümle haksızdı.”**

Sadun Aren’e katılan bir tek kişi var: Nusret Demiral. Hani şu ünlü MHP’li DGM savcısı. O şöyle diyor:

“Devlet kendisini devam ettirebilmek için, devlete karşı işlenen suçlarda fail olan kişileri yakalayıp cezalandırmak yoluna gider. Bundan doğal bir şey olamaz. Sadun beyin bunu söylemesi, Türkiye’yi yeni demokrasi anlayışı içinde ideolojiye saptmadan değerlendirmesidir.”

DGM savcısı Nusret Demiral’la aynı ağızdan konuşur hale gelmiş bir “sosyalist”!

Şimdi gelelim; “Bu adam, nasıl ÖDP’nin “onursal başkanı” olmuş?” sorusuna:

Diyor ki, Aren:

“Devrimci iddiaları olmayan bir sosyalizm yapmalıyız”... Bundan daha sağma, bundan daha çelişkili, bundan daha anti-bilimsel bir cümle kurmak çok zordur. Ama kuruyor. Devlet korkusuyla, düzen içi yaşam sevdasıyla, kuruyor.

Muhtemeldir ki, röportajı okuyan bir çok solcunun, devrimcinin ilk tepkisi, **“böyle bir adamı nasıl onursal baş-**

kan yaparlar?" olmuştur.

Ama işin **püf noktası** tam da burada. Çünkü Sadun Aren, ÖDP'nin onursal başkanlığına en uygun isimdir. Söylediklerinin ÖDP'nin teorisi ve pratiğiyle hiç bir **aynılığı yoktur**. Sadece biraz açık, добрaca söylemiştir, fark bu kadardır.

"Devletle çatışmaya girmemek... devrimci iddiaları olmayan bir sosyalizmi savunmak", ÖDP-DY reformizminin ta kendisidir.

Tarif Edilen Sadece ÖDP Mi?

Hayır. Sadun Aren aslında, ÖDP'yle aynı konumda bulunan hemen tüm reformist çevrelerin, düzenle uzlaşan veya uzlaşmaya çalışan sol çevrelerin **"içini"** gösteriyor.

PKK'nin yerine kurulduğu açıklanan KADEK Yurtdışı sözcüsü, Brüksel'deki toplantıda **KADEK'in amacına** ilişkin bir soruyu şöyle cevaplandırıyordu: **"Şimdi demokratik kurtuluş sürecidir. Bunun örgütü de KADEK'tir. İktidar hedefi gütmeyecektir. Mevcut ülkelerde demokratik dönüşümü hedefleyecektir."** (17 Nisan 2002, Özgür Politika)

Aren'in söylediklerinden farkı yok burada savunulanan. Sadun Aren'le Kürt milliyetçiliği işte tam bu noktada hem-fikir. Zaman zaman vurguladığımız gibi, görünürdeki "zıtlık" ve "uzaklık"larına rağmen, **ÖDP ve PKK (KADEK)** birbirinin öteki yüzüdür.

Gazeteci soruyor:

"80 öncesinde, devrimci veya ülkücü kesimden gencecik insanlar öldü sokaklarda. O süreçle siz de etkin bir siyasetçiydiniz. Bu insanların ölümü dolayısıyla herhangi bir vicdani sorumluluk hissetmiyor musunuz?"

"Aren Oportünizmi" cevap veriyor:

"Ben o insanların ölümünü kendi davranışlarıma bağlamadığım için böyle bir şey düşünmüyorum..."

İşte, onu ÖDP-DY şefleriyle aynılaştıran, onun ÖDP "onursal başkanlığı"nın **tesadüfî** olmadığını gösteren bir başka kanıt. Yıllarca, silahlı mücadele veren bir örgüte liderlik yapıp, geride binlerce ölü bırakıp, onları yok sayan ÖDP yönetimine bu soru sorulsaydı, verecekleri-verebilecekleri cevap Aren'den farklı olmazdı.

Kısacası; devlete sığınmış Sadun Aren, ÖDP için çok **uygun** bir "onursal" başkan; ÖDP de Sadun Aren için, görüşlerine en **uygun** partidir. Yani daha kısacası, tencere ve kapak yuvarlanıp birbirini bulmuştur.

Ha, diyeceksiniz ki, bunları nasıl solculuk?

Kendileri tarif ediyor; Çatışmasız Solculuk, İktidarsız Devrimcilik, Devrimcilik olmayan Sosyalizm... ve tabii risksiz düzen içi bir hayat! Veya daha kısa bir tanımlamayla **"sol olmayan sol"!**

Bu hikaye, sadece "Aren Oportünizmi"nin değil; onu "başta" edenlerin de, emperyalizme ve devlete teslimiyetinin hikayesidir.

Solun Beyni

Filistin İçin Bile... Birlikte Olamamak!

Filistin'le ilgili pek çok eylem yapılıyor; ama bölük pörçük, ama çoğu etkisiz ve cılız... Şurada bir grup, başka yerde bir parti, en fazla bir kaç yüz, bir kaç bin kişiyle meydanlara çıkıyor.

"Alelacele" kotarılmış havası var bir çoğunda.

Elbette, böylesi dönemlerde kimse beklemek durumunda da değil; ama bir yandan mevcut güçler hemen harekete geçirilirken, bu, birlikte daha güçlü, etkili eylemler örgütlemeye de engel değildir. Ama **engel** başka yerde!

Filistin konusunda bile bir araya gelememek, solun "birlik" konusunda nasıl bir olumsuz durum içinde olduğunun karakteristik bir göstergesidir.

Herkesin kendince gerekçeleri vardır muhakkak. Kendi cephesinden haklı gerekçeler de olabilir bunlar. Ama bunlar, mevcut durumu, tabloyu, sonucu değiştirmiyor.

Mevcut "dağınıklık" tablosunun kaynağı ne yazık ki değişmiş değil; basit, küçük hesaplar, benmerkezcilikler, pragmatizm, düzenin icazetinde hareket etme... düzenin tepkisine yolaçabilecek adımlardan uzak durma...

Legal parti çevreleri, halktaki duyarlılığı görüp, bu ortamın parsasını toparlayabilmek için "tek başlarına" eylemler yapmayı yeğlediler. Ama beklediklerini bulamadılar. Öte yandan Kürt milliyetçiliği, gerek Filistin, gerek Irak konusunda ABD'ye paralel politikaları nedeniyle uzak duruyor. İsrail'e yönelik protestolara ağız ucuyla katılıyor. Solun öteki kesimleri ise kendi hesabında veya başka deyişle, kendi derdinde.

Sonuç, herkesin gözlerinin önündeki tablodur.

Filistin davasının gerçek savunucuları, devrimcilerdir. Türkiye'de bu hep böyle olmuştur. Ama pratikte, birleşik bir güçle, bu sahiplenmeye damgamızı vuramıyoruz. Bu sonuç, enternasyonal dayanışma düşüncesinin de, küçük, basit hesaplara kurban edilmesinin ifadesinden başka nedir?

Bir öneri, bir eylem, bu tür hesaplarla kırk tarafa çekiliyor. Bu hesaplar olduğu için, halkı Filistin konusunda da meydanlara çekecek bir çekim merkezi yaratılamıyor.

Filistin konusunda güç birliğini sağlayacak bir önerinin bile tartışma koşullarını yokeden fırsatçılıkların, pragmatizmin, grupçuluğun sahipleri, bu sonuca bakıp hiç pişmanlık duymayacaklar mı?

Kaf dağında otuz kuş

Hacı Demir (Sincan F Tipi)

Rivayet odur ki, doğadaki tüm kuşların tek bir hükümdarı varmış. **Simurg Anka** (*) adındaki bu hükümdar bilgi ağacının dallarında yaşar, her şeyi bilirmiş, Kuşlar O'nun bilgisine inanır, doğruluğundan, dürüstlüğünden hiç şüphe etmezler, Simurg Anka'nın yolunu gözlerlermiş. Derken bir gün, karanlıkların efendisinin zalimliği tutmuş, kuşlar aleminin ışığını kesip karanlıkta bırakmaya karar vermiş onları. Kara bulutlar kaplamış her yanı. Işık saçan ne varsa; güneşin, ayın, gökteki yıldızların her şeyin düşmanıymış karanlıklar efendisi. Karanlık çıkmeye başlamış kuşlar alemine, karınlarını doyuracak, yavrularını besleyecek yiyecek bulamaz olmuşlar. Karanlıkta uçamazlarmış çünkü. Sevdalarını dile getiremez, arkadaşlarıyla dertlerini paylaşamaz, o güzel, cıvı cıvı sesleriyle şarkılar söyleyemez olurlarmış karanlık bastırınca kuşlar alemine. Tüm kuşlar alemini canlılığını kaybeder, üzerlerine ölü toprağı atılmışçasına sessizliğe bürünürmüş. Böyle korkunç günleri daha önce de sıkça yaşadıklarından çareyi yine Simurg Anka'ya başvurmada bulmuşlar.

Tüm kuşlar toplanıp hep birlikte hükümdarlarından yardım istemeye karar vermişler. Kimler yokmuş ki... Rengarenk cıvı cıvı sesleriyle muhabbet kuşları, kadife sesli bülbüller, kanaryalar... Serçeler, papağanlar, saka kuşları, martılar, şahinler, atmacalar, kartallar, pelikanlar... Ama kuşların arasında rengini denizlerden, gökyüzünün maviliğinden almış, kadife tüylü som mavi boran kuşları en güzelleriymiş,

Boran kuşları oldum olası karanlığa, kapalı yerlere alışmamışlar, özgürlüklerine ölesiye tutkulularmış. Hele tuzağa düşüp de, bir kafese kapatılmaya görsünler, güneşe, aydınlığa, kuşlar alemine tekrar kavuşmak için parçalar; parçalayamazlarsa da öfkelerinden başlarını kafese çarpa çarpa ölürlermiş. Bu yüzden kuşlar

içinde Simurg Anka'ya ulaşmak için, en kararlı, cüretli olanı Boran kuşlarıymış. Simurg'a ulaşmanın, güneşe, aydınlığa, özgürlüğe kavuşmak olduğunu en iyi Boran kuşları bilirmiş. Önceden de tecrübelilermiş.

Bu sırada Karanlıklar Efendisinin zulmü de her ge-

çen gün artıyor, tüm canlılara kan kusturuyormuş bu zalim. "Ya uçmaktan, ışığı, güneşi aramaktan vazgeçersiniz, ya da karanlıklarda bile yaşatmam sizi" diyor-muş. Güneşi aramaktan vazgeçenleri de çöplüğündeki yiyeceklerle kandırıyormuş.

Karanlıklar Efendisi zalim... Boran kuşları, ne tehditlere, ne karınlarını doyuracak bir parça yiyecek aldanıyorlar, ne de güneşe ulaşmaktan vazgeçiyorlarmış. Hiçbir tehdide boyun eğmiyor, o som mavi başlarını hep dik tutuyor, güneşe kanat çırpıp için sabırsızlanıyorlarmış. Boyun eğerek karanlıklar içinde yaşamak-tansa ölmek daha onurlu diyormuş BORANLAR...

Zulüm dayanılmaz olmuş her geçen gün. Bir an önce Simurg Anka'nın yanına varıp, bilgelerin bilgisi hükümdarlarından kuşlar alemine güneşin tekrar doğmasını dileyecleklermiş. Yola çıkmadan, Simurg'u gören atalarının Kaf Dağından yolladıkları tedariklerini almışlar. Çünkü atalarının deneyimleri, yollarını bir meşale gibi aydınlatacak kadar çokmuş. Onlar da öğrenmişler, güç almışlar, bu bilgileri beyinlerine kazımışlar. En büyük silahları inançları, sabırları, kuşlar alemine, atalarına bağlılıkları ve sevgileriymiş.

Simurg'a ulaşmak güneş demek, aydınlık demek-

miş. Ancak Simurg'un yuvası süttten ak, köpükten yumuşak, bulutların üzerindeki Kaf D ağının tepesindeymiş. Yolculuğun kaç gün, kaç ay, kaç mevsim, süreceğini bilmiyorlarmış ama zorlu ve çetin bir yolculuk olacağını söylemiş kuşların en bilgeleri. Hatta daha önceki deneyimlerini de anlatmışlar yolculuğa çıkacak olanlara. *"Güneşe, Simurg Anka'ya ulaşmayı gözü kesmeyenler çıkmasın yolculuğa. Yarı yolda dönenler karanlığın efendisini sevindirirler. Yola çıkanların işini zorlaştırır, morallerini bozar, kuşlar alemine rezil olursunuz sonra. Yola çıkanlar bir kez olsun dönüp arkalarına bakmayacaklar. Aydınlığa, güneşe, hep ileri gitmekle ulaşılır. Yoksa keklik soyu gibi ihanete düşersiniz"* demiş bilge kuşlar.

Kuşlar hep beraber bir an önce güneşe, Simurg Anka'ya ulaşmak için kanat çırpışlar gökyüzünün sonsuz maviliklerinde. Boranlar daha deneyimli, cesaretli, cüretli oldukları için tüm kuşlara öncülük yapıyorlarmış. Öncü oldukları belli olsun diye de som mavi, kadife tüylü başlarına kızıl bantlar bağlamışlar. Bu bir gelenekmiş onlarda. Simurg Anka'ya ulaşmak için *"Yedi Belalı Vadiyi"* aşmaları gerekiyormuş. Üstelik her vadi kendinden bir öncekine göre daha büyük tehlikelerle, tuzaklarla, zorluklarla doluymuş.

İlk vadiyi eksiksiz geçmiş kuşlar. Karanlıklar efendisi *"kimse bu yolu aşip Kaf Dağı'na ulaşamaz"* diyor ve zalimliğini arttırıyormuş. Kara bulutlar çoğalmış kuşlar aleminin üzerinde. Tüm her yeri karanlıklar kaplamak üzereymiş. Boranlar ikinci vadiye tam ulaşacakları sırada durup bir toplantı yapmışlar. *"İkinci vadiyi geçmek bizim için çok önemli. Yolumuzdan dönmeyeceğimizi, kararlılığımızı göstermemiz gerek. Madem ki düşmanımız karanlık ve biz de "Ateş vadisi"ne ulaşmak üzereyiz. Öyleyse alevleri kanatlarımıza dökelim. Dökelim ki; karanlığı, vadiyi aydınlatalım. Bizim ışığımızdan geriden gelenler rahat rahat geçsinler vadiyi"* demişler. Tam *"Alev Vadisine"* girdikleri sırada. Saldırmış karanlığın efendisi kuşlara.

Bekliyorlarmış böyle bir saldırıyı boranlar. Şaşırmamışlar hiç. Diğer kuşlar biraz şaşkın... BORANLAR rüzgarda kanatlarını vurdukça **tutuşmuşlar alev alev**. Uçtukça parçalamışlar karanlığı. Onların ışığında karanlıklar içinde kaybolmadan geçmiş vadiyi diğerleri de... Dağılmışlar, ayrı düşmüşler birbirlerinden ama, hepsi aynı yolda rotalarını şaşırmadan, Kaf Dağına uçmaya devam etmiş, vadiyi geçerek. Daha önlerinde uzun ve zorlu bir yol varmış.

Saldırılar arttırmış Karanlıklar Efendisi. En zor anlarında rüzgarlarıyla en umutsuz sözleri, en karanlık düşleri fısıldamış kulaklarına: *"Sen hiç gördün mü Kaf Dağı'nı"* demiş *"sadece duydun"*. *"Hiç kimse varamaz*

oraya. Çünkü yok öyle bir yer, hepsi uydurma."

Üçüncü vadiye gelmişler. Bu vadi **"Sahte Cennet"** vadisiymiş. Karanlıklar Efendisi kuşları yolundan döndürmek için bir yandan tehditler savurup, olmadık yalanlar söylüyormuş onlara. Aralarında yolu devam ettirmeyecek olanlar: *"bundan iyisi can sağlığı, zaten Kaf Dağına varmak olanaksız"* deyip vazgeçmişler kararlarından. Bu vadiyi, yola çıktığından beri gözleri Kaf Dağının güzelliğinden başka bir şey görmez olanlar geçebilmiş ancak.

Dördüncü vadi **"Fırtına"** vadisiymiş. Karanlıklar Efendisi öyle güçlü fırtınalar estiriyormuş ki bu vadiye, o fırtınada kanat çırpıp yürek istermiş. Yola devam etmenin, fırtınalarda kanat çırpmanın sırrı kanatlar kısıp kavuruyormuş vadiyi. Yüreksiz olanlar, umudu tüketenler yolu da tüketmişler burada. Yorulanlar, düşenler olmuş. Solukları kesilmiş birden. Önce bülbül dönmüş güle olan aşkıdan; Papağan o güzelim renklerini bahane etmiş. Oysa kafeste güzellik neye yarar; Kartal yükseklerdeki krallığını bırakamamış. Oysa geri dönmekle alçalmış iyice. Baykuş viranede yıkıntılarını özlemiş; Balıkçıl bataklığını... Aynı yola baş koyup söz kestikleri yoldan dönmüş kuşların çoğu. Kimi *"Kaldıramam"*, kimi *"yalnız korkarım"*, kimi de yolculuğun *"bu kadar uzun süreceğini düşünemedim"* demiş. Böylece Karanlıklar Efendisini umutlandırmışlar.

Beşinci vadiye geldiklerinde iyice azalmış sayıları. Bu vadiye gelene kadar kursaklarına tek dirhem koymamışlar. Kursaklarını değil, bir an önce Kaf Dağına varmayı, Simurg Anka'nın huzuruna çıkıp aydınlığa kavuşmayı düşünüyorlarmış sadece. Beşinci vadi **"ölüm"** vadisiymiş. Açlıktan ölmeye başlamışlar birer birer. Bu durum iyice korkutup telaşa düşürmüş bazılarını. Ölüm öylesine korkutmuş ki onları, tek düşünceleri yemek içmek olmuş artık. Bunu gören Karanlıklar Efendisi daha güçlü, daha pervasız saldırmış tüm kuşları yollarından döndürmek için. Dönenler boranları üzmüş ama daha bir tutkuyla, daha bir öfkeyle sarılmışlar yollarına. Yoldan dönenler eski güzelliklerini de yitirmiş, keklik gibi soylarına ihanet etmişler. Kanla beslenen Karanlığın Efendisi artıklarıyla doyurmuş onları. Ölüm-den beter bir yalnızlık çecekleri kafeslere koymuş. Tekrar uçarlar kaygısıyla, kanla beslemiş ki, bir daha ayrılmasınlar kopamasınlar karanlıktan...

Yoldaşlarının kanını tanımışlar dönenler. Yine de ekmeklerine katık etmişler. Bile bile yapmışlar bunu da. Kınalı keklik olmuşlar sonunda. Kandan kına rengini almışlar. Bir de utanmadan boranları çağırılmışlar yanlarına. Boranlar kınalı kekliklerin ötüşünü duymamışlar bile. Bir kez bile dönüp bakmadan uçup gitmişler.

Yedi vadi üzerinde uçtukça sayıları her geçen gün azalıyor. Altıncı vadi "**cehennem**", yedinci vadi "**yok oluş**" vadisiymiş. Bu iki vadiyi de geçerlerse Kaf Dağı'nın doruklarında Simurg Anka'nın huzurunda olacaklarmış. "Cehennem Vadisi" bu zamana kadar geçtikleri vadilerin en korkuncu, en dehşetlisiymiş. Kulakları sağır edecek güçte şimşekler çakıyor, gök yarılmış gibi yağmurlar yağıyor, dağ başlarından volkanlar fışkırıyor durmaksızın. Hiç duymadıkları envai çeşit seslerle, hiç görmedikleri türlü türlü korkunç görüntülerle, tehlikelerle karşılaşmışlar. Fakat yola devam edenler ne şaşırmış, ne korkmuşlar bunlardan. İnatla, sabırla, karanlıkları yara yara güneşe, Kaf Dağı'na doğru yol almaya devam etmişler. Ne "Cehennem vadisi", ne "Yokoluş" vadisi yok edememiş onları. Aksine daha da güçlenmişler.

Vadiden kurtulup Kaf Dağı'nın doruklarına doğru yol alırken aydınlanmaya başlamış karanlıklar. Güneş tüm parlaklığıyla onları karşılıyormuş dağın doruğundan. Güneşin ışığı vurdukça alınlarına, som maviye kesmiş başlarındaki kızıl bantlar parıl parıl parlıyor. Aydınlik, sevenmiş yüzleri. Gözlerinde yolculuğu tamamlayacak olmanın gururu, mutluluğu, sevinci varmış boranların. Ve sonunda varmışlar kaf dağına. Bir de bakmışlar ki onca kuştan kala kala otuz kuş kalmışlar. "*Otuz kuş kaldık ama açlığı, yalnızlığı, karanlığı,*

korkuyu, umutsuzluğu, şaşkınlığı, ihaneti yendik ve geldik buraya. Karanlığın Efendisi ne ki. Biz onu da yeneriz diyerek bir şenliğe başlamışlar ki, nice sonra akıllarına gelmiş simurg: sonra hepsi aynı anda aynı sesi duymuş yüreğinde "Simurg sensin".

* Simurg: farsçada otuz kuş demektir.

**Umudun öyküsünü yazmak bize düştü
Bize düştü**

Sunmak hayata ömrün baharını

Acılarını tas tas içmek

Kan tükürmek ihanete

Direnci resmetmek bize düştü

Bize düştü

Gözyaşsız ağlamak genç ölümlere

Yarım şafaklarına kardeş olmak

Alayla gülümsemek karanlıklara

Özgürlüğü fethetmek bize düştü

Hasret vurgunuyla yanmak

Vedalaşmadan yürümek bize düştü

Tarih payıdır kaçınılmaz

Vurun kanatlarınızı dostlarım. .

ÇİZGİYLE

Filistin Halkı; Seninleyiz

Yurtdışında yaşayan Türkiyeli devrimciler, bulundukları yerlerde Filistin'e destek eylemlerine katılarak, kendileri gösteriler düzenleyerek, emperyalizmi lanetledi, Filistin halkının yalnız olmadığını haykırdılar.

Hollanda-Arnhem'de 11 Nisan günü Cepheliler tarafından düzenlenen gösteride yürüyüş boyunca "Katil Bush, Katil Şaron", "Terörist İsrail" sloganları atıldı, Filistin halkıyla dayanışma dile getirildi. **İsviçre-Cenevre'de** aralarında Türkiyeli devrimci kurumların da bulunduğu 50'den fazla siyasi parti, sendika, kitle örgütü tarafından oluşturulan "Filistin Halkıyla Dayanışma Komitesi"nin her Cuma yaptığı protesto gösterilerine Türkiyeli devrimciler de katılıyor. **Belçika-Brüksel'de** 12 Nisan'da yapılan onbinlerin katıldığı yürüyüşte Cepheliler de pankart ve sloganlarıyla yerlerini aldılar. **Almanya-Düsseldorf'da** 10 bin kişinin katıldığı "Filistin'e özgürlük işgale son" yürüyüşüne Anadolu Halk Kültür Dernekleri Federasyonu da katıldı. Yine **Almanya'nın Frankfurt** kentinde yapılan yürüyüşte Cepheliler "Yaşasın Türkiye'deki ve Filistin'deki Direnme Savaşı" pankartıyla katıldı.

Avustralya'dan "Tecrite Hayır" Sesi

"Tecrite hayır" sesi bu kez Avustralya kıtasından yükseldi. **Melbourn'de**, Sessiz Ölüm, Boran ve Gerçek Hikaye filmlerinin de gösterildiği etkinlikte ölüm orucu direnişine destek verildi. 200 kişinin katıldığı ve "Türk-Kürt İnsan Hakları Komitesi" tarafından düzenlenen etkinlikte 19 Aralık ve Armutlu katliam görüntüleri izlendi.

ŞEHİTLERE ANMA

İngiltere'de **Meryem Altun** için yapılan anmaya yaklaşık 250 kişi katıldı. Fırat Başkale ve Grup Nisan'ın da türküler söylediği anmada Meryem'i anlatan konuşmalar yapıldı.

Avusturya'nın Ternitz kentinde 14 Nisan'da Halk Kültür Merkezi'nde düzenlenen etkinlikte geçtiğimiz yıl şehit olan **Mustafa Kuran** ve tüm devrim şehitleri anıldı.

Fehriye Erdal'ın

Temyiz Duruşması Yapıldı

Fehriye Erdal'ın "Türkiye'deki eyleminden dolayı Belçika'da yargılanması" talebiyle açılan davanın Brüksel Temyiz Mahkemesindeki duruşması 16 Nisan'da yapıldı.

Mahkeme savcısı, kendisinin Fehriye Erdal'ın yargılanması konusunda herhangi bir görüşünün olmadığını kararı mahkemenin vermesini, ancak yargılanmasına karar verirse, bu durumda Bruges'de halen süren davasıyla birleştirilmesini istedi. Sabancı'nın avukatı ise bu birleştirmeye karşı çıkarken, Fehriye'nin avukatları Türkiye'de halen süren bir dava olduğunu, aynı konuda ikinci bir yargılamanın hukuksuz olacağını anlattılar. Fehriye Erdal'ın katılmadığı mahkeme, kararın 14 Mayıs'ta açıklanacağını belirterek bitirildi.

Bu arada Mesut Yılmaz'ın Brüksel gezisi dağıtılan bildirilerle protesto edildi.

BASINDAN

Bunun Adı

Özgürlük Savaşı

TARIK MUSAVERA

(Ürdünlü gazeteci, El Kudüs, 5 Nisan 2002)

Bunun adı özgürlük savaşı Filistin devleti kurulacak, bu kesin. Şaron, Filistinlilerin devletini yutma güç yetiremeyeceği için kabullenecek...

Bugün Filistin'de yaşananlar sadece İsrail saldırısı değil, aynı zamanda işgale karşı yükselen bir özgürlük devrimi. Filistin direniş güçlerinin, protesto ve taşlı kavgalardan, tıpkı Cezayir'de, Vietnam'da ve bütün Afrika, Asya ve Orta Amerika'da olduğu gibi bir özgürlük savaşına dönüşümü söz konusu. Artık düşmanın Ramallah, Beytullahim ve Kalkiliye'ye yönelik baskınları 'Biz savaşın sınırındayız' yollu kanatlarımızı da aştı. Bugün Filistinliler de Tel Aviv'e, Hayfa'ya ve Netanya'ya baskınlar düzenlemekte...

Bu bir özgürlük savaşı. Filistin caddelerine giren **tankların görüntüsü bizleri korkutmamalı**. Ama İsrail kıraathaneye giren, caddedeki veya ticaret merkezinden alışveriş yapan her Filistinliden, Filistinlilere benzeyen herkesten **korkmakta...**

ABD'nin hedefleri bir bütün. Şayet Arapların Filistin kurtuluş direnişini desteklemeleri gerekiyorsa öncelikle topraklarındaki ABD üslerini kapatmaları ve petrollerini, İsrail'in Batı Şeria, Gazze ve Golan tepelerindeki işgalinden hiçbir farkı olmayan ABD'nin işgalinden kurtarmaları kaçınılmaz. Körfez sahillerinin işgaliyle İsrail işgali arasındaki tek fark İsrail işgalinde muhatap alınacak birileri var ancak Amerikan işgalinde böyle bir imkan bulunmamakta!

Peki gelecek adım ne olacak? Savaşsız yarım asırdır sürdürdüğümüz laf düellosuna tekrar mı döneceğiz?..

Halklar samimiyetlerini, yaşama isteklerini kaybetmiş değil. Elverişli şartlar yaratmaya her daim muktedirler.

Bu kapkaranlık zulmün içinden Filistin şafağı önceden daha parlak doğacak. Filistin topraklarındaki özgürlüğün faturası ağır. Düşman diğer özgürlük hareketlerinin karşılaştığı düşman değil. Düşman dünya Siyonizmi, onun ahtapot kolları ve büyük güçlerin adresi haline gelen siyasi çöküş.

Filistin devleti kurulacak, bu kesin...

basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

Darbeci Basının Özgürlüğü Olur mu?

“Basın özgürlüğü bütün özgürlüklerin anasıdır” denir, *“basının özgür olmadığı yerde halkın gerçekleri öğrenemeyeceği”* söylenir. Genel olarak da doğrudur bunlar. Ancak Venezuela’da yaşanan darbe ve sonrası gelişmeler, bunun yeterli olmadığı gibi, basının özgürlükten ne anladığını da tartıştırıyor. Geriye dönüp bakalım;

Chavez’e darbenin hemen öncesinde medyada yoğun bir “anti Chavez” kampanyası başlatıldı.

Chavez’in darbeyle tutuklanmasının ardından devlet başkanlığı koltuğuna oturtulan işadama Carmona’yı tebrik etmek için ilk gidenler medya patronları oldu. İlk konuşmasını ayakta alkışladılar. Büyük yayın kuruluşları kendileri yayınlamadıkları gibi, Amerikan CNN’den **darbe ile ilgili olumsuz görüntüleri yayınlamamasını** istedi.

Chavez lehindeki gösteriler ve ardından Chavez’in başkanlığa dönüşü ise bu medyada kısa haber olarak geçti. Venezuela’da yaşananlar Venezuela mediasını bu kadar ilgilendirdi. Başarısız darbe şaşkınlı bazı büyük gazeteler ise gazete dahi çıkaramadılar.

Chavez, medyaya; “biraz haber verin” demekle yetindi.

Şimdi bu medya tüm özgürlüklere sahip olsa ne olacak? Halk gerçekleri mi öğrenmiş olacak? Öğrenemiyor işte!

Venezuela medyası bir istisna değildir; cunta şakşakçılığı, katliam alkışçılığı ülkemizden de bilinir. 12 Eylül cuntasını alkışlayan gazeteleri ve yazarlarını, 19 Aralık’ı sevinçle karşılayan manşetleri, kimse unutmadı. Cuntacılık öyle içlerine sinmiş ki, Venezuela cuntasına bile sahip çıkmaya çalıştılar; **“halkı, başkanın askerinden ordu kurtardı”** (Hürriyet).

Cunta Amerikancı olunca ne olup bittiğini öğrenme gereği bile duymadan alkışlıyor. Sıradan demokrat bir tavır bile gösteremiyor medya.

O zaman soru şu olmalı; medyanın özgürlükleri, tekellerin medyasında ne anlama geliyor? Tekellerin elindeki medya habercilik yapmıyor, siyaset yapıyor, cuntaları, baskı yasalarını destekliyor, işi ne gelmeyen gerçeklere kendisi sansür uyguluyor.

Basın emekçileri, bir yandan iktidarların baskı yasalarına karşı mücadele ederken, darbeci medyaya, tekelleşmeye karşı da mücadele etmek zorundadır, aksinin hiçbir anlamı yoktur.

- - -

Doğan Medya’nın habercilikle uzaktan yakından ilgisi olmadığını dünya alem biliyor. Yaptığı resmen ve alenen politikadır. Çıkarları için her türlü yalan haber, komploculuk, entrikalar mubahtır. Son örneği de Necmettin Erbakan haberleri oldu.

Doğan medya Erbakan’ın cihad çağrısı bildirisinde imzası olduğunu yazdı. Sonra haber kaynağı gösterilen AP’nin haberinde böyle birşey olmadığı ortaya çıktı. Bunun üzerine Hürriyet, özür dilemek, tekzip etmek yerine, ertesi günü; bu da mı yalan diye 15 yıl önce de cihad çağrısı yaptı haberi yayınladı.

Habercilik mi şimdi bu? Cunta destekçisi Venezuela medyasıyla aynı kafa!

Çukurun dibindeki “gazeteci”

Bazı alçaklıklar vardır ki, sözle anlatmak kolay değildir; Hürriyet yazarı Fatih Altaylı’nınki de öyle.

Altaylı, İHD İstanbul şube başkanı **Eren Keskin**’in kanıtları, belgeleri herkesçe bilinen bir gerçeği; Özel Timlerin, askerlerin doğudaki tecavüzlerini açıkladığı için beyindeki tüm pislikleri kusuyor. Beyin, insanı doğlunu hayvandan ayıran önemli bir özelliği.

Radio D’de, *“Bu kadına sinir oluyorum zaten, ilk fırsatta bu kadına tecavüz etmezsem adam değilim, neymiş Türkiye’de kadına tecavüz, taciz varmış; kendisine tecavüz edilmediği için böyle zırvalıyor.”* diyen Altaylı’nın beyinde ayırt edici hiçbir özellik yok.

Kendisi yozlaşmadan, ahlaksızlıktan sözederken, tam da tetikçi karakterine uygun olarak söz konusu olan tecavüzcü Özel Timciler olunca, kendisi de tecavüzcülüğünü ortaya koymaktan çekinmiyor. Bu gazeteci şimdi halka, gençlerimize ne öğretebilir? Tecavüzcülüğünden başka!

kahramanlar ÖImez

Mehmet ÇOLAK

Ali ÖZBAKIR

Cihan TAÇYILDIZ

Cengiz KALA

Haydar AYDIN

Abidin YILDIZ

Behiye CANIK

Abdi ŞEKER

Şehitlik tarihi:
23 Nisan 1993
Şehit düştükleri yer:
Dersim Ardıç Köyü
Şehit düşme şekli: Çalaxane mezarası civarında sabahtan öğleye kadar süren çatışmalar sonucu Ahmet Ercüment Özdemir Müfrezesi üyesi 12 gerilladan beşi dere kısmında, ikisi köy yakınında katledildi. Diğer 5 gerilla ise mermileri tükendiğinden dolayı sağ tutsak alınmalarına rağmen kurşuna dizildiler.

Özgür KILIÇ

Selvi UZUN

Hasan AKTAŞ

Eylem YILDIZ

Suat Alkan

Zeliha Güdenoğlu

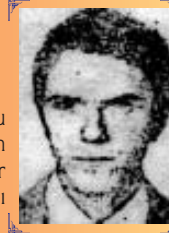
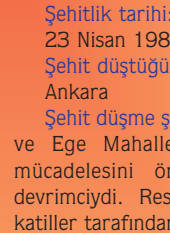
Duran Akbaş

Şehitlik tarihi:
20 Nisan 1995
Şehit düştükleri yer:
Tokat Niksar Çatak Köyü
Şehit düşme şekli: Özel timle gerilla birliği arasında çıkan çatışmada şehit düştüler.

Önder ÖZDOĞAN

Şehitlik tarihi:
20 Nisan 1992
Şehit düştüğü yer:
İstanbul Sanayi Mahallesi
Şehit düşme şekli: İşkencecilere yönelik bir eylem sırasında şehit düştü.

Yusuf TOPALLAR

İbrahim YALÇIN

Şehitlik tarihi:
23 Nisan 1993
Şehit düştüğü yer:
İstanbul Maltepe
Şehit düşme şekli: Örnek SDB komutan- larındandı; komutanlığına yaraşır şekilde kuşatıldığı üste direnerek şehit düştü.

Çiğdem YILDIR